

АН МАРИ ДЮКЕТ ОПАСЕН ПОЛЕТ

Превод от английски: Веселина Димитрова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Много съжалявам, госпожице Хенъли, но е невъзможно да ви пусна! Абсолютно невъзможно!

Поразена, Лиса Хенъли се втренчи в летеца, който я изпитваше.

— Но аз съм взела всички задължителни часове! Издържала съм успешно всички писмени тестове! Трябва да получа разрешителното!

Летецът съчувствено поклати глава.

— Вие сте ужасен пилот! Не се учудвам, че се провалихте на заключителния летателен тест. Съжалявам, госпожице Хенъли, но вие сте най-лошият ми курсист от двайсет години насам! — той замълча и сви рамене. — Може би някой друг ще успее да ви помогне!

Лиса долови категоричните нотки в гласа му и въздъхна отчаяно.

— Опитвала съм и с други! За четвърти път се явявам на изпит!

Очите на инструктора се разшириха от изненада.

— В такъв случай може би е добре да размислите и да се откажете от идеята за разрешително! Знаете, че летателното време е скъпо и след като не сте успели с четирима опитни преподаватели... — гласът му постепенно заглъхна.

Лиса се вбеси от мълчаливата му оценка. Вярно, не бе издържала заключителния изпит във въздуха, но това не означаваше, че не може да пилотира!

— Ще получа разрешително! Няма да се откажа, докато не го взема!

Летецът я изгледа продължително, сякаш преценяваше сивосините решително присвити очи и упоритата и, издадена брадичка.

— Е, виждам, че не се отказвате лесно! Струва ми се, има един човек, който би могъл да ви помогне...

— Кой? — нетърпеливо се вкопчи в думите му Лиса.

— Казва се Е. Дж. Корбет. Известен е с инициалите си — Ей Джей. Беше главен инструктор в армията, докато не го пенсионираха заради перфорация на тъпанчетата.

— Перфорация на тъпанчетата ли? — прехапа устни Лиса, като се помоли Ей Джей да е все още достатъчно здрав, за да я вземе за курсистка. Според закона, трябваше да завърши успешно един летателен курс с инструктор, след това да се яви на изпит пред представител на Федералната авиационна комисия за заключителния тест във въздуха.

— Именно! По време на спасителна операция. А след перфорация на тъпанчето, военните не те допускат до изстребителите. Предлагат ти административна работа или те пенсионират по болест — инструкторът поклати глава. — Но канцеларското бюро не му беше по сърце и сега Ей Джей лети на свои самолети. Не само че е най-добрият инструктор, когото познавам, но е и представител на Комисията. Обикновено личният инструктор не може да провежда изпита, но тъй като вече сте взели всички часове, би могъл да ви помогне при полагането на теста... Ако изобщо се наеме!

— Познавате ли го? Наистина ли мислите, че може да ми помогне? — попита Лиса с надежда. Отвори чантата си и започна да търси химикалка и парче хартия. — Знаете ли адреса и телефонния му номер?

— Да, но... — летецът се колебаеше. — Има един малък проблем. Ей Джей не обучава по стандартния начин.

— Какво искате да кажете? — Лиса усети как крехките ѝ надежди едва не се изпариха.

Мъжът сви рамене.

— Ей Джей обича живота на бързи обороти. Разбирате ли — бързи коли, бързи самолети, бързи... — той внезапно замълча и Лиса се запита дали не бе искал да каже „бързи жени“. — Той е въздушен акробат. Обучава курсисти само извън състезателния сезон.

— Господа! — отчаяно завъртя очи Лиса. Въздушните акробати се състезаваха като кръжаха със самолетите си около огромни пилони, също както пилотите във Формула-1 обикаляха по пистите в кръг. Винаги бе смятала този спорт за опасен, безразсъден и възмутително разточителен по отношение на горивото. Нима такъв първокласен пилот като Е. Дж. Корбет не можеше да измисли по-добър начин за прекарване на времето си? — Само това ми липсва — луд въздушен акробат.

— Ей Джей е голям майстор — възторжено отвърна летецът. — Всъщност той е изключителен във всичко, свързано със самолетите. И е добър треньор. Успехите му с безнадеждни курсисти са легендарни, както в армията, така и извън нея. Ако някой може да ви подготви за окончателния летателен изпит, това е само той! Не зная обаче дали ще успеете да го убедите. Тъкмо се подготвя за състезанието на „Рено“ през септември.

— Ще си опитам късмета! — не отстъпи Лиса. — Къде мога да го намеря?

Инструкторът погледна през прозореца на кабинета си и посочи към небето.

— Виждате ли онази „Чесна“, която се готви да кацне?

Лиса натъпка химикалката и листа обратно в чантата си и забърза към прозореца, от който се откриваше гледка към Скалистите планини и летището на областта Джеферсън, известно още като Джеф-Ко. Погледът ѝ се плъзна по познатите извивки на пейзажа, а после се зарея на север, към Голдън — най-близкия голям град, център на областта Джеферсън. Оттам приближаваше „Чесна“-та.

— Искате да кажете онзи „Аеробат-152“? — попита тя, без да прикрива нито завистта, нито възхищението си. „Аеробатът“ бе акробатичен самолет, проектиран и построен специално за резки завой, шеметни гмуркалия, лупинги и други рисковани въздушни маневри. Заинтригувана, Лиса откри, че с нетърпение очаква срещата със собственика на самолета.

— Да, именно! Ще си позволя да ви дам един съвет — додаде той, като видя, че Лиса се готви да тръгне. — Разбирам, че желанието ви да пилотирате, е много силно, но искам да ви предупредя, че ако Ей Джей каже „не“, решението му е окончателно и нищо не е в състояние да го промени — летецът изгледа Лиса така, че тя се почувства неудобно заради леко закръглената си фигура и лавината от непокорни светлокестеняви къдрици. — Това важи и за хубавите жени. В армията го наричаха Непокорника. Мисля, че прозвището му подхожда. Не е склонен да получава заповеди от никого, най-малко от някой закъсал курсист. Изградил е свои правила.

— Не ме е грижа за неговите правила! Ще се съглася на всякакво споразумение, дори с един непокорник! — заяви Лиса и тъй като

самолетът се бе приземил, тя се втурна към вратата. — Благодаря за помощта!

— Стискам палци! Ще имате нужда! — подвижна летецът.

За миг тя се подвоуми дали събеседникът ѝ имаше, предвид, че ще има нужда от късмет за изпита или за да ангажира Ей Джей за свой треньор, но не спря да попита. Вече беше навън под юлското слънце. Температурата се бе покачила до около двайсет и пет градуса — желано затопляне, толкова рядко за тази значителна надморска височина. Но Лиса не спря да се наслади на слънцето. Съзнанието ѝ бе заето от много по-важни неща. Дядо ѝ бе собственик на „Въздушен транспорт Хенъли“ — малка компания с два самолета, която щеше да фалира без втори пилот. Нямахше кой да заеме това място, освен нея... Ако изобщо успееше да получи разрешително.

„Чесна“-та съвсем бе намалила ход, за да паркира на указаното ѝ място, и Лиса ускори крачка. Доближи самолета точно когато блестящата метална врата се отвори и пилотът понечи да слезе. Дългите мускулести крака, обути в прилепнали джинси, бяха последвани от високо, стройно тяло. Докато пилотът заключваше вратата, тя зърна в профил строгите волеви очертания на лицето му.

Прониза я типична женска тръпка. Този мъж излъчваше невероятна жизненост! Той ловко скочи на пистата, а слънцето проблесна в кестенявата му коса. Повдигна очилата и проницателните небесносини очи се впиха в нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Лиса не пропусна бързия одобрителен поглед, който предшестваше усмивката му. Инстинктивно усети, че нищо не му убягва. И като се увери още веднъж, че това е същият самолет, който очакваше да се приземи, тя попита:

— Вие ли сте господин Корбет?

— Ако търсите Ендрю Джеймс Корбет, значи сте попаднали точно на място. С какво мога да ви помогна?

— Ако не сте зает, господин Корбет... — погледна Лиса крадешком към папката, стисната под мишницата му.

— Наричай ме Ей Джей. А ти си...

— Лиса — без фамилия, защото се страхуваше, че репутацията ѝ на кандидат-летец ще сложи край на разговора, преди дори да е започнал. — Мога ли да ви отнема няколко минути?

— Добре, Лиса — кимна Ей Джей и погледна часовника си. — Вече приключих за днес, но мислех да похапна в закусвалнята. Обядвала ли си? Аз умирам от глад. Да поговорим там!

Лиса не успя да отвърне. С длан, опряна на гърба ѝ, той я поведе към струпаните около пистата сгради, между които бе и закусвалнята. Лиса трепна, изненадана от докосването му, но се подчини.

Той наистина налага свои правила, помисли си тя с горчивина. Движението и шумът около тях се бяха засилили и едва като влязоха вътре, стана възможно да разговарят. След десет минути се бяха настанили в компанията на хамбургери, чипс и кафе.

— Какво мога да направя за теб, Лиса? — попита Ей Джей с явен интерес.

— Искам да ме научите да летя!

За жалост интересът на Ей Джей мигновено се изпари. Преди да отговори, той отхапа от хамбургера и отпи глътка кафе.

— Съжалявам, но е състезателен сезон! Нямам време за курсисти точно сега!

Лиса бе подготвена за такъв отговор.

— Състезанията на „Рено“ са чак през септември. Сега сме юли!

Веждата му се повдигна едва забележимо.

— Краят на юли, но трябва да тренирам и да подготвя самолетите.

— Зная, но няма да ви отнемам много време! Остана ми само окончателният летателен тест! Моят... предишен инструктор ви препоръча.

Атаката срещу хамбургера моментално замря.

— Значи вече си била обучавана?

— Да, взела съм всички часове по теория и практика за любител-илот.

— И не успя да се справиш?

— Не — стомахът ѝ се сви мъчително, но нямаше как да избегне истината. — Четири пъти се явяха на изпит. Смених четирима инструктори. За съжаление без резултат! — завърши тя смело.

— Мога ли да науча имената им? — Ей Джей остави недовършения сандвич в чинията и съсредоточи цялото си внимание върху Лиса. Тя ги изброи и мъжът тихо подсвирна. — Те са едни от най-добрите!

— Зная — съгласи се Лиса неловко. — Но никой не бе склонен да ме пусне на изпита. Казаха ми, че единственият, който би могъл да ми помогне, сте вие!

— Съжалявам! — Ей Джей отново посегна към хамбургера. — Казах ти, не обучавам през състезателния сезон.

— Но аз ще си платя! Каквото пожелаете, само ме вземете! Сигурна съм, че парите няма да са ви излишни! Въздушната акробатика е скъп спорт. Не е възможно винаги да печелите награди!

Ей Джей приключи със сандвича и разсеяно избърса пръсти в салфетката.

— Не се състезавам заради парите, а заради емоцията. Не ме разбирай неправилно, харесва ми да преподавам, но първата ми любов са въздушните състезания. Давам уроци само извън сезона — Лиса не успя да прикрие разочарованието си и той запита с любопитство: — Защо толкова много искаш да се научиш да летиш? След като няколко пъти си се провалила, мисля, че е съвсем логично да се откажеш!

— Но вие не разбирате! Дядо ми има малка транспортна компания — два самолета, а доскоро и двама пилоти.

— Доскоро?

— Да, дядо летеше на единия самолет, а помощникът му — на другия.

— И какво се случи? — Ей Джей хвърли кос поглед към недокоснатия ѝ хамбургер и Лиса побутна чинията към него.

— Вземете го! Не съм гладна — рече тя раздражено. Ей Джей като че ли се интересува повече от обяда, отколкото от историята ѝ, но тя бе решила да продължи: — На Тери Мартин, нашия помощник, му забраниха да лети. Никога не е следил теглото си и получи високо кръвно налягане. Взеха му разрешителното, след като не успя да премине медицинския преглед.

Ей Джей се намръщи, като че ли не уважаваше хората, които не се грижеха за себе си.

— Но какъв е проблемът? Защо не наемете друг пилот?

— Не можем да си го позволим — въздъхна Лиса. — В нашето положение едва се справям с таксата за уроците. В момента сме доста притиснати финансово, защото по-старият ни самолет се нуждае от ремонт. Тери е съгласен да работи за ниска заплата, защото... — тя се поколеба — е, просто така.

Тери се бе надявал на някакви допълнителни компенсации от страна на Лиса, но тя категорично му бе отказала. Дори ѝ бе предложил женитба. Тя го харесваше, но все пак не бе успяла да се реши на тази крайна стъпка.

— Ясно — чертите му се изопнаха и тя се изчерви.

— О, не е това! — възкликна Лиса ядосано. — Тери иска да се ожени за мен! Затова все още работи за такава ниска заплата. Аз му отказах, но той не напусна. Лоялен е към компанията. Сега помага на механика. Не заради... заради...

— Специални услуги? — студенината по лицето му бе изместена от широка одобрителна усмивка. — Е, честно казано, не мога да го обвиня за опита! — и той ѝ отдаде цялото си внимание, окупирано до преди миг от хамбургера.

Лиса не одобри насладата, която изпита в резултат на очевидната му преценка. Изглежда, господинът проявяваше апетит и към други неща, освен към храната — но това не я засягаше! След доскорошната му пълна липса на интерес, тя заподозря, че внезапната му любезност е средство за омекотяване на отказа му. Почувства лека обида, но сериозният ѝ проблем не ѝ позволяваше да се разсейва.

— Сключихме договор, който изисква два самолета, господин Корбет. Веднъж да взема разрешително и ще работя без заплата, докато не стегнем другия самолет. Издържах теоретичния тест, положих всички задължителни летателни часове. Но не успях да се справя с окончателния изпит във въздуха. Имам нужда от малко помощ, за да натрупам опит!

— Разбирам проблемите ти, Лиса — поклати глава Ей Джей, — но както вече ти казах, не мога да отделя време за курсисти през състезателния сезон!

— Аз схващам бързо! Няма да ви отнема много време! — тя се вгледа в мъжа пред себе си, привлечена от непринудената му увереност... И от още нещо, което не можеше да определи. — Моля ви, няма ли да размислите? — настоя тя.

— Не, съжалявам — заля я вълна на отчаяние. Няма да бъде курсистка на Ей Джей — беше първата ѝ мисъл, която така и не успя да анализира, защото той продължи: — Ако наистина е толкова важно за теб, мога да ти препоръчам и други инструктори.

— Благодаря, но може би ще стане прекалено късно, за да спася договора на дядо с базата на рейнджърите в Гънисън — отвърна Лиса, дълбоко разочарована. Как ще съобщя на баба и дядо, че отново съм се провалила на изпита, мина й през ума. Вгледа се през прозореца във въздушния трафик, като се чудеше коя ли нещастна звезда тегне с проклятието си над главата ѝ.

— Базата на рейнджърите ли? — вкамени се Ей Джей. — Да не би фамилията ти да е Хенъли?

— Да. Чували ли сте за нас? „Въздушен транспорт Хенъли“ е превозвач на базата на рейнджърите в Гънисън.

— Зная. Да, добре.

Лиса веднага забеляза внезапния интерес на Ендрю Корбет. Обърна се и го изгледа.

— Нима има някакво значение?

Ей Джей замълча. Бе вгълбен в разбъркването на кафето си, но Лиса умееше да изчаква, когато се налагаше. Не ѝ се вярваше, че той ще промени мнението си. Тя никога нямаше да стане пилот! Щеше да се наложи дядо ѝ отново да подаде документи за заем от банката. Първият път молбата му бе отхвърлена, но сега, може би...

— Съгласен съм — прониза я гласът на Ей Джей.

Лиса рязко вдигна глава и късите ѝ кестеняви къдрици подскочиха.

— Наистина ли? — гласът ѝ потрепери от радост. И като пое дъх добави: — Но защо?

— Какво защо? — допи кафето си Ей Джей.

— Тази неочаквана промяна. Отказахте ми категорично и изведнъж този внезапен обрат... Защо?

— Нека приемем, че обичам предизвикателствата! — отвърна Ей Джей с подозрително безизразна физиономия.

Лиса набързо прехвърли разговора наум.

— Промяната настъпи, когато споменах, че обслужваме базата на рейнджърите — добави тя уверено. — Нима това ви накара да се откажете от тренировките си?

— Съобразително момиче! — в очите му проблесна уважение. — Е, щом е наложително да знаеш, в базата има една жена, с която се срещам от време на време. Казва се Алана и напоследък съм я пренебрегнал непростимо. Нямам официално разрешение за кацане в

базата и затова не мога да я посещавам често. Твоите транспортни права ще ме улеснят значително.

— О! — значи Ей Джей си имаше приятелка! Е, можеше да се очаква! Беше интелигентен и привлекателен — ако се интересуваш от мъже — дяволи, които фучат около пилони и се премятат с „Акробати“. Внезапно Лиса се почуди как ли би се чувствала в изстребителя до него по време на състезание, но бързо пропъди тази мисъл от главата си. Тя имаше нужда от инструктор и нищо повече!

— Интересуват ли те и други подробности или името на дамата е достатъчно? — прозвуча хладно гласът му.

— Любовният ви живот не ме интересува! — бе троснатият и неискрен отговор. Имаше по-съществени проблеми и не можеше да си губи времето в догадки, какъв тип жена би се харесала на Ей Джей.

— Добре. А сега нека се спрем на основните точки от нашето споразумение. Ще те обучавам при две условия.

— Съгласна съм на всичко! — Ей Джей повдигна леко вежда и Лиса си заповяда да не се изчервява. Най-лошото бе, че чувственото му излъчване като че ли не бе преднамерено. То нямаше нищо общо с модните одеколони или плътно прилепнали дрехи. Но витаеше около него като ореол. — Е, почти всичко — уточни тя, притеснена от плъзналата червенина. Дори многозначителните забележки на Тери не я бяха смущавали така.

— Първо — няма да ми плащаш! Уроците са безплатни.

Лиса примига от учудване. Дядо ѝ със сигурност не би имал нищо против, но тя трябваше да попита.

— Сигурен ли сте? Мога да си платя!

Ей Джей махна пренебрежително с ръка:

— Ако съдя от разговора ни, въпросът е доста спорен. Нямам нужда от парите ти. Да изпитам тренъорските си способности в такъв предизвикателен случай и да успея, е достатъчна награда.

Лиса не знаеше да се обиди ли или да се зарадва. След миг колебание тя каза:

— Щом настоявате... — „На харизан кон зъбите не се броят!“ — А второто условие?

— Обучил съм доста хора през живота си и слабостите на всички се дължаха на една-единствена причина — лошо отношение.

— Нима?

— Да, лошо отношение — подчерта Ей Джет. — Ти си достатъчно млада, за да имаш бързи рефлексии и предполагам, си достатъчно интелигентна, за да схванеш летателната техника. Бих заложил и последния си долар, че са те скъсали на изпита само заради неправилно отношение!

Лиса понечи да отговори, но после премисли и преглътна раздражението си. Трябваше да бъде честна към себе си. Напоследък я притесняваше не само бизнесът, но и собствените ѝ умения и способности — с всеки неуспех губеше все повече от увереността си. Нещо в нея не бе наред, затова непрекъснато се проваляше!

— Продължавайте — каза тя глухо.

— Обикновено лошото отношение у пилотите е резултат от слаба подготовка. Не очакваш най-лошото, затова не си подготвен да се справиш с екстремните ситуации. Слабите пилоти носят пословичните „розови очила“. Те са уверени, че всичко ще върви по мед и масло. Винаги трябва да бъдеш нащрек при излитане, въпреки че си го правил стотици пъти! Не можеш да очакваш винаги слънчево време. Накратко, във всеки миг трябва да си готов за най-лошото.

— Винаги съм много внимателна — в гласа ѝ се прокрадваха дръзки нотки. — Притеснява ме песимизмът ви. Като че ли не е съвсем типичен за един инструктор.

— Грешеш. Има разлика между песимизъм и мерки за безопасност. Умея да ги разгранича. А ти? — и като се подпря на лакти на масата, той се наведе напред и прикова Лиса с поглед. — Обзалагам се, че си ужасен шофьор — продължи той уверено. — Сигурен съм, че са те глобявали, защото, отдадена на мечти, не си забелязвала пътните знаци. Хващам се на бас, че си се забъркала и в някои автопроизшествия.

Бе напълно прав. Лиса имаше зад гърба си няколко дребни пътни злополуки. Винаги караше внимателно, но проблемите като че ли изскачаха изневиделица. Докато разбере какво става и вече бе късно. Изражението ѝ очевидно я издаде.

— Аха! — Ей Джей се нахвърли отгоре ѝ като котка върху мишка. — Знаех си! Бог да ни е на помощ, когато си в небето!

Лиса посегна към чантата си с намерение да си тръгне, но внезапно спря. Нямаше избор! Къде щеше да намери инструктор,

съгласен да работи с нея? Освен това като че ли нещо ѝ подсказваше, че е възможно Ей Джей да е прав!

Той с интерес наблюдаваше плетеницата от чувства, изписана на лицето ѝ.

— Ще се заема с теб, само ако ми позволиш да променя летателните ти навици!

— Добре! — въздъхна Лиса. — И без това досега не ми провървя!

— Искам да промениш изцяло отношението си към живота — така както аз го разбирам! Трябва да захвърлиш розовите очила!

— Мисля, че малко прекаляхте, господин Корбет! Личният ми живот не ви интересува!

— Отново грешите, госпожице Хенъли! Когато се заема с някого, аз го притежавам телом и духом до края на курса!

За свое най-голямо учудване Лиса забеляза, че той говори съвсем сериозно.

— Прекалено сте млад, за да нареждате на другите как да живеят живота си! — възкликна тя.

— А вие на колко години сте, госпожице Хенъли?

— На двацет и пет.

— А аз съм на трийсет и две. На двацет и пет вече бях старши пилот на изстребител. Обучавах стотици мъже на този занаят. Подготвих се за следващото стъпало — командир на ескадрон — и го постигнах след две години. А какво си постигнала ти в летателната си кариера? Като изключим незаангажиращите разходки с дядо ти или приятеля ти — гласът му бе заблуждаващо мек, но Лиса усети жилото му. Непринудената му чувственост бе отстъпила място на непоколебима твърдост. Лиса не можа да не изпита уважение. — Е?

Тя преглътна с мъка. Ей Джей се бе прицелил добре.

— Почти нищо.

— Ясно! В такъв случай смей да твърдя, че зная повече за летенето от теб! И ще рискувам времето, самолета и най-вече — живота си, като седна до жена, преминала през четирима инструктори... — веждата му се повдигна многозначително. Бузите на Лиса горяха от срам. Очите ѝ не можеха да срещнат неговите. — Мисля, че е най-добре да приемеш условията ми!

Лиса трепереше. Сега бе мигът да се откаже. Да постъпи разумно както винаги досега. Ей Джей ѝ поставяше изпитание, което не бе по силите ѝ. Но нима ситуацията в дома ѝ позволяваше да го стори? Повдигна брадичка и се опита да говори със спокоен глас:

— Ако промяната на навиците ми наистина ще ми бъде от полза... — тя пое дълбоко дъх. — Е, добре, съгласна съм! А Тери не ми е приятел — добави бързо. Ей Джей кимна, привидно доволен. — Но първо трябва да ме убедите, че е в мой интерес!

— О, разбира се, Лиса! Ни най-малко не се съмнявай!

Този мъж е много повече от професионално предизвикателство, помисли си Лиса. По някакъв необясним начин той отправяше предизвикателство към личните ѝ качества. Тя твърдо срещна погледа му.

— Обичате да налагате своето мнение, нали?

— Когато става въпрос за оцеляване в самолет — да, наистина!

— Ще изпълнявам всяко ваше желание — само ми помогнете!

— Чакам те тук утре сутринта, готова за работа. Точно в десет! По военному, а не като свободния график на транспортните услуги.

— Винаги съм точна за срещите си! — раздражено рече Лиса — Не е необходимо да бъдете толкова саркастичен!

— О, възнамерявам да отида и по-далече! Или ще издържиш изпита триумфално, или ще съжеляваш, че изобщо си се издигнала над земята!

— И какво означава това?

— Знай, че не само за теб този въпрос е жизненоважен!

— Да спасиш прехраната на семейството си едва ли би могло да се сравни с посещения при някоя приятелка!

За миг в очите му проблесна студенина.

— Не е само тава! — изненаданото лице на младата жена го накара да замълчи. — До утре, Лиса. Точно в десет!

— Но... — Лиса го проследи с поглед, докато той излезе от закувалнята. Би трябвало да се радва на изключителния си късмет, а не да се чувства неловко. Но не казаното от Непокорника Корбет я тревожеше.

Безпокоеше я по-скоро онова, което бе премълчал.

ВТОРА ГЛАВА

— Не е ли чудесно, бабо? Уредих си безплатни уроци при елитен пилот!

Семейството се бе събрало около масата за вечеря и Лиса разказваше весела видеоизменена версия на срещата си с Е. Дж. Корбет. Хвалеше само професионалните му качества, но не каза нито дума за личното му обаяние. Съмняваше се, че мъжете на масата биха я разбрали, особено Тери. И въпреки че внезапният ѝ интерес към Ей Джей бе съвсем невинен, Тери проявяваше ревност.

— Ако се беше справила досега, нямаше да бъде необходимо! — промърмори дядо ѝ. — Можехме да използваме пропилените пари за по-нататъшното ти обучение. Но ако не вземеш разрешително поне за любител пилот, не зная как ще се справим с курсовете до базата. Не ми стига превозването на рейнджърите до Денвър и обратно и доставките на припаси от Гънисън, а трябва да се грижа и за твоя транспорт до Джеф-Ко всеки път, когато си намериш нов инструктор!

Лиса се вцепени от неудобство. Джеф-Ко беше далече от дома им, прекалено далече, за да пътува с кола. За нещастие не бе успяла да издържи изпита при двамата инструктори от техния район.

— Но тя полага усилия, Уил — намеси се тихо Маргарет Хенъли и Лиса я погледна с благодарност.

— Надявам се, че ако Тери продължи с диетата и лекарствата, кръвното му ще се нормализира и скоро ще се измъкнем от тази каша! — продължи да се оплаква Уил. Тери благоразумно остави черпака и се отказа от втората порция картофено пюре със сос. Уил не бе възхитен от провала му на последните два медицински прегледа. — Всъщност не мога да разбера, защо не успяваш да издържиш изпита! — Уил обвинително размаха вилица към Лиса — Аз нямах никакви проблеми! А също и баща ти! Ето той беше пилот! Защо не си се метнала на него?

— Достатъчно, Уил! — повиши глас Маргарет. — След като синът ни бе толкова добър пилот, къде е сега?

Вилицата на Лиса изтрака в чинията ѝ. Тя скочи и тичешком напусна стаята. Бяха изминали седем години, но споменът все още ѝ причиняваше болка. Една сутрин баща ѝ бе потеглил с натоварен със стоки самолет. Майка ѝ реши да го придружи. Скоро след като бяха излетели се изви необичайна лятна вихрушка, радиовръзката се загуби и това бе всичко. Нейтън и Роуз Хенъли изчезнаха. Изказаха се съболезнования, застрахователната компания им осигури нов самолет и в младежките очи на Лиса заседна неприсъща за осемнайсетгодишно момиче тъга.

Тогава дядо ѝ я помоли да вземе разрешително за пилот, но Лиса рязко, почти истерично му отказа. Мисълта да замести баща си в работата толкова я разстройваше, че не можеше дори да я допусне до съзнанието си. Затова наеха Тери Мартин — местен жител, способен и сговорчив, единственият мъж на нейна възраст, с когото Лиса общуваше, тъй като бизнесът на дядо ѝ бе доста необичаен. „Въздушен транспорт Хенъли“ се намираше между Гънисън и отдалечената база на рейнджърите. И тъкмо затова именно тяхната компания получи договора за превоз.

Семейството им е било винаги сплотено. Три поколения Хенъли заедно с Лео, стария механик, бяха живели тук. Хенъли обитаваха голямата семейна къща, а Лео, по-късно и Тери, разполагаха със стаи в постройката до хангара.

Когато родителите на Лиса изчезнаха, семейните отношения се изостриха. Лиса и баба ѝ се обичаха както преди, но след смъртта на единственото си дете, дядо ѝ се затвори в себе си. Липсата на родителите ѝ отвори огромна бездна в живота на Лиса, която Тери само мечтаеше да запълни. Всички, и най-вече той, си мислеха, че един ден двамата ще се оженят, независимо от думите на Лиса.

— Добре ли си, Лиса?

Младата жена бе намерила убежище на една пейка под дърветата. Тери приближи, но тя не се обърна, а продължи да се взира в планината. Дърветата бяха накитени в пищни летни премени.

— Толкова е ужасно! — гласът ѝ бе наситен с тъга. — Чудя се дали някога ще свикна с мисълта, че са си отишли завинаги?

Тери се облегна на високата борова ограда, която отделяше обширния преден двор от пистите на летището.

— Да, трудно се свиква с подобна мисъл, когато става дума за родителите ти — и както постъпваше винаги при неприятни разговори, смени темата. — Жалко, че баба ти не се е научила да лети! Сега и двамата нямаше да сме на прицел! Дано този Корбет да е наистина толкова добър, колкото го описваш, и да ти помогне да се справиш бързо!

Лиса го изгледа и усети, че го сравнява с бъдещия си инструктор. И двамата бяха привлекателни, въпреки че Ей Джей имаше по-сурови, изсечени черти. Докато с големите си очи, дълги мигли, румени бузи и леко къдрава коса, Тери приличаше по-скоро на плюшено мече. Никой не би помислил подобно нещо за Е. Дж. Корбет — с неговите проницателни очи, масивна брадичка и изваян, леко заострен нос. Макар и не много по-възрастен от нея, той излъчваше някаква неповторима увереност, за която Лиса тайничко му бе завидяла. Беше горд мъж, който уважаваше единствено хората със самочувствие и увереност в своите сили. Лиса не можеше да проумее какво го импулсира да се излага на риск в състезанията, например. А и нямаше изгледи скоро да разбере.

Лиса чувстваше, че наистина го познава до мозъка на костите му — може би защото личността му не бе толкова многостранна! Усетила се като изменница спрямо Тери, тя веднага опита да заличи тези мисли от съзнанието си. Въпреки това не можеше да забрави, как Ей Джей мигновено бе разкрил същността на нейния проблем. Никой друг досега не бе успял да предложи някакво обяснение на последователните ѝ провали. Дори тя самата не можа да назове причината, въпреки че усещаше нещо нередно.

— Дядо ти говори с Лео и той се съгласи да те придружава до Джеф-Ко за уроците — съобщи ѝ Тери.

— Лео? Но той не обича да лети! Затова е станал механик. Учудвам се, че разрешителното му още е валидно!

— И аз също — кимна Тери. — Но тъй като дядо ти и без това работи сам, не може да си позволи да те съпровожда. Лео сам предложи. Уил дори се опита да го включи в полетите до базата, но той категорично отказа — ще вози само теб и никакви стоки!

— Лео е чудесен! — усмихна се Лиса.

— Вярно, че има слабост към теб — отвърна Тери, като приседна до нея на пейката. — Също като мен! — И протегна ръка да я притегли

към себе си.

— Недей, Тери! — дръпна се Лиса, когато той се опита да я целуне.

— Защо не? Знаеш, че искам да се ожения за теб!

— Не сме сгодени, Тери! — отблъсна го тя.

— Все още не съм се отказал! — въздъхна Тери. — Защо не ми позволиш да ти купя пръстен?

Лиса стана и се облегна на оградата.

— Аз държа на теб, Тери, но не съм влюбена! А дори да бях, ти не можеш да си позволиш да се ожениш! Дори заплата не получавах вече! Какво ще правиш, ако отново не издържиш медицинския тест?

— Ще го издържа! — отвърна той уверено.

— Но ако все пак не успееш? Как ще живеем? Аз съм само на временна работа в малка транспортна фирма. Не мога да се ориентирам към нещо по-добре платено, защото се тревожа за бизнеса! — добави неочаквано тя.

— Какво говориш?

— Аз... — поколеба се Лиса, уплашена да назове това, което толкова време бе прикривала — Тревожа се за дядо! Все повече остарява. След изчезването на родителите ми, той много се промени и се чудя дали ще се съгласи да се оттегли!

— Но как може да си го помислиш дори? Умът му е остър като бръснач! Ако те чуе да говориш така, ще ти одере кожата!

— Зная, но все пак ми се струва, че той се нуждае от почивка! А също и старият самолет... — Лиса нервнo въртеше часовника на китката си. — И за него се безпокоя. Купихме го заедно със самолета, с който катастрофираха родителите ми. Преди доста години. Зная, че нямаме средства да го сменим, а дядо е доста стар, за да работи за двама!

— Самолетът е чудесен, Лиса! Знаеш, че Лео го поддържа в отлична форма. Скоро ще вземеш разрешително, аз ще си върна моето и Уил ще може да си почине! — Тери я изгледа изпитателно. — Но какво ти става? Никога досега не си се притеснявала така!

— Винаги съм се тревожела, Тери! Но се мъчех да го прикрия!

— Не можеш да прекараш целия си живот в тревоги по разни проблеми! Не е здравословно, Лиса!

— И аз така си мислех. Винаги съм вярвала, че с времето всичко ще се нареди от само себе си.

— Така става обикновено!

— Не съм сигурна — отвърна Лиса и си припомни обвинението на Ей Джей, че гледа света през розови очила. — Може би надеждата, че лошите неща в живота ще се оправят, не е достатъчна!

— Е, няма да легнем да умираме сега, я! — гласът му прозвуча насмешливо. — Всичко ще се оправи, ще видиш!

— Дано си прав! — но този път мисля, че не си, добави тя наум.

— Ето, това е моето момиче! — усмихна се одобрително Тери, но не успя да я разведри. Вместо това тя прибави още една причина за тревоги в списъка си — неусетното, но натрапчиво влияние на Непокорника Корбет!

— Обади ми се, когато свършиш и ще дойда да те взема — каза Лео, докато приземяваше стария товарен самолет на Джеф-Ко за първия урок на Лиса с новия инструктор.

— Добре, Лео, благодаря! До скоро!

Лиса скочи на земята и погледна часовника си. Като видя, че минава десет, изруга наум и се затича към сградата. Лео беше муден, педантичен пилот и измина разстоянието до Джеф-Ко много по-бавно от Уил. Беше закъсняла и знаеше, че последствията ще бъдат сериозни.

Тя нахлу в салона — мястото на срещата им — и мигновено забеляза Ей Джей между другите пилоти. Беше в обичайното си облекло, но с напрегнато изражение и нервни движения. Сърцето ѝ радостно подскочи, но въодушевлението ѝ мигновено се изпари, като видя колко е ядосан. Приблжи се неохотно.

— Закъсня! — гласът му режеше като бръснач. — Ако мислиш, че ще търпя подобна небрежност от един безплатен курсист, много се лъжеш! — и като грабна папката и пилотското куфарче, се устреми към вратата. — Имам тренировка, госпожице Хенъли! Оправяйте се сама!

— Почакай! — втурна се Лиса след него и се вкопчи в ръката му. Силата ѝ не можеше да се мери с неговата. Той я повлече навън. — Докара ме нашият механик! Той лети много рядко и е ужасно бавен! Не можех да направя нищо! Кълна се, тръгнах рано!

— Колко рано? — внезапно Ей Джей прекрати напористия си ход.

Лиса все още бе вкопчена в него като удавник за сламка.

— Тръгнахме в девет! Ако не вярваш, обади се на баба и я попитай!

Той се втренчи в лицето ѝ за миг.

— Добре, този път ще ти се размине. Но ако още веднъж закъснееш, по-добре изобщо не се появявай!

Лиса огледа суровото лице. Не беше прав — закъснението ѝ не надвишаваше десетина минути. Но изведнъж почувства такова облекчение, че успя само да промълви:

— Ще бъда точна. Обещавам!

— Кажете ми, госпожице Хенъли, винаги ли се нахвърляте върху мъжете, когато желаете нещо? — и изгледа ръката си, която тя все още здраво стискаше.

Лиса мигновено го пусна и скри ръце зад гърба си. Усети, че по врата ѝ плъзва червенина и тъй като Ей Джей не отместваше поглед от лицето ѝ, бузите ѝ също пламнаха.

— Тревожа се за фирмата на дядо!

— Виждам, че си доста обезпокоена! А сега... — подаде ѝ той папката — отиваме при самолета. Искам да извършиш предстартовата техническа проверка.

И Лиса я направи, като през цялото време се бореше със смущението си. Дано Ей Джей не бе забелязал, че го намира... Какъв? Привлекателен? Естествено. Вбесяващ? Несъмнено! Но въздействието на Е. Дж. Корбет върху Лиса не бе само физическо. Той ѝ разкриваше черти от собствения ѝ характер, непознати за нея досега пробуждаше чувства, които никога не бе изпитвала. Да опознае Ей Джей означаваше да опознае себе си и това съчетание бе необикновено вълнуващо.

Ами ако той мислеше, че се е хвърлила на врата му, за да предложи женския си чар — а може би и нещо повече — срещу добър изпитен резултат? Тази мисъл я накара да потръпне и тя реши да съсредоточи цялото си внимание върху пилотажа — решение, лесно за вземане, но трудно за изпълнение.

— Готова ли си? Хайде, качвай се! — нареди той.

Лиса се подчини и започна проверката на измервателните уреди. За нейна изненада Ей Джей взе папката от ръцете ѝ. Летецът трябваше да поддържа цялата документация и сега това бе нейно задължение.

— Къде сгреших? — попита тя с раздразнение.

— Никъде. Досега! — крайчецът на устните му леко се повдигна при реакцията ѝ. — Време е за първия урок — подготовка!

— Зная как да се подготвя! — заяви Лиса и скръсти ръце. — Трябваше да довърша проверката, която ти прекъсна!

— Да се подготвиш означава да предвидиш всички случайности! Как щеше да постъпиш, ако не те чаках?

— За Бога, та аз закъснях само десет минути!

— Не е там въпросът! Не си предвидила допълнително време! Ето го погрешното отношение, за което споменах! Пилоти, които не предвиждат неочакваното, попадат в неприятни ситуации. Днешният урок е — обясни твоя случай от тази гледна точка!

Лиса разбра, че няма да потеглят, преди да го направи. Беше твърде досадно да си го признае, но непокорният Корбет бе отново прав.

— Предполагах, че ще пристигна навреме и оставих всичко в ръцете на Лео.

— И после?

— Трябваше да поема инициативата — въздъхна тя — но предварително да пресметна всичко, съобразно навиците на Лео. Признавам, че сбърках!

— Така, напредваш! — Ей Джей изглеждаше удовлетворен. — Тръгваме ли? — посегна той към двойното управление, обичайно за учебните самолети. Разтреперана, Лиса положи немалко усилия, за да отвърне с равен глас:

— Нямам нищо против!

— Добре, довърши проверката и излитай! — Лиса изпълни нареждането и зачака по-нататъшни инструкции. Не възнамеряваше да предприема нищо без точни указания. — Свържи се с кулата и потеглай!

Тя кимна, взе микрофона и помоли за инструкции при излитане. Кулата им предложи писта, като им съобщи оптимална височина и посока на вятъра. Лиса внимателно подкара самолета и го насочи към пистата, изчаквайки последни нареждания.

— Тук кулата на Джеф-Ко. „Чесна 289“, готови за излитане! — и след кратка пауза: — Късмет, Непокорния! Ще имаш нужда!

Лиса прехапа устни. Ей Джей я изгледа развеселен.

— Е, госпожице Хенъли, виждам, че вече сте си създали репутация! — и като пое микрофона, добави: — Благодаря, Джеф-Ко! „Чесна 289“ излита.

Лиса се намръщи, прокле наум авиодиспечера, нарушил протокола за да се пошегува за нейна сметка и се съсредоточи, за да демонстрира най-доброто излитане през живота си. Издигна се плавно и установи самолета в хоризонтално положение, като спази указанията на Ей Джей за височина и посока. После реши да си отдъхне десетина минути и се облегна назад.

— Все пак можеш да изтриеш тази доволна усмивка от лицето си — обади се Ей Джей. — Доброто ти излитане, подчертавам — доста доброто ти излитане, не означава, че вече можеш просто да седиш и да се перчиш! — Лиса виновно подскочи. Точно това правеше! — Трябва да следиш уредите, за да се увериш, че излитането е успешно! Ако има нещо нередно, по-добре е да го забележиш сега, отколкото над Скалистите планини, където не можеш да кацнеш!

Лиса се обърна към него, готова за спор, но бързо затвори уста. Какво можеше да каже? Беше прав. Не бе усетила нищо нередно, но бе длъжна да следи уредите. И тя изпълни нареждането под строгия поглед на Ей Джей. В първия момент примига от изненада, а после от ужас — стрелката на маслената помпа сочеше невероятно ниско ниво! Веднага грабна микрофона, за да поиска инструкции за кацане.

— Връщаме се! — в гласа ѝ се долавяха истерични нотки. — Имаме теч в маслото! Трябва да кацнем, преди моторът да е замръзнал!

— Аз ще се обадя! — Ей Джей взе микрофона от ръцете ѝ. Лиса обърна рязко самолета и пое обратно. — Не трябваше ли да погледнеш по-рано уредите?

По челото ѝ се стичаше пот. Колко ли дълго можеха да летят без масло?

— Само извикай кулата! — помоли тя. — Бързо!

— Не отговори на въпроса ми! — Ей Джей безгрижно си играеше с кабела на микрофона.

— Да, трябваше да проверя по-рано! — Лиса се помъчи да прецени разстоянието до лежащата далеч под тях писта. — Поискай

разрешение да намаля височината и да се приземя, иначе ще се разбием!

— Истерията няма да ти помогне да се справиш със ситуацията! — предупреди Ей Джей. Лиса забеляза, че той изобщо не е разтревожен, въпреки че приближи микрофона към устните си. — „Чесна 289“ вика кулата на Джеф-Ко. Край.

Мускулите на врата ѝ се бяха изопнали и щяха да експлодират от напрежение, когато се обадиха от кулата на Джеф-Ко.

— Джеф-Ко, намирам се на трийсет километра на юг от Голдън — рече Корбет. — Чакам инструкция за кацане. Край.

— Разбрано, „Чесна 289“, писта за кацане две-девет. Височина три-нула-нула-две, вятър три-нула-пет при четиринайсет възела с пристъпи до двацет и пет.

— Разбрано, Джеф-Ко. Височина три-нула-нула-две — Ей Джей се обърна към Лиса: — Нали не си забравила, че винаги трябва да повтаряш цифра по цифра височината?

— Не, не съм! — гласът ѝ бе дрезгав. — Но защо не подаде сигнал за помощ? Защо не помоли за пожарна?

— По моя преценка ситуацията все още не е аварийна. Просто приземете самолета, госпожице Хенъли!

Лиса погледна индикатора на маслото и усети, че по гърба ѝ се стича пот. Беше все още в опасната червена зона. Едва успя да преглътне и като в просъница чу гласа на Ей Джей:

— Справяш се чудесно, Лиса. Почти стигнахме — тя кимна, изцяло погълната от управлението. Защо не погледна този индикатор по-рано? Какво от това, че бе излетяла отлично? На гроба ѝ можеха да се напишат и по-хубави неща като „Умряла от старост“, например. Ето, че навлезе в последния етап преди кацането и Ей Джей взе микрофона за окончателни нареждания. — Хайде, Лиса, да видим дали приземяването ти може да се сравни с излитането!

Изобщо не я интересуваше дали ще се приземи добре, но все пак кимна и се опита да го направи прецизно и безопасно. Едва когато колелата докоснаха асфалта, тя си позволи да въздъхне дълбоко и облекчено.

— Не беше много зле! — отбеляза Ей Джей.

— „Чесна 289“, настройте на честота едно-едно-девет-точка-пет — завърши диспечерът.

— Благодаря, Джеф-Ко. Край! — и се обърна към Лиса в очакване: — Хайде, настрой радиото на честотата на земния контрол! Трябва ли да върша всичко сам? — Тя протегна треперещи пръсти към копчето. За малко да умре поради собствената си небрежност! И да отнесе Ей. Дж. Корбет със себе си! Гърдите ѝ се присвиха от тревога и чувство за вина — Джеф-Ко, тук „Чесна 289“, край — прозвуча спокойно гласът му.

— „Чесна 289“, паркирайте пред базата. Добре дошъл, Ей Джей!

— Хайде, Лиса, знаеш къде да паркираш!

Лиса внимателно се насочи към определеното място и посегна да изключи мотора.

— Почакай за миг! — Ей Джей се наведе и чукна един-два пъти стъклото на индикатора за маслото. Пред очите на Лиса стрелката подскочи и се премести в съвсем задоволително положение. — Хм. Този индикатор като че ли е доста капризен. Трябва да кажа на техника да го погледне! Обичам самолетите ми да са в отлично състояние. Е, вече можеш да изключиш. Свършихме! — той посегна за пилотското си куфарче и мушна папката под мишница — Идваш ли?

— Индикаторът за маслото е бил дефектен?! — Лиса се вторачи в Ей Джей, а мислите ѝ бавно се избистряха. Нарочно я бе накарал да повярва, че животът им е в опасност! А тя се обвиняваше, че го е изложила на риск! — Знаел си, че няма да се разбием и не ми каза през цялото време?! — Отново се разтрепери, но вече не от страх, а от ярост. — Бил е дефектен още преди да излетим! Ето, защо не се притесняваше! Какъв гаден, мръсен номер! Изплаши ме до смърт! — юмруците ѝ се свиха и за миг се поколеба дали да не го удари.

— Точно така! — отвърна той. — Но всеки курсист, провалил се на изпит неведнъж, не два, а четири пъти, се нуждае от подходящи методи на обучение!

— Подходящи?! Мислех, че ще се разбием! — изкреця Лиса.

— Точно такава бе целта, госпожице Хенъли! — гласът му изплющя като камшик. — Повечето екстрени ситуации се появяват при излитане или кацане, а ти просто примамваш злополуката! Не наблюдаваше приборите както трябва! Беше обзета единствено от желанието да ме впечатлиш с изкусната си техника. И изобщо не забеляза стрелката, която трептеше в червената зона и се опитваше да ти подскаже нещо — Ей Джей посегна да отвори вратата. — Всъщност

ако уроците не ти харесват, би могла да се откажеш още сега, защото гарантирам, нещата доста ще се влошат, преди да започнат да се оправят! — изгледа преbledнялото ѝ лице и потната блуза и добави: — Ако се откажеш сега, ще изгубиш само достойнството си и няколко резервоара бензин — и скочи на земята, като остави Лиса да реши дали да го последва, или не.

Гневът ѝ се надигаше и в миг избухна. Тя грабна чантата си и рязко отвори своята врата.

— Много би ти се искало, нали? — изкрещя. — Е, няма да се отървеш толкова лесно от мен! Не ми пука колко пъти ще ме правиш на глупачка! Няма да се откажа, докато не получа разрешително!

Ей Джей я изгледа изпитателно.

— Добре, добре, каква изненада! Мислех си, че малката госпожица, която разчита повече на късмета, отколкото на уменията си, вече ще плаче на рамото ми! — въпреки сарказма, в гласа му се прокрадваха нотки на възхищение. — Но можеш да го направиш и в тоалетната!

— Ах, ти... — това беше последната капка! Никой съд по света не би я обвинил, ако го удари! Скочи през малката врата на асфалта и се устреми към него. Но бе надценила силите си. Напрежението и емоциите от последните няколко мига бяха размекнали коленете ѝ. Усети, че чантата се изплъзва от ръцете ѝ, а земята започва да се клати. Единствено силата на волята ѝ успя да я задържи, докато Ей Джей се хвърли към нея и я прихвана с ръце.

— Не се безпокой — изшептя той приглушено. — Съжалявам! Не ми се искаше да те плаша, но нямах друг избор. Не виждаш ли колко си неподготвена да управляваш самолет?

— Беше преднамерено жесток — прошепна тя.

— Лиса, имах причина! Ако не бях аз, друг щеше да го направи! Веднага познаваме некомпетентните летци и сме длъжни да не ги допускаме във въздуха. Ти застрашаваш живота на други! Приеми този факт и се благодари, че не насочих самолета с носа надолу, нито пък ти сервирах някой друг от специалитетите за рискови курсисти.

Главата ѝ все още се въртеше, но отговорът ѝ прозвуча ясно.

— Ако мислиш, че ще ти благодаря за любезността, много се лъжеш!

— Върви си вкъщи, Лиса Хенъли! — поклати глава Ей Джей. — Откажи се! Ще спестиш доста мъки и на двама ни!

Лиса установи, че ръцете и са обгърнали здраво врата му. Погледна го с широко отворени очи:

— Не мога! Не искам!

— Трябва, по дяволите! — каза Ей Джей. После неочаквано впи устни в нейните.

Лиса усети ударите на сърцето му или може би на своето? Неочаквано, твърде скоро, две силни ръце я отдалечиха от него, като все още не я пускаха. Постепенно треперещият асфалт започна да се стабилизира и тя усети, че може да пази равновесие.

— 3-защо... — заекна тя. — Защо беше това?

— Малко шокова терапия за истерични жени — отдръпна се той и леко се усмихна. — Вече трябва да си разбрала, че имам собствен подход към проблемите — той се наведе да вдигне куфарчето и папката, озовали се на земята при спасителната операция. Лиса усети, че цялата трепери и добре съзнаваше, че тръпките не се дължат единствено на току-що отминалото прежеждие, въпреки че доста се бе поизплашила. — Честно казано, мисля, че не бихте преживели още един урок, госпожице Хенъли! Но ако желаете да поддържаме приятелски отношения, определено нямам нищо против!

— Нищо против какво? — Лиса не вярваше на ушите си.

— Ще ми бъде приятно да излизаме заедно! Какво предпочиташ — концерти, театър или по-прозаични занимания?

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се! Щом не съм ти вече инструктор, смятам, че в поканата няма нищо неетично. Не е ли така?

— Затова ли ме изплаши до смърт? — Лиса възмутено пое дъх. — За да се откажа от уроците и да ми предложиш срещи с чиста съвест?

— Не, направих го, защото чувствам, че си реална заплаха във въздуха! Но това не ме прави сляп за другите ти качества! — усмивката му бе многозначителна. — Струва ми се, че си много интересна жена за...

— Не си го и помисляй! Единственото време, което ще прекарваме заедно, ще бъде в пилотската кабина! Интересуват ме единствено уроците — нищо повече! — изчерви се леко тя. — Не се

занимавам с любовни авантюри! Тъкмо отказах едно предложение за женитба!

— Не съм говорил за женитба.

— А за какво става дума тогава? — поруменя още повече тя.

— Става дума за срещи. Ти определяш правилата. Ще ги приема, защото мисля, че двамата имаме бъдеще. Но ще бъда откровен, Лиса. Не търся нито някоя евтина историйка, нито съпруга!

— И какво остава тогава? — тя се опитваше да прикрие удоволствието, което ѝ доставяше очевидният му интерес. Би трябвало да е разгневена заради номера, който ѝ погоди, а не да мечтае за среща!

— Истинско, чисто забавление. Не е казано, че не можеш да си поиграеш от време на време само защото си възрастен! Дори аз го разбрах. Кога за последен път си се забавлявала, Лиса?

— Не си спомням — призна тя насила. Напоследък като че ли бе потънала в делови ангажменти... И непрестанно се безпокоеше. Колко хубаво би било да се откъсне от мислите за онзи стар самолет и за дядо си поне за една вечер! Е Дж. Корбет би могъл да ѝ покаже как!

— Струва ми се, че имаш нужда от човек като мен!

— Ами Алана? — попита подозрително Лиса и опита да прикрие задоволството си.

— С Алана ни делят твърде много километри. И двамата се срещаме и с други хора. Обичам да прекарвам времето си с някой, който живее по-наблизо.

— Като че ли не ми харесва да бъда удобно средство! — Ей Джей не отговори и Лиса пое инициативата. — Това обаче не означава „не“! Научи ме да летя добре! Като си взема разрешителното, ще говорим отново!

— Честна сделка! — бавно се усмихна той. — Ще се видим утре следобед. В два часа! Точно! Довиждане, Лиса! — и с лека крачка пое към паркинга.

Лиса го наблюдаваше объркана, без да помръдне. Наистина ли искаше да спре уроците или беше само претекст, за да я покани на среща? Не знаеше да се ядосва ли или да се радва.

Видя го да потегля от паркинга в бляскава бърза кола. Тя прехвърли през рамо чантата и се отправи към салона, за да се обади на Лео. Едва когато ръцете ѝ спряха да треперят, осъзна, че се пита

каква е причината — повреденият индикатор или вълнуващата целувка.

ТРЕТА ГЛАВА

— Добре ли си, Лиса? Не си докоснала обяда! — рече загрижено Маргарет. Внучката ѝ бе останала последна на масата.

— Всичко е наред, бабо! Малко се притеснявам за следващия урок! — погледна Лиса часовника си. След няколко минути трябваше да тръгне за срещата си в два часа.

Маргарет седна до нея и старателно приглади престилката си.

— Лиса, ако не искаш да летиш, не трябва да се насилваш! Другите може и да не са забелязали, но аз видях колко угрижена бе вчера след урока. И днес си кълбо от нерви. Сама трябва да решиш дали ще станеш пилот! Знаеш, че можеш да разчиташ на подкрепата ми пред дядо ти.

Лиса погледна с любов баба си. Зад нежното деликатно лице на възрастната жена се криеше непоколебима безкомпромисна лоялност.

— Благодаря, бабо, но искам да докажа, че мога да се справя! Ей Джей Корбет като че ли не вярва! — и тя си представи неодобрението му — поучителния глас, присмехулния поглед, увереността, с която очакваше да се провали.

— Трябва да си изясниш защо точно го правиш, Лиса — погледна я изпитателно баба ѝ. — Не е необходимо да доказваш нищо нито на мен, нито на дядо ти, а още по-малко на онзи инструктор. Но пред себе си трябва да бъдеш честна. А сега си изяж сандвича като добро момиче! — и разроши нежно косата ѝ, като мигновено се превърна от мъдра старица в любяща баба.

Докато размишляваше над думите ѝ, Лиса отхапа още няколко залька, за да ѝ достави удоволствие. Дали наистина не се опитваше да впечатли Ей Джей?

Точно така беше! Трябваше да си го признае честно и почтено! Въпреки че не го познаваше добре, напоследък мнението му бе придобило изключителна тежест. Неусетно той бе завладял мислите ѝ, дори сънищата ѝ. Цялата ѝ нощ бе наситена с кошмари — представяше си как се разбива със самолета и убива не себе си, а Е. Дж. Корбет.

Тя изскочи навън да потърси Лео, изгаряща от нетърпение за новия урок. Но въодушевлението ѝ се дължеше не само на мисълта за семейния бизнес, а и на предстоящата среща с Непокорника. Знаеше, че това няма да му хареса. Щеше да я обвини, че не е степенувала нещата по важност, че отново е проявила неправилно отношение. Лиса се намръщи. Ето че вече преценяваше собствените си действия от негова гледна точка! По време на полет беше добре, но в личния ѝ живот едва ли бе разумно! Внезапно я разтърси споменът за целувката му. Не, никак не е разумно, реши тя, като се качваше в новия самолет.

Този път пристигна половин час по-рано и зачака нетърпеливо в салона. Ей Джей се появи точно в два. Беше в обичайните джинси и спортна риза, с навити до лактите ръкави, с папка и куфарче в ръце.

— Здравей, Лиса! Днес си съвсем точна! — отбеляза той спокойно.

— О, да, дори подраних! Не бих изпуснала този урок за нищо на света!

— Може да промениш мнението си, преди да се стъмни — отвърна той и Лиса усети как сърцето ѝ замря. Какво ли ѝ е подготвил днес?

Издигна се плавно, в хармония със спокойния ден и чистото небе — прекрасно време за полет. За нещастие бе прекалено напрегната в очакване на следващия изправящ на нокти експеримент и не можа да се наслади на пейзажа. Летяха на юг и след около час Ей Джей предложи:

— Ще поема управлението за малко. Струва ми се, че имаш нужда от почивка.

— Не, не, добре съм — изгледа го подозрително Лиса. Какво ли бе решил?

— Не се безпокой, не съм замислил нищо! — добави той непринудено. Очевидно бе прочел мълчаливия въпрос на лицето ѝ... и се забавляваше с объркването ѝ. — Степента на опасност винаги зависи от това как ще подходиш към ситуацията. Но днешният урок е теоретичен.

— Искаш да кажеш, че няма да се измъчвам с повредени маслени индикатори или зашеметяващи лупинги, или нещо друго от специалитетите ти? — тя му отстъпи управлението.

— Радвам се, че си започнала да схващаш някои от възможностите — той не изглеждаше засегнат от сарказма ѝ. — Добър знак, че отношението ти се подобрява. А сега, моля те, извади пакета с дъвки от чантата и ми обели една!

Лиса веднага изпълни молбата и му поднесе дъвката, така че да не му се налага да вдига ръка от лостовете. Устните му докоснаха пръстите ѝ и тя рязко дръпна ръка.

— За твое сведение — не хапя! — повдигна вежда Ей Джей. — Вземи си и ти, ако искаш.

— Не, благодаря, не ми е необходима! — имаше предвид пристрастеността на пилотите към дъвката. Помагаше против заглъхване на ушите, като изравняваше налягането по-добре от прозяване или силно духане при запушен нос.

— Аз също не я използвах — рече Ей Джей и Лиса внезапно си спомни думите на предишния си инструктор.

— Чух за ушите ти.

— Наистина имах късмет — сви рамене той. — Отървах се със съвсем незначителна загуба на слуха. Но на голяма височина имам проблеми с налягането — в очите му се появи тъга и Лиса се намеси спонтанно:

— Армията ти липсва, нали?

— И да, и не — отвърна той след кратко мълчание. — Животът там бе доста суров, а и не бях господар на себе си. Нещо, което доста трудно понасях!

— Така ли получи прозвището си? Непокорника?

— Да — отвърна той изненадано. — А ти как разбра?

— О, някой ми спомена! Кой ти го измисли?

— Първият ми пилот — инструктор.

— Заслужаваше ли го? — Ей Джей се усмихна и не отговори. — Какво направи? Наруши всички неотменими забрани ли?

Усмивката му разцъфна и очите му весело проблеснаха.

— Не, не всички! Но когато чувствах, че съм прав, особено за летенето... — той сви рамене. — Е, бях длъжен да изкажа мнение.

— Представям си! Но сега си цивилен. Можеш да създаваш свои правила.

— Вярно, но трябваше да си платя. Най-добрата страна на армията — това, което наистина ми липсва — е голямото летене. Само

аз и самолетът — изследователи на нови територии! Всеки път, когато се издигах, виждах нещо ново. Можех да отида навсякъде...

— Но и сега можеш да го правиш... — припомни му Лиса.

— Не е същото! Военните самолети са прецизно изработени машини, с всички преимущества на съвременните технологии. А скоростта, Лиса... — той разтърси възторжено глава. — Неповторимата грация и скорост на тези изстребители е невероятна! Мога да прелитам от континент на континент и пак да се връщам у дома за вечеря! — очите му горяха с ентузиазъм, който постепенно угасна. — Но всичко това е минало. Никога вече няма да премина слуховия тест — добави той спокойно.

— Съжалявам... — започна Лиса, но Ей Джей рязко я прекъсна.

— Няма смисъл. Станалото — станало. Не обичам да живея в миналото.

Лиса леко се извърна, за да може да го наблюдава. Учуди се, че толкова бързо бе успял да пренасочи вниманието ѝ от уроците към личните му проблеми. Но в сравнение с летателните инструкции Ей Джей представляваше неимоверно по-интересна тема!

— Има ли военни в семейството ти? — попита тя с любопитство.

— Не. Баща ми беше миньор, а майка ми домакинстваше и се грижеше за мен. Бях единствено дете, но ѝ създавах доста проблеми, защото бях болнав и непохватен. Все ми се случваше нещо.

— Не мога да повярвам! — изгледа Лиса жизнения мускулист мъж до себе си.

— О, самата истина е! Бях неповторима четирийсет и пет килограмова бяля — вечно в лепенки и бинтове. Едно лято си нараних окото в яростна битка със съученик, на следващата година си счупих крака, като се плъзнах на леда. Нямахе настинка или вирус, който да ме отmine. Мама казваше, че не знае как изобщо съм оживял — гласът му бе наситен с обич.

— Родителите ти живи ли са?

— Да. Преместиха се в Аризона, след като завърших колеж. Зимите на север бяха много тежки. Често летя до Финикс да ги посетя.

— Сигурно си им липсвал ужасно, когато си постъпил в армията.

— Наистина. Но трябваше да се махна от нашия град. Не исках да стана миньор. Слава Богу, баща ми престана да работи, докато бе все още здрав! — и като се усмихна нежно, продължи: — За

успокоение на родителите ми получих стипендия по математика от много добър колеж. Родителите ми мислеха, че ще стана добър счетоводител.

— Не мога да си те представя затворен в някой офис с разпръсната наоколо компютърна документация.

— Аз също!

— И как се озова в армията?

— Съдба, предполагам! Тъкмо завърших колежа и един приятел ми показа обява във вестника. Военновъздушните сили търсеха математици и физици, което щяха да бъдат обучавани за пилоти. Помоли ме да го закарам в деня на изпита. Колкото повече разучавах рекламата, толкова повече ме заинтригуваше. Стори ми се доста привлекателно да станеш пилот! Приятелят ми се отказа, но аз се записах.

— Очевидно си постъпил правилно!

— Така се получи! С математическите ми способности навигацията се оказа играчка. А също и усвояването на всички цифрови измервателни уреди. Някъде в детството си бях развил необходимите при пилотаж рефлексии. Никога не погледнах назад. Въпреки, че не одобрявах суровия живот, армията ме научи на много неща.

Лиса се поколеба и тихо попита:

— А сега?

— Имам самолетите си, състезанията и курсистите.

Не си ли самотен, искаше ѝ се да го попита. Не искаш ли да се ожениш, да създадеш семейство? Някъде дълбоко, едва доловимо и почти непризнато, покълна въпросът дали Ей Джей би харесал жена като нея. Но на глас рече:

— Това достатъчно ли ти е?

— Не мога да се оплача. Нали оживях след катастрофата, която сложи край на военната ми кариера преди две години! Не всички имат такъв късмет! — и като се обърна към нея попита: — Искаш ли да ти разкажа?

— Не, ако не желаеш да говориш за това — отвърна тя бързо.

— Смятай, че това е днешният ти урок и слушай внимателно!

Лиса прехапа устни. След гибелта на родителите ѝ, разказите за катастрофи ѝ причиняваха голяма болка.

— По онова време се намирах във военновъздушната база „Люк“ в Аризона — започна Ей Джей. — Един от летците изпадна в критична ситуация над планините. Беше мой студент и получи повреда в самолета. Поддържах радиовръзка, като се опитвах да го окуражавам, но той не отговаряше. Наредих му да катапултира, но при възникналите технически проблеми, това бе невъзможно. Накрая той изгуби контрол и се разби в хълмовете. Внезапно и ние започнахме да губим мощност — той разтърси глава при спомена. — Можеш ли да си представиш останките на два самолета, които се разбиват почти едновременно? Абсолютен кошмар!

— Ей Джей — въздъхна дълбоко Лиса, — струва ми се, че не искам да чуя края на тази история!

Той ѝ отправи поглед, в който се четеше „Страх ли те е?“ и продължи:

— Започнахме бързо да губим височина, а аз не бях в състояние да направя нищо. Студентът летеше сам, но с мен бе и един радист. Казах му, че трябва да катапултираме. По време на тази процедура получих перфорация на тъпанчетата, която сложи край на кариерата ми като военен пилот.

— А какво стана с радиста? — вероятно човекът бе добре, но тя не можеше да си представи как ще попита за студента.

За миг ръцете на Ей Джей се вкопчиха в лостовете.

— Напомних му много пъти, но той не присви достатъчно глава между раменете си по време на скока. Това е рутинна процедура и трябваше да я знае. Счупи си врата.

— О, не! — Лиса бе ужасена.

— Да, това е истината. Бяхме завършили заедно военновъздушното училище — гласът му преградна.

— Аз... — нещо я стискаше за гърлото. По-добре от всички знаеше какво значи да загубиш близки в небето. — А студентът? — трябваше да разбере.

— Оживя. Радистът ми бе погребан с всички военни почести. Жертвата оцеля, а спасителят загина — когато Ей Джей отново я погледна, в гърлото ѝ бе заседнала горчива буца. — Това, Лиса, е още едно доказателство, че всичко зависи от правилното отношение, дори в най-тежката ситуация!

Мълчание. След миг тя прошепна:

— Мога да поема управлението.

Ей Джей не възрази. Разтърсена до дъното на душата си, Лиса седеше тихо и опитваше да се съсредоточи върху полета. Реши, че предпочита да бъде обучавана чрез повредени индикатори, отколкото чрез истории. Постепенно започна да се успокоява. Планините бяха далеч на запад, но Ей Джей ѝ каза да набере височина и след малко тя оглеждаше вълнистите им хребети. Трепетликите, издокарани в краткотрайните си летни премени, съперничеха на пищните вечнозелени борови гори, изправили горда снага срещу зимните ветрове. След малко Ей Джей наруши мълчанието:

— Искаш ли да видиш древни индиански руини?

— Моля? — погледна го учудена Лиса.

— Възнамерявам да се насочим към Меса Верде. Няма удобно място за кацане, но ще направим няколко кръгчета над развалините. После ще те отведа у вас!

Заля я топла вълна.

— Предлагаш ми истинско пътешествие и изпращане до вкъщи? Господин Корбет, да не се опитвате да бъдете любезен с мен?

— Съжалявам, няма такова нещо! Трябва да поддържам репутацията си — продължи той сериозно. — Никога не съм любезен с курсистите си. Запомни го добре! А сега ми прехвърли управлението.

Тя се подчини, но забеляза, че Ей Джей изпитва неудобство заради благодарността ѝ. Лиса се усмихна едва забележимо. Ако му се искаше да прикрие доброто си сърце, не го правеше много успешно! Тя обаче възнамеряваше да продължи играта.

— Мога да понеса всичко, което ми сервираш! Няма да се разплача на рамото ти!

— Виждам, че забележката ми те е засегнала — в гласа му се прокрадна учудване. — Извинете ме, госпожице Хенъли!

— Доскоро бях Лиса — напомни му тя. — И с удоволствие бих разгледала развалините!

— Е, тогава гледай внимателно, защото почти пристигнахме. Търси ги между гънките на скалите — наричат ги „Скалния замък“. Не мога да се снижа много, но все пак ще успееш да ги мернеш — самолетът направи широк елегантен завой. — Дръж се здраво и не се тревожи! Само гледай!

— Ето ги! — тя впери поглед в оранжевите развалини от изпечена глина — Виждам ги! — Ръцете ѝ възторжено се притиснаха към илюминатора.

— Не са ли великолепни? Най-добре запазените антични руини в Щатите. Почти не е за вярване, че тук преди две хиляди години са живели хора!

— О, скриха се! — не успя да потисне разочарованието си тя.

— Няма проблеми! Ще направим още един кръг!

— Може ли? — гласът ѝ трептеше от нетърпение. Ей Джей кимна и зави обратно към Меса Верде. Името — „Зеленото плато“ — се дължеше на дебелия покривка от хвойна и пинии, която застилаше билото. След миг пред погледа на Лиса отново се разстлаха порутените скални жилища от червеникава глина. — Виж! Вероятно има стотина стаи!

— Всъщност в „Скалния замък“ са около двеста. Наоколо има и по-малки постройките, но не е лесно да се видят от въздуха.

Лиса продължи да се взира през стъклото, дори след като Ей Джей зави и се отпрати на североизток към Хенъли.

— Благодаря ти — промълви тя с искрящо от щастие лице. — Беше прекрасно!

— Е, не мога да те обучавам, когато си свръхнапрегната и очакваш някое ново кошмарно изпитание! Трябва да ти дам възможност да се отпуснеш!

— Значи това беше само учебно — психологически похват? — Лиса се разкъсваше между разочарованието и съмнението. — Помислих, че се опитваш да бъдеш внимателен!

— Опазил ме Бог! Още една дума за моята доброта и ще бъда принуден да увелича таксата ти двойно!

— Но нали не плащам нищо? — усмихна се весело тя.

— Готова ли си да поемеш управлението? — бързо смени темата Ей Джей. — Тъкмо избрах курса.

През останалото време разговаряха само за полета, но Лиса положи неимоверни усилия да се съсредоточи. Присъствието на Ей Джей все повече и повече я разсейваше. В уютната кабина, откъснати от целия свят, ги деляха само няколко сантиметра разстояние. Тя се опитваше да вникне в прецизните му напътствия, но близостта му я объркваше. Смущаваха я силните му ловки ръце, дълбоките сини очи,

решителната брадичка, ароматът му. Борбата с тези усещания ѝ създаваше повече трудности, от който и да е въздушен урок досега. Въпреки емоционалната буря, бушуваща в гърдите ѝ, тя успя да се добере до Хенъли без произшествия.

— Трябва да заредя — каза Ей Джей, като погледна бензиновия индикатор. — Може ли да купя гориво от вас?

— Тъкмо там отиваме — Лиса като че ли бе предчувствала. — Но бензинът ще бъде за наша сметка! Нали ми даваш уроци безплатно!

— Не, ще си платя! Мога ли да си наля сам?

Лиса кимна и го проследи с поглед. Беше ѝ доставил такова удоволствие с разходката до Меса Верде, а сега отказваше безплатното гориво. Нима не можеше да я остави да му се отблагодари? Е, щеше да му се издължи по друг начин. А сега никак не ѝ се искаше той да си тръгне.

— Можеш ли да останеш за вечеря? — попита тя, като го последва.

— Става късно — отвърна Ей Джей доста неохотно и Лиса настоя.

— Имаш автопилот. Можеш да пътуваш и на тъмно! Ще се радвам да се запознаеш с баба! Тук сме толкова изолирани, че за нея всеки гост е празник! — а аз ще мога да те наблюдавам, без да се тревожа за урока, добави наум. — Моля те!

— Е, в такъв случай, за мен ще бъде удоволствие да остана! Може би ще ме разведеш наоколо. Искам да разгледам самолетите ви.

— Мога да ти ги покажа още сега. Всъщност те изобщо не могат да се сравняват с твоя! — предупреди го Лиса. — Въпреки, че превозват доста тежки товари и осем пътника.

— Звучи внушително! Да тръгваме!

Прекосиха затревената площ между къщата и малкия хангар.

— Ето ги! — посочи Лиса. — Нашият механик ги поддържа в доста добро състояние.

Той огледа бляскавата повърхност на единия самолет и прокара ръка по крилото.

— Искаш ли да ритнеш гумите? — попита весело тя. Ей Джей като че ли не чу шегата и продължи проверката.

— Изглежда доста стар — заключи той. — Ако летя с него при лошо време, бих бил доста напрегнат.

— Тогава използваме новия самолет. Старият е само за къси и по-спокойни отсечки!

Ей Джей доближи другия самолет.

— Този е по-добре! — Гласът му отекина в хангара. — На колко години е всъщност? Три, четири?

— На седем! — отвърна Лиса гордо, защото знаеше, че благодарение на грижите на Лео, истинската му възраст не личи. — Лети като мечта!

Ей Джей прехвърли поглед от новия към стария самолет и отсече:

— Този трябва да го пенсионираме!

— Ех, да можеше! Но ако останем само с един самолет, ще провалим договора с базата на рейнджърите. Длъжни сме да разполагаме с два самолета и двама пилоти.

Ей Джей тръсна глава, а лицето му помръкна.

— Но как си позволявате да летите със скапани машини?! Постарият си е изпял песента! Ето още един пример за неправилно отношение!

— Не искам да чувам нищо повече за неправилното си отношение! — гласът и затрепери, а очите ѝ гневно засвяткаха.

— Но ще ти се наложи! Добрите пилоти не излагат на риск себе си или пътниците са. Да летиш с такава антикварна техника е все едно да си търсиш белята! За нищо на света не бих се качил в това ведро с болтове!

При тази обида Лиса пое дълбоко въздух.

— Зная, че самолетът е стар! Съгласна съм, че вероятно ще се наложи да го спрем! Но едва ли е... летящ ковчег!

— Напротив! На ваше място бих отишъл, не, бих изтичал, до най-близкия търговец на самолети и веднага бих купил нов! — изгледа с укор Ей Джей старата машина.

— Освен това и двата самолета са преминали задължителните проверки. Не всички можем да спечелим достатъчно пари чрез въздушна акробатика, за да си позволим нови самолети! — жегна го тя.

— Има такива учреждения, които се наричат банки — той приближи и спря само на няколко сантиметра от нея. — Както виждам, снабдили сте се с един нов самолет. Платен ли е?

— Да.

— Ипотекирайте го и вземете заем за друг!

— Дядо опита, но не успя.

— Не мога да повярвам! — погледът му бе скептичен. — Как се сдобихте с новия самолет?

— Не искам да говоря за това! — тя му обърна гръб, като възнамеряваше да се отдалечи, но Ей Джей я сграбчи за ръката и рязко я извъртя.

— Как се снабдихте с новия самолет? — повтори той.

Лиса прехапа устни и промълви:

— От застраховката на предишния е.

— Какъв предишен?

— Личните ми работи не те интересуват! — изшептя Лиса, като опитваше да се освободи.

— Ще ми кажеш, Лиса! Веднага! Няма да си тръгна, докато не разбере! — заплаши я той. — Какъв предишен самолет?

— Този, на който летяха родителите ми! — очите ѝ се наляха със сълзи, но тя стисна зъби и опита да ги възпре.

На лицето му се изписа мрачна решителност, а ръцете му конвулсивно стиснаха раменете ѝ.

— Какво се случи с този самолет? — тя не отговори, но мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво. — Разби ли се?

— Да — преглътна с усилие Лиса. — Родителите ми бяха единствените на борда.

— Съжалявам! Не знаех — той замълча за миг, а после тихо попита: — Можеш ли да ми кажеш дали самолетът им бе на същата възраст като този тук? — Лиса отново кимна едва забележимо. Нямахше да позволи да се разплаче! Ей Джей въздъхна тежко. — Предполагам, катастрофата е била причинена от механична повреда — звучеше като заключение, а не като въпрос.

— Не зная — в очите ѝ бе стаена нескрита мъка и внезапно потоците сълзи рукнаха, въпреки усилията ѝ да ги задържи. — Не успяхме да открием и следа — нито от тях, нито от самолета — Ей Джей я придърпа към себе си и тя не се възпротиви. Отпусна глава на гърдите му. — Не исках да се разплача! — тя нервно потърка лицето си, като опитваше да потисне чувствата си.

— Всичко е наред — разроши косата ѝ той.

— Не, не е! Всъщност зная, че са мъртви. Приела съм го. Просто ми се искаше да ги намерим... — думите ѝ замряха, изтласкани от мисълта за вечния сняг по високите върхове, който заличаваше всякакви следи.

Стояха леко прегърнати и Лиса почувства как той си спомня за своя радист, загинал в Аризона. Знаеше, че Ей Джей често мисли за него, както и тя — за родителите си. Той бе единственият човек, с изключение на баба ѝ, който напълно я разбираше.

— Мисля, че моментът не е подходящ да оставам за вечеря — промълви той. И като се отдръпна внимателно, добави: — Ще ме изпратиш ли?

— Разбира се — и на Лиса не ѝ се вечеряше. От сумрака на хангара, те се озоваха под ярките лъчи на слънцето и заедно се отправиха към „Чесна“-та. Той направи предстартовата проверка под мълчаливия ѝ поглед. Когато приключи, отбеляза датата в дневника и се подписа.

— Кога е следващият ми урок? — попита тя.

Ей Джей отвори вратата, метна вътре куфарчето и отговори:

— Не искам да те обучавам повече!

— Моля? — Лиса зяпна от учудване. — Мислех, че напредвам. Защо ме изоставяш?

— Заради родителите ти, Лиса! Защото са загинали при самолетна катастрофа.

— Нищо не разбирам! — промълви тя объркано. — Какво общо има това с уроците ми?

— Не ти ли е ясно? Те са потеглили със самолет, който заедно със своя побратим тук, е трябвало да бъде спрян преди векове! Трябвало е да преценят, че се излагат на огромен риск!

— Но те не са предполагали, че нещо ще се случи!

— Точно там е въпросът! — натърти той. — Че не са предполагали! Ето го отново семейство Хенъли с розовите си очила! Явно се предават по наследство! Механикът ви може и да е добър, но не е магьосник. Ще продължа уроците само ако проумееш, че старият самолет трябва незабавно да бъде спрян. Но съм уверен, че няма да го сториш! Предпочиташ да изчакаш!

— Но в него има още няколко години живот! Дядо има документ за това! — заекна Лиса, внезапно почувствала в гърдите си

непоносима тежест. Ако Ей Джей се откажеше от уроците, каква причина щеше да измисли, за да го вижда?

— Тези хартийки няма да го държат във въздуха! По дяволите, Лиса, не искам да прочета във вестника, че си загинала при самолетна катастрофа и да знам, че нося отговорност за това! — Лиса изумено се втренчи в него. — Тръгвам!

— Ей Джей, почакай!

— Защо? За да ми кажеш колко много се нуждаеш от разрешителното? Забрави го! Ти си последният човек, който трябва да го получи! А ако мислиш, че с молба и пазарлък ще успееш, не си познала!

— Няма да моля за разрешително! — Лиса решително вирна брадичка. — Аз... Аз от известно време се притеснявам за този самолет и за дядо — изплю тя камъчето. Изведнъж почувства странно усещане за лекота — най-после бе успяла да признае опасението, което я измъчваше от толкова време, въпреки че се опитваше да го потисне. Думите продължиха да се леят от устата ѝ и вече не мажеше да се овладее: — Не ми се искаше да повярвам, че... че те загинаха заради повреда в самолета. А и не разбирам почти нищо, за да преценя дали този е годен за летене, но зная, че не трябва да бездействам! Не искам никой друг да умира! Ще ми помогнеш ли?

Ей Джей рязко спря и се взря в очите ѝ.

— Лиса, наистина ли го мислиш?

— Да, наистина! Ако не искаш да ме учиш повече — добре. Но ако си прав за този стар самолет... — гласът ѝ сякаш всеки момент щеше да се прекърши. — Не мога просто да седя и да чакам всичко да се повтори!

— И аз не мога! — прокара той ръка през косата си. — Тръпки ме побиват, като си помисля за дядо ти и риска, на което излага живота на други хора, включително и твоя! Трябва да докладвам на Авиационната комисия, за да дойдат на инспекция. Не вярвам дядо ти да ме послуша.

— Но може би ще повярва на мен, Ей Джей! Ако ме убедиш, обещавам да се заема с него. Искам аз да му кажа, че греши! Заслужава да го научи от член на семейството, а не от непознат!

— Значи аз съм непознат, така ли, Лиса? — едва чуто промълви той.

— За дядо — да! — но не и за мен, искаше й се да добави. — Моля те, Ей Джей, дай му шанс! И без това рядко използва стария самолет. А може... може и да грешиш!

— Вероятността да греша, е нищожна!

— Ще ми помогнеш, нали? Моля те!

Дълго време двамата не откъсваха очи един от друг. Накрая той въздъхна и поклати глава:

— Ще си помисля, докато отсъствам!

— Ще отсъстваш?

— Да, този уикенд заминавам на тренировки — Лиса не успя да скрие разочарованието си, че няма да го види цели два дни.

— Кога се връщаш?

— Вероятно в понеделник. Ще ти съобщя какво съм решил — Лиса го проследи с поглед, докато се качваше на самолета, но преди да затвори вратата, той се провиква: — Междувременно искам да ми обещаеш нещо!

— Какво?

— Стой по-далеч от тази бричка! Поне докато проверя сигурността му!

— Не е ли малко преждевременно?

— Обещай ми! — гласът му прозвуча остро. — Веднага!

— Няма да се возя на него! Честна дума!

— Довиждане, Лиса! — кимна той, а част от напрежението, изписано на лицето му, се бе разсеяло. Затвори вратата, а след миг машината изръмжа и потегли.

Едва когато самолетът се превърна в малка точка в небето, устните й отровиха:

— Върни се бързо!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дядо, не мислиш ли, че трябва да престанем да летим с този стар самолет?

Всички бяха навън под яркото следобедно слънце, въоръжени с кофи, четки и препарати за излъскване на двата самолета. Лиса изчисти босия си крак от залепналата трева и продължи да търка металното крило с насапунисаната гъба.

— Нищо подобно! Хиляди пъти съм ти казвал, че е в отлична форма! — гласът на Уил бе прегракнал от раздразнение.

— Ей, Лиса, какъв е проблемът? — Тери избърсваше мястото, което Лео току-що бе изтъркал. — През целия уикенд слухтиш наоколо! Какво ти става?

— Просто се тревожа, това е всичко! Ей Джей каза...

Тери запокити гъбата в кофата с озлобление, което не остана незабелязано за никого.

— Уморих се до смърт да слушам какво е казал Ей Джей Корбет! Взех няколко урока с него и внезапно той се превърна в световен авторитет по всички въпроси!

— Може и да е добър пилот, Лиса, но нищо не разбира от нашата работа! — подкрепи го уверено Уил и се протегна за термоса с кафе, който Маргарет току-що бе донесла. — В старата машинка има още доста години живот!

— Може би Лиса е права — опита да се намеси Маргарет. — Какво мислиш, Лео?

Лео извърна набразденото си от дълбоки бръчки лице от Маргарет към Уил.

— Правя всичко възможно да го поддържам в добро състояние — отвърна той предпазливо.

— Ето, виждате ли? — обяви Уил. — Нито Лео, нито аз се тревожим!

— А може би трябва! — продължи Лиса. — Притеснявах се за стария самолет доста преди Ей Джей да каже мнението си — тя пое

дълбоко въздух. — Ако взема разрешително, няма да го управлявам!

Тери за малко не изпусна четката, а лицето на Уил стана моравочервено.

— Какво каза, Лиса?

— Няма да управлявам стария самолет! — повтори тя. — Не мисля, че е безопасен!

— Достатъчно безопасен е за дядо ти, а също и за мен! — избухна Тери. — Какво става? Този самолет не ти допада откак се возиш в модерния модел на Ендрю Корбет, така ли?

Лиса го изгледа учудено. Беше очаквала съпротива от страна на дядо си, но не и от него!

— Струва ми се, че Лиса може би има право! — прекъсна ги тихо Маргарет. — И онзи самолет беше стар и синът ми никога не се завърна. Радвам се да чуя, че поне няма да се притеснявам за внучката си! — гласът ѝ потрепери, тя се обърна рязко и забърза към къщата.

— Видя ли какво направи? — кресна разгневено Уил. После заобиколи самолета и продължи да търка от другата страна.

— Може би е добре да си намериш друг инструктор. Този Корбет твърде много ти влияе! — заключи Тери.

Лиса се почувства предадена. Познаваше Тери от седем години и никак не ѝ хареса да го види в тази светлина. Дали приятното му и сговорчиво държане не се дължеше на онова нереалистично отношение, което Ей Джей толкова много критикуваше? А може би беше весел само когато не му се противоречи? Тази мисъл я накара да потръпне. Слава Богу, че не бе дала съгласието си за годеж!

— Лео? — промълви Лиса с треперещ глас. Лео ѝ бе приятел, не би я излъгал.

— Предупредих дядо ти последния път, когато...

— Стига, Лео! — изръмжа Уил.

Лео отправи тъжен поглед към Лиса и мълчаливо продължи работата си.

— Иди виж баба си! — нареди Уил.

— Няма да променя мнението си! — бяха последните думи на Лиса, преди да затича към къщата.

Маргарет не се виждаше никъде, затова Лиса се качи на горния етаж да си вземе душ и да смени работните дрехи. Облече си блуза и чисти удобни панталони, грабна якето си и излезе на разходка. Може

би чистият въздух ще успокои опънатите ѝ нерви. През целия уикенд се бе надявала Ей Джей да не прекрати уроците, а освен това се безпокоеше заради самолета и упоритостта на дядо си. Все още не знаеше дали Ей Джей бе докладвал пред Комисията. Нямаше желание да се стига дотам и все пак... Не ѝ се искаше да провали и бъдещето си на пилот, но един подличък глас ѝ нашепваше, че ако все пак и това се случи, Ей Джей ще може съвсем спокойно да я кани на срещи! Лиса знаеше, че подобни мисли са опасни. Не можеше да си позволи да се откаже от пилотирането, поне не без борба! Семейството ѝ разчиташе на нея!

Но не мислеше, че би могла да се откаже и от Ей Джей! Той вече заемаше важно място в живота ѝ. Тери и Уил с право хранеха известни подозрения!

Когато стигна до началото на гората, слънчевите лъчи вече не топлеха. Наметна якето си и забързано продължи. Сенчестата пътека бе добре утъпкана. Околността не предлагаше много маршрути за разходка пеша.

Никак не ѝ бе приятно да си спомни скептичното отношение на дядо си. Досега винаги бе успявал да се наложи, но напоследък Лиса не се подчиняваше. Откакто Ей Джей бе започнал да я обучава, тя поставяше неудобни въпроси на всички — дори на себе си. Оказа се, че подобно изживяване не е много приятно.

Някакъв заспал бухал, стреснат от появата ѝ, разпери криле и напусна сенчестото си убежище в огромна ела. Лиса усети внезапния трепет на въздуха, раздвижен от безшумния му полет. Тя потръпна без причина и забърза към по-слънчево пространство. Животът ѝ се бе преобърнал с главата надолу. Мразеше да бъде объркана и нещастна в даден момент и толкова щастлива и изпълнена с надежди — в следващия.

Ендрю Корбет ѝ бе отворил очите, и то не само за проблема, свързан с отношението ѝ към околния свят. Сега усещаше жената в себе си много по-осезателно от преди. Гореше от любопитство за бъдещето — бъдеще, в което не можеше да не присъства Ей Джей... Дори се обади на предишния си инструктор, за да му съобщи, че си е осигурила услугите на Ей Джей и след това най-безсрамно го разпита. Темата „Ендрю Корбет“ ѝ се струваше невероятно вълнуваща! Той потвърди семейната история на Ей Джей, успешното му състезателно

минало и стабилното финансово състояние. Добави, че не е женен и никога не е бил. Не бе осведомен дали има сериозна приятелка. Искаше ѝ се да попита и за Алана, момичето от базата на рейнджърите, но не ѝ достигна смелост.

Вместо това научи, че Ей Джей предпочитал случайните срещи пред обвързващите ангажименти и бил много внимателен и щедър към компаньонките си. Според инструктора дори бившите му приятелки продължавали да го преследват. Не се бил оженил, защото предпочитал въодушевляването от състезанията пред ограниченията на семейния живот. Доста жени опитвали да се доберат до годежния пръстен, но все безуспешно!

Лиса усети слаба тръпка на завист. Ей Джей посещаваше непознати места и срещаше нови хора, а всичко, което тя бе видяла през своите двайсет и пет години, бяха старите сгради в имението. А познатите ѝ се брояха на пръсти. Чудно, че той изобщо ѝ обръщаше внимание. Подвоуми се дали би я харесвал повече, ако тя водеше вълнуващ живот, а после се укори за безпокойството си. Достатъчно тревоги си имаше у дома — не трябваше да се увлича в мечти по невъзможни любовни авантюри. Но не успяваше да се успокои. Беше самотна, а Тери и семейството ѝ не можеха да запълнят вътрешната празнота, която чувстваше.

Веднъж да си вземе разрешителното за професионалист и ще обърне внимание на личния си живот! Ако Ей Джей Корбет не е докладвал пред Комисията за състоянието на самолета! Лиса подритна едно малко клонче, паднало на пътеката, зави и изненадана спря.

— Бабо?

— Здравей, Лиса — Маргарет седеше мълчаливо на стар пън, обърнала лице към слънцето.

— Не сме се срещали тук — седна Лиса до баба си.

— О, идвам тук от време на време. Понякога се нуждая от смяна на обстановката.

— Това усещане ми е познато — Лиса се залюля на пъна и придърпа колене под брадичката си. — За разлика от теб аз поне се разхождам със самолетите.

— Никога не съм изпитвала желание да летя, след като Нейтън и Роуз изчезнаха! — Маргарет тръсна глава, а слънцето заблестя в сребристите ѝ коси.

— Не искаш да стана пилот, нали? — погледна Лиса баба си с внезапно прозрение.

— Мисля, че си права — усмихна се тъжно Маргарет. — Тревожа се за теб, Лиса! Ти си толкова доверчиво крехко създание! Каквото и да ти кажеха родителите ти, винаги ги слушаше. Също и дядо си, и мен, а дори и Тери. Винаги ти се струва, че всички останали знаят какво е добре за теб.

— Но не и напоследък — промълви Лиса.

Маргарет кимна и двете замълчаха, за да се насладят на последните слънчеви лъчи.

— Аз не съм ти майка, Лиса. Но зная, че тя би искала да изживееш пълноценно живота си. Време е да имаш собствени планове и мечти. Днес за първи път отстоя своето мнение. Не зная каква е причината, но се зарадвах. Може би не е трябвало да се притеснявам толкова за теб!

Лиса отпусна крака на мекия мъх и прегърна нежно баба си.

— Не искам да се безпокоиш за мен!

— Не зависи от волята ми! — въздъхна Маргарет. — Време е да се връщам да приготвя вечерята. Познаваш дядо си. Обича да му се сервира точно навреме.

— Аз ще я направя, ако искаш още малко да останеш сама — предложи Лиса и бързо се изправи, за да не даде възможност на баба си да откаже. — Всичко ще е съвсем навреме. Ще се видим на масата! — наведе се и я целуна по бузата. Вече бе тръгнала, когато гласът на Маргарет я спря:

— Лиса, наистина ли си решила да го направиш?

— Да приготвя вечерята ли? — попита тя учудено.

— Не, да не се качваш на стария самолет!

— Разбира се!

Маргарет помълча, после промълви:

— Може би ако и баща ти бе постъпил така, сега щеше да е жив!

— Какво говориш, бабо? — ужасена се взря в старицата Лиса.

— Старото си е старо, Лиса. С времето всичко се износва — и хора, и самолети. Трябваше да го разбере по-рано! — тя отчаяно извърна лице.

Лиса постоя за миг шокирана, после потегли.

Наистина ли баба ѝ мислеше, че причина за смъртта на родителите ѝ бе механична повреда? Лиса не искаше отново да отваря раната. Но внезапно я прониза мисълта за Ей Джей и розовите очила. Вече бе избрала своя път — не заради него, а заради себе си. Не можеше да отстъпи.

Когато се върна у дома, намери съобщение от Ей Джей на телефонния секретар. Трябваше да бъде на Джеф-Ко утре в седем. Той обещавахе да не докладва на Авиационната комисия, ако старият самолет бъде спрял от полети. Съобщавате, че е решил да не прекъсва уроците ѝ. В края на записа Лиса усети как коленете ѝ омекват от облекчение.

— Благодаря — рече тя, докато пренавиваше лентата.

Пригответи вечерята в добро настроение.

На следната сутрин Лиса стана рано, нетърпелива да пристигне навреме за урока. Лео трябваше да я откара с новия самолет. Искаше да е сигурна, ще пристигне преди седем, но за своя голяма изненада видя, че самолетът на Ей Джей бе паркиран на пистата. Затича се да го посрещне и видя, че Корбет вече разговаря с баба ѝ. При появата ѝ разговорът неочаквано секна.

— Добро утро, Лиса.

— Здравсти, бабо! Добро утро, Ей Джей! Какво правиш тук? Тъкмо щях да потегля с Лео за Джеф-Ко!

— Реших да дойда да те взема. Исках да се срещна лично с госпожа Хенъли. Оня ден не успях.

— О! — Лиса погледна баба си с любопитство, но Маргарет извърна глава. — Добре ли си, бабо?

— Да, да, всичко е наред, Лиса! — гласът ѝ бе странно прегракнал, като че ли прикриваше някаква мъка. — Трябва да тръгвам! — и старицата забърза към къщата.

— Какво се е случило? — попита веднага Лиса. — Какво ѝ каза?

— Нищо. Просто поговорихме за родителите ти.

— О! — това обясняваше всичко. — За в бъдеще, моля те, не повдигай този въпрос пред баба! Изживява го много мъчително!

— Както всички, предполагам! — кимна той.

— Е, да... Но за нея е най-тежко! Децата приемат смъртта на родителите си, но обратното е твърде тежко.

Настъпи неловка тишина, нарушена от забележката на Ей Джей.

— Надявам се, че си топло облечена! — Той бе с обичайните си дрехи, дебели ботуши и кожено авиаторско яке. — Искам да отидем до базата на рейнджърите.

Заля я вълна на неочаквана ревност. Още в самото начало ѝ бе казал, че ще я обучава заради Алана. Е, нямаше много опит в тези взаимоотношения, но реши да участва по свой начин в необявеното състезание.

— Готова съм за всякакви планове! — заяви тя с привидно спокойствие. — Но преди това искам да ти благодаря, че не ме изостави! И не съобщи за самолета!

— Още е рано да ми благодариш! Ще бъда принуден да взема мерки, ако някой от вас не спазва условията! Тръгваме ли?

Издигнаха се във въздуха и Лиса внимателно проследи уредите. Масленият индикатор бе поправен. Но, доколкото познаваше Ей Джей, трябваше да очаква всякакви изненади и бе решила непрестанно да бъде нащрек. Всъщност поредното изпитание щеше да бъде добре дошло — ако се справеше, той щеше да бъде доволен от отношението ѝ, а следователно и от нея...

— Днес си необичайно мълчалива — отбеляза Ей Джей, докато летяха над планините. — Съсредоточаваш ли се?

Тя го стрелна с поглед и отвърна троснато:

— Нали точно това искаш?

— Това, което искам, е приятна компания — облегна се той на седалката — Ако не ти пречи на управлението!

Лиса прегледа уредите, надзърна през прозореца и подхвърли:

— Няма да позволя да ми попречи! Как прекара уикенда?

— Добре. Намерих спонсори за предстоящото състезание. Направих им няколко скоростни лупинга, от които останаха доста доволни. А ти как прекара?

— Би могло да бъде и по-добре! Чудех се къде ли ще намеря друг инструктор и се опитвах да събера смелост да кажа на дядо, защо трябва да търся нов. Какво те накара да промениш мнението си?

— Най-вече промяната, леката промяна на отношението ти — сви рамене той. — Може би все още има надежда!

— А пък ти ще виждаш по-често Алана! — изрече тя на един дъх. Ей Джей повдигна вежда и на Лиса ѝ се прииска да си отхапе езика. — Но щом не си се отказал от мен, мотивите ти не ме

интересуват! — добави тя бързо. Не трябваше той да помисли, че го ревнува.

След малко тя реши да се издигне на още триста метра. Върховете в далечината бяха обвити в облаци и въпреки че височините им бяха отбелязани на картата, допълнителните мерки не бяха излишни. Ей Джей забеляза и предложи:

— Аз ще го направя. Поемам управлението!

Плавно и елегантно издигане на Лиса се превърна в рязко, притаяващо дъха усещане. Маневрата привърши за миг и самолетът бе установен в хоризонтално положение за спокоен равномерен полет.

— Ето че сме готови за следващото упражнение! — той намали скоростта и рязко дръпна лоста назад, като вдигна носа нагоре. Машината потрепери. Вече не се движеше плавно.

— Но... но ти го блокира! — възкликна Лиса, като имаше предвид липсата на подемна сила под крилата, въпреки че моторът все още работеше.

— Точно това направих! Хайде, извади го от блокажа! — нареди Ей Джей. — Губим височина твърде бързо!

Лиса му хвърли мълниеносен изпълнен с агония поглед и грабна лостовете. Какво казваха учебниците? О, да, трябва да увеличи скоростта, за да набере височина. А за да успее, трябва да остави самолета да прави точно това, което правеше в момента — да пада. Бутна лоста напред и насочи носа още по-надолу. Падаха с главоломна скорост.

При мисълта за назъбените върхове под тях, по горната ѝ устна избиха капчици пот, но въпроси това остави самолета да пада, докато не усети промяна във въздушната тяга. Ето я подемната сила! Тя внимателно натисна лоста, като съвсем леко подаде газ. Ако се забързаше, нямаше да успее. При тази скорост само щеше ненужно да увеличи налягането върху метала. А можеше дори да го блокира отново!

Подръпна леко, после още малко и накрая самолетът застана хоризонтално. Провери бързо показанията на уредите, отвори въздушния клапан и вдигна носа. Най-после самолетът се устреми нагоре, далеч от гранитните зъбери.

Изминаха още няколко мига, преди да успее да си поеме дъх. С пресъхнала уста, тя се обърна разгневено към Ей Джей:

— Предишните ми инструктори винаги правеха това упражнение далеч от планините и при много по-голяма височина!

Очевидно Ей Джей не бе засегнат от възмущението ѝ.

— В реалния живот много рядко двигателят блокира над равни места и на достатъчно голяма височина!

— Но върховете бяха толкова близо! Какво щеше да стане, ако не бях успяла да се справя?

— Бях убеден, че разстоянието е достатъчно! — бе спокойният отговор. — И бях готов да те заместя, ако се гипсираш. Освен това Скалистите планини са доста добър стимул!

— Как се осмеляваш? — тя вече трепереше и не можеше да се овладее.

— Имах си причини. Кажете ми, с колко блокировки си се справила досега? — Лиса замълча, защото отговорът бе твърде смущаващ. — Струва ми се, с нито една! Прав ли съм? — настоя той. Лиса стисна зъби. — Чакам отговор!

— Да, прав си! Е, сега доволен ли си? — сопна се тя.

— Определено, да! Въпреки всичко, станах свидетел на едно добро изпълнение!

— Значи си доволен от пилотирането ми? — гневът ѝ мигновено се изпари пред комплимента. Напрегнатостта ѝ намалая.

— Този път — да!

Усмивката му я накара да изпита ново странно усещане. Напълно непознато и различно, но изключително прекрасно. Тъкмо се опитваше да го анализира, когато той каза:

— Добре ли си, Лиса? Изглеждаш странно!

— Просто се възстановявам от шока! — засмя се тя нервно. — Наистина ме изправи на нокти!

— Точно затова съм тук! Поеми си дъх! Аз ще поема управлението и ще приземя самолета.

— Не, добре съм! — отвърна тя, но не настоя да задържи управлението. — Не зная дали ще ми повярваш, но съм щастлива, че не прекрати уроците! — допълни тя, когато сърцето ѝ спря да подскача.

— Все още не ти се е разминало. Всеки момент мога да те отпратя! — предупреди Ей Джей, но гласът му прозвуча нежно.

— Не и без разрешителното! — мигновено реагира тя.

— Моите уважения, Лиса. Като че ли нямаш навик да се отказваш лесно, нали?! — Ей Джей протегна ръка и внимателно я постави на рамото ѝ.

Лиса гореше от желание да го докосне, но успя да се овладее. Въпреки физическата, а нерядко и духовната им близост, тя бе длъжна да спазва професионална дистанция по време на уроците. Ето защо ръцете ѝ не помръднаха, когато промълви:

— Мога да се боря за това, което наистина желая!

— И какво е то, Лиса?

ТЕБ! Думата избликна от дълбините на душата ѝ. Тя преглътна и игриво подхвърли:

— Ще останеш изненадан!

Отговор не последва и останалата част от полета премина спокойно. Скоро се озоваха на миниатюрното летище на рейнджърите — неравна мръсна писта, приклещена между планинските склонове. Приземиха се без произшествия благодарение на разрешителното на името на „Въздушен транспорт Хенъли“.

Ей Джей излезе и за пръв път откак се познаваха ѝ подаде ръка. Но радостта на Лиса бе твърде краткотрайна, защото забеляза, че вниманието му веднага бе привлечено от една жена, която приближаваше на кон.

Бе висока и стройна и Лиса се почувства неудобно заради дребната си закръглена фигура.

— Хей, здравейте! — извиха жената и махна с ръка, докато с другата ловко държеше юздата на галопиращия кон.

Ей Джей се затича към края на импровизираната писта и направо от седлото грабна младата жена в прегръдките си.

— Здравей, Алана! — той я повдигна във въздуха, въпреки юздите и нервния кон и я целуна по бузата.

— Ендрю Джеймс, причиняваш ми болка! Изобщо не знаех, че пристигаеш! Защо не се обади?

Ей Джей остави Алана на земята и обвини ръка около кръста ѝ с фамилиарност, която се стори на Лиса доста смущаваща.

— Не бях сигурен до последния момент! Пътувам по работа. Всъщност обучавам Лиса! — той помахна на Лиса, застанала до самолета.

— О! — Алана се вгледа внимателно в Лиса, после отметна кичур блестяща коса от лицето си. — Не сме ли се срещали вече?

— Умно момиче! — възкликна Ей Джей и приятелски потупа Алана по рамото. — Да, това е Лиса Хенъли. От транспортната компания.

— А, да, спомних си! Виждам ви да идвате с доставките — и като се усмихна приветливо подаде ръка: — Радвам се да се запознаем! Аз съм Алана Стивънс.

— Здравейте! — Лиса кимна и отвърна на поздрава с доста по-малко ентузиазъм.

Алана целуна Ей Джей по лицето, а след това отново хвана юздите.

— Трябва да върна коня! Нека се срещнем в кафенето? Ще ви черпя по едно кафе! — предложи тя.

— Чудесно! Ще те чакаме там! — кимна Ей Джей.

Алана се метна на седлото и изчезна сред облак прах.

— Каква жена! — промълви Ей Джей с обич.

— Винаги ли е толкова... енергична? — попита Лиса, като вътрешно ненавиждаше непринудената интимност между двамата.

— За нея не съществува спокойствие.

— Как се запознахте?

— Дъщеря е на стар приятел от армията — Уейн Стивънс. Някога служехме заедно във военновъздушните сили. Сега е пенсионер и се грижи за хеликоптерите тук. Жена му почина, когато Алана бе още ученичка, затова когато го назначиха преди шест години, тя пристигна с него.

— Учудвам се, че е останала! — Особено след като ти си толкова далеч в Голдън, добави наум тя.

— Тя обича това място. Хайде, да тръгваме!

В кафенето имаше доста хора. Алана вече бе седнала и махна на Лиса и Ей Джей.

— Тя не е ли рейнджър? — попита с любопитство Лиса, тъй като Алана не бе облечена в зелена униформа.

— Не, грижи се за конете. Бяха в ужасна форма, докато не се зае с тях. Рядко ги яздеха през зимата и бяха загубили издръжливостта си. Ала в резултат на усилията ѝ, всички коне са първокласни бегачи!

— О! — звучеше доста впечатляващо, особено като се сравнеше с временната работа на Лиса във фирмата на дядо ѝ.

Присъединиха се към Алана, която несъмнено грееше от щастие заради присъствието на Ей Джей.

— Отдавна не съм те виждала, Ендрю Джеймс — каза тя.

— Доста отдавна, Алана — усмихна се той, очевидно също толкова очарован — Заради състезателния сезон съм доста зает по това време на годината!

— Да, зная! И твърде рядко даваш уроци! — Тя огледа Лиса с интерес. — Трябва да сте нещо много специално, госпожице Хенъли!

— О, не — Лиса усети, че по бузите ѝ пропълзява червенина. — Не оставайте с погрешно впечатление! Ей Джей се съгласи да ме обучава само защото това му дава възможност да ви вижда по-често!

Алана избухна в смях.

— Едва ли Ендрю би се отказал от тренировките само за да вижда дъщерята на стария си приятел! Вероятно се подценявате!

Лиса премести сконфузено поглед от Алана към Ей Джей.

— Но нали ми каза, че ти трябва разрешение за кацане тук?

— Ей Джей и баща ми са били заедно в армията. Татко е бил първият му инструктор. Той му разрешава да каца винаги, когато поиска! — обясни Алана — Няма не ти е казал?

— Но... — беше твърде странно! Лиса бе убедена, че тъкмо разрешителното за кацане го бе накарало да се съгласи!

— Лиса, нали ти обясних, че си предизвикателство за инструкторските ми способности? — намеси се Ей Джей, забелязал смущението ѝ. — Е, естествено, мога само да се радвам на допълнителните облаги, като срещи с приятели, например!

— Спомените ми не са точно такива! — не отстъпваше Лиса.

— Очевидно паметта ти изневерява — повдигна рамене той. — Алана, как е баща ти? — на Лиса ѝ се стори, че той умишлено смени темата.

— Не е много добре — на бузите ѝ се образуваха трапчинки. — Срещнах човека, за когото искам да се омъжа, а татко като че ли още не може да свикне с тази мисъл!

— Поздравления! Поканен ли съм на сватбата?

— Разбира се! И двамата с Лиса сте поканени!

Облекчението, заляло Лиса като приливна вълна, ѝ попречи да проследи реакцията на Ей Джей. Ревността ѝ бе съвсем неоснователна. Алана бе само добра приятелка, при това сгодена за друг.

— И тъй, Ей Джей, кога най-после ще проумееш, че жените са по-привлекателни от самолетите? — Алана многозначително погледна Лиса.

— Трудно е да се каже! Досега не съм срещнал жена, която да не поиска да се откажа от състезанията, щом бъде обхваната от сватбената треска!

— Вярно е — обърна се Алана към Лиса. — Жените се стичат около него на тълпи, но всеки път, когато започне нещо сериозно, краят е един и същ. Изглежда, всички се тревожат, че Ендрю ще се разбие на милион парчета!

— А това е ужасно! — раздразнено добави Ей Джей. — Достатъчно неприятно е, че родителите ми се тревожат. Откак съм се заел с тренировките, всяка жена, с която се запозная, като че ли очаква погребението ми.

— Всички искат да си намери някоя работа от девет до пет — като търговец на прахосмукачки например — пошегува се Алана.

— Възхитително, няма що! — отбеляза сухо той.

— Някой ден ще намериш идеалната жена. Може и да си я намерил вече! — усмихна се закачливо Алана на Лиса. И с откровеност, която говореше за стара дружба, тя продължи: — Както вече казах, Ей Джей никога не дава уроци през състезателния сезон. Вероятно притежаваш нещо, което другите нямат. Може би възнамеряваш да се състезаваш?

— О, не! — Лиса бе изумена. — Но за него съм сигурна, че е превъзходен състезател, също както и инструктор!

— И е още по-прекрасен приятел! — усмихна се отново Алана. — Познавам го откак бях кльоцаво тийнейджърче с тиранти. Не оставяй тази грубовата външност да те заблуди! — и като намигна на Ей Джей: — Може да станете и повече от приятели! С татко много ще се радваме да видим Ей Джей като глава на семейство!

По вените на Лиса се разля приятна топлина. Не за пръв път се виждаше в ролята на последното романтично увлечение на Ей Джей. Само да издържи изпита, и ще могат да се срещат! Въпреки че се

възхищаваше на морала му, изключителната му педантичност ѝ се струваше нечовешка.

— Като че ли малко се увличаш, Алана! — поде Ей Джей. — Дойдохме тук по работа — гласът му бе необичайно рязък. — Лиса, искаш ли още кафе?

Лиса усети невидимите флуиди между двамата приятели и веднага поде намека.

— Ще бъде чудесно, благодаря!

Ей Джей се изправи и добави:

— Алана, защо не ми правиш компания?

Алана се почувства неловко, заради нетактичността на Ей Джей, но го последва. Лиса остана сама и ги проследи с поглед. Наистина са стари приятели, помисли тя с облекчение. Но изведнъж се намръщи заради изражението на Ей Джей. О, но те спореха! Алана като че ли не се съгласяваше с мнението му и недоволството ѝ бе очевидно.

Е, поне не беше любовна кавга! Лиса напълно осъзнаваше собственическото си мислене. Вярно, че сега ѝ бе само инструктор, но все повече ѝ се искаше взаимоотношенията им да се променят. След изпита възнамеряваше да пресече границата, очертана от него.

Внезапно тя се ококори изумена. Алана излезе с гръм и трясък от кафенето! Ей Джей мрачно се върна на масата.

— Тя има неотложна работа — обясни той кратко. — А ние трябва да тръгваме!

— Но нали току-що пристигнахме? Няма ли да видиш Уейн?

— Ако случайно не си забелязала, Алана сложи край на посещението ни!

— Но... Нали не е заради мен? — гласът ѝ потрепери, докато събираше чашата и салфетката.

— Не ѝ харесва нещо, което правя — бе неразгадаемият отговор. — Но то си е неин проблем! Да тръгваме! Ще прекараме останалата част от деня във въздуха. Така ще научиш повече, отколкото като седиш тук пред чашата с кафе.

Лиса го изглежда, удивена от ненадейното му лошо настроение. Какво ли се бе случило?

След около три часа недоумението и не бе ни най-малко намаляло. Ей Джей критикуваше всяко нейно действие. В края на урока бе напълно изтощена и с благодарност кацна на Джеф-Ко.

— Ще летим ли утре? — попита тя по пътя към паркинга.

— Какво? — въпросът като че ли го стресна и се наложи да му го повтори. Е, толкова за дарбите ѝ да прикове вниманието на един мъж!

— Не зная. Ще ти се обадя — обеща той, преди да слезе.

Тя затича след него.

— Може да имам и по-сериозни занимания, отколкото да седя и да чакам телефона да звънне! — гласът ѝ прозвуча решително.

Ей Джей рязко спря.

— Моля?

Не, няма да му позволи да я уплаши!

— Чу ме добре! Откак Алана си тръгна, си дяволски ядосан! Вероятно трябва да се съобразявам с настроенята ти, докато ме обучаваш, но отказвам да го правя в останалото време! — брадичката ѝ се повдигна предизвикателно. — Ако ме искаш утре на урок, по-добре го кажи сега!

— Е, добре, искам те! — лицето му бе неразгадаемо и също както в базата Лиса усети леки заплашителни нотки.

— В колко часа? — попита тя, като се опитваше да пренебрегне разсейващите я недомлъвки.

— Ще те взема от Хенъли точно след изгрев-слънце. Бъди готова!

— Ще бъда — обеща Лиса.

Но за какво?

ПЕТА ГЛАВА

Тя продължаваше да си задава същия въпрос през следващите две седмици. Чаровният мъж, който я заинтригува, бе изчезнал. Ей Джей отново се превърна в педантичен инструктор, който ѝ подготвяше тъй изтощителни уроци, че вечер едва успяваше да се добере до леглото. Нямахше ги вече приятните разходки и личните разговори. Вместо това Лиса трябваше да търпи унищожителните му критики. И когато най-малко го очакваше, Ей Джей ѝ сервираше някоя ужасяваща изненада — като блокировка, лупинг или рязък завой — на която Лиса трябваше да реагира незабавно. След всички тези часове тя направи две открития.

Първо, вече придобиваше навиците, на които в началото се надсмиваше. За голяма нейна изненада, след като веднъж преодоля страха и гнева си от подхода на Ей Джей, тя установи, че е готова да се справи с абсолютно всичко. Мерките за сигурност ѝ станаха втора природа и това доведе до рязко подобряване и на шофирането ѝ. Тръпки я побиваха при спомена как преди се движеше по земята и в небето с непростима небрежност.

Второто откритие не бе толкова неочаквано като първото. Лиса се убеди, че с всеки изминал ден компанията на Ей Джей означава все повече за нея. Още при първата им среща тя бе изпитала уважение и възхищение. Въпреки строгата му взискателност, въпреки че я довеждаше до границата на физическата и психическа издръжливост, той винаги постъпваше честно. Никога не ѝ поставяше задачи, които самият той не би изпълнил. И когато веднъж Тери раздражено я попита в какво точно би искала да му подражава, Лиса остана шокирана от собствения си отговор: „Почти във всичко!“

Този факт я разтърси дори повече от откритието, че е била изключително немарлив шофьор и летец. Не знаеше как да постъпи. Ей Джей ѝ бе обяснил пределно ясно, че никога не смесва работата с удоволствието. Всякакви романтични взаимоотношения бяха немислими, докато не вземеше разрешителното за пилот. А всъщност

можеше ли да се обвърже с човек, заплашил да докладва за фирмата на дядо ѝ пред Авиационната комисия? И ако Ей Джей наистина го стореше, би ли могла да го допусне в сърцето си? Лиса не знаеше отговора и се чувстваше мъчително раздвоена.

Никой в дома ѝ не разбираше бушуващия в душата ѝ смут. Не всеки ден някой се променяше и Уил и Тери бяха убедени, че често споменаваният Ей Джей Корбет има пръст в тази работа.

— Ако не те учеше безплатно, млада госпожице, отдавна щях да прекратя тези уроци! — заяви Уил.

Двамата с Лиса отново бяха спорили за стария самолет.

— Мисля, че влиянието му върху теб е крайно нездравословно — съгласи се Тери. — Първо ти съобщава, че отношението ти към полетите не е правилно и трябва да се промениш. После твърди, че компанията не е надеждна и че ние също трябва да се променим! Ако ти каже да скочиш от някоя скала, ще го послушаш ли?

Лиса се извърна, за да не гледа разгневеното лице на Тери. Дори Лео спомена, че Лиса е избухлива и несговорчива. Само Маргарет я защити и на всички оплаквания и критики отговаряше:

— Оставете Лиса на мира! Не виждате ли, че най-последно порастава?

При тези думи Лиса примига, но бе принудена да признае верността им. Доскоро бе безгрижно момиче, оставило нишките на съдбата си в ръцете на околните.

Но вече не бе същата. Повече от всякога се чувстваше жена, достатъчно зряла, за да отстоява убежденията си. Първата ѝ тежка задача бе свързана с Уил и този опасен самолет. Ала всички мислеха, че е все още предишната Лиса! И че само подражава на Ей Джей! Никой, с изключение на Маргарет, не долавяше категоричността на решението ѝ. Първо, ще свали този самолет на земята и второ, всички трябва да признаят нейната зрелост! Най-много държеше на признанието на Ей Джей, но той бе изцяло погълнат от тежката ѝ програма.

— Готова ли си да тръгваме? — попита Ей Джей, докато се изкачваха по стълбичката на самолета, малко след изгрев-слънце. Напоследък я вземаше сутрин от дома ѝ.

— Винаги съм готова — потвърди Лиса, като се подготвяше психически за предстоящите часове и се заричаше да възприема

човека до себе си само като инструктор, а не като привлекателен мъж.
— Какви номера си ми подготвил за днес?

— Нито един.

— Наистина ли?

— Аз ще управлявам. Днес си само пътник!

— Защо? — попита с любопитство. — Толкова ли съм се усъвършенствала?

Той само се усмихна и потегли. Плавното му издигане пробуди благородна завист у Лиса. Тя все още не бе достигнала майсторството му, макар да бе напреднала доста.

— Днес смятам да те оставя да си отдъхнеш — заяви Ей Джей.
— Работи доста усилено и имаш нужда от почивка.

— Тогава защо не си на тренировки? Защо си губиш времето с мен? — попита тя. Той сви рамене и Лиса продължи шеговито: — Само не ми казвай, че предпочиташ моята компания!

— Може да съм решил, че заслужаваш награда! Доста добре се справяше.

— Доста добре? — отекна гласът ѝ. Това бе най-сериозният комплимент, който ѝ бе правил. Галеше като музика ушите ѝ. — Наистина ли? Надявах се, че напредвам, но съм толкова щастлива да го чуя от теб! — и като се усмихна ослепително, продължи: — Та къде отиваме? — по компаса разбра, че пътуват на югоизток.

— Мисля, че ще ти хареса да видиш нови места. Аз лично съм уморен от обиколки над Колорадо и Канзас.

— А защо Канзас? — попита тя с интерес.

— Канзас е равнинен и съм купил малко имение близо до границата. Забил съм един висок пилон и там тренирам. Ходила ли си някога по тия места?

— Не, никога.

— А къде по-точно си била?

— Само до базата на рейнджърите и до Гънисън за доставки.

— Никъде другаде ли не си ходила? — не можа да прикрие изумлението си Ей Джей.

— Не. С баба винаги сме искали да се поразходим, но поръчките никога не свършваха.

Лицето му помръкна за миг, но после той добави весело:

— Днешната екскурзия ще бъде повече от обикновен излет. Облегни се удобно. Ще пътуваме дълго.

— Какво ще разглеждаме? Други индиански развалини ли? Меса Верде наистина ми хареса!

— Не. И без повече въпроси! — усмихна се загадъчно той. — Искам да бъде изненада!

— О, добре! — Лиса усети прилив на топлина, която не се дължеше само на яркото слънце, надникнало през илюминаторите. Днес не трябваше да играе ролята на ученичка. Щеше да бъде самата тя. Съблече си якето, провери дали блузата ѝ е прилежно втъкната в джинсите и забързано прокара ръка през косата си.

— Какво ще правиш като си вземеш разрешителното, Лиса?

— Ами, мисля, че ще помагам на дядо. Трябва да натрупам опит, той пък се нуждае от мен... Е, поне докато се стабилизира финансово.

— А после?

— Не съм сигурна.

— Мислех, че ще се присъединиш към семейния бизнес. Нещо като „трето поколение пилоти от семейство Хенъли“. Ти ще наследиш фирмата, нали?

— Предполагам. Но ако се докаже, че старият самолет е негоден, може да не остане бизнес за наследяване.

— Значи този самолет е толкова решаващ за бизнеса ви? — Ей Джей изглеждаше загрижен.

— Да. И без това едва спазваме договора при два самолета, а какво ли ще правим с един! Доста труд положих да разбера дали моторът му е в ред. Изчетох цялата документация по поддръжката. На хартия всичко изглежда чудесно. Говорих с Лео и той се кълне, че е направил всичко, което е било по силите му.

— Това все още не означава нищо!

— Зная! Не бих могла да разбера нищо повече, докато не взема разрешително и не го изпробвам сама. Това е единственият начин!

— Обеща ми да не се качваш на този самолет! — гласът на Ей Джей сякаш рикошира в тясната кабина.

— Обещах ти да не се возя на него — поправи го Лиса.

— Това означава и да не го управляваш!

— Какво друго мога да сторя? Заради честта на семейството трябва да установя дали е сигурен!

— По дяволите, Лиса, няма ли нещо друго в живота ти, освен „Въздушен транспорт Хенъли“?

Лиса се замисли.

— Всъщност нямаше, докато... — докато не те срещнах, рече си наум. И продължи: — Никога не съм мечтала за живот на бързи обороти! Никога не съм искала да участвам във въздушни състезания, да стана известна или да обиколя света! Винаги съм била доволна от това, което имам в задния си двор.

— Животът предлага и други неща — не отстъпваше Ей Джей.

— Това, което имам, винаги ми е било достатъчно. Поне досега... — Лиса хвърли поглед към необятните Скалисти планини. — Толкова са красиви през лятото, почти като през есента!

— Предпочитам ги през зимата — с оголените дървета, избледнелите цветове и първичната им красота.

Лиса бавно кимна. Да, би трябвало да се досети! Ей Джей разголваше живота до самата му същност. Никога не позволяваше на красивата фасада да прикрие сърцевината.

— Мисля, че тогава са доста особени.

— Значи не харесваш зимата? — обърна се той и очите му срещнаха нейните. Лиса отклони поглед, като разсеяно се вторачи през прозореца.

— Никога не подминавам някой заснежен връх, без да си помисля дали не е погребал родителите ми — отвърна тя тихо. — Вероятно ти звучи зловещо!

— Напротив, съвсем човешко.

— Те се обичаха много и не можеха да понасят раздялата. Може би общата им смърт е благословия. Кой знае? — тя продължи да гледа през прозореца. — Радвам се, че сега е лято, а не зима! — зимата навяваше тъжни размисли на самотниците като нея.

— Ще извадиш ли една дъвка от куфарчето? — попита след малко Ей Джей. — Искам да се изкача с хиляда метра. Подай ми и онова бяло шалче, ако обичаш!

Лиса разкопча чантата и бързо намери всичко. Обели дъвката и му я подаде. Ей Джей я взе и я сложи в уста.

— Ето и шалчето — рече Лиса, леко разочарована, че устните му не докоснаха пръстите ѝ.

— Не е за мен, а за теб! Завържи си очите!

— Да си завържа очите ли? — намръщи се Лиса — Защо?

— Заради изненадата — обясни търпеливо той. — Бъди добра ученичка и послушай учителя си!

— Напи няма да се впуснеш в някоя каскада и да искаш аз да измъквам самолета? Няма да се справя със завързани очи!

— Не бъди толкова подозрителна! Казах ти, днешният урок е просто разходка. Давам ти честна дума!

Тя повдигна недоверчиво вежди, но се подчини.

— Колко време да стоя така? Сигурно съм много смешна!

— Само няколко минути. При това изглеждаш съвсем прилично!

— Е, добре. Но не обичам много изненадите — отвърна тя кисело. „Съвсем прилично“ едва ли беше комплимент.

— Тази ще ти хареса! — почти го виждаше как се усмихва на неудобството и. — Изисква се пълно доверие към инструктора, трябва вече да си го разбрала!

— Нали не беше урок! — чувстваше се неловко и полека започна да развързва шала, но Ей Джей се протегна и здраво стисна ръката ѝ.

— Не разваляй всичко — смъмри я нежно той. Нямаше и следа от властните нотки, които Лиса бе свикнала да чува.

— Няма — отвърна тя, покорена от неочакваната топлина.

— Още няколко мига, обещавам! — Лиса усети как пръстите му леко докосват бузата ѝ, преди да пуснат ръката ѝ. Вече бе убедена, че това не е урок.

— Добре поне, че дядо не може да ме види! Знам какво би казал!

— Какво?

— Че съм полудяла! — лудост бе да вярваш безрезервно някому! Но Ей Джей не бе просто „някой“. — Поне да можех да видя уредите! Стигнахме ли вече?

— Почти. Дръж си очите затворени, докато свалям шалчето! И не надзъртай!

Пръстите му развързаха шала, а после нежно пригладиха кичурите разрешена коса. Лиса потръпна от удоволствие.

— Сега ли?

— Да, сега. Отвори очи! Пристигнахме!

— Крайно време беше! Вече започнах... — и в миг занемя пред пищната картина, разкрила се пред погледа ѝ. Ей Джей се усмихна и ъгълчетата на устните му се набраздиха от ситни бръчици.

Изумена, тя инстинктивно прилепи длани към бузите си. Вярно, че бе виждала снимки на Големия каньон, но не бе подготвяш за подобна гледка. Няколко мига се визира удивена, после се обърна към Ей Джей, загубила дар слово.

— Като че ли онемя — промълви Ей Джей. Лиса кимна със страхопочитание и отново се извърна към величествената панорама, която предлагаша извисилите се зъбери и напластените едно над друго плата в пролома под тях. — Колкото и пъти да идвам тук, никога не ми омръзва! — лицето му отразяваше собствената ѝ възхита.

— Толкова... е красиво! А цветовете! Ей Джей, никога не съм си представяла, че съществуват толкова много нюанси! — Лиса се вгледа в дълбоката повече от километър бездна, покорена и омаяна от невероятните багри.

— Дори в най-тясното си място каньонът е шест километра широк, така че до дъното достига достатъчно светлина. И най-добрите камери не могат да пресъздадат реалността!

— Погледни скалите! — премига тя. — Никога не съм виждала такива образувания!

— На река Колорадо са ѝ били необходими милион години, за да ги извае. Докато тече, ще оставя следи!

— Били са толкова близо! — изпивате гледката с очи Лиса. — А никога не съм ги виждала! Като си помисля как казвах, че съм доволна от задния си двор! Боже мой, Ей Джей, та аз никога не съм осъзнавала какво всъщност има там! — тя отново се обърна към него, с очи, преливащи от сълзи на благодарност за подаръка, който ѝ бе поднесъл. Гласът ѝ трепереше от вълнение. — Какви чудеса съм пропуснала!

Ей Джей не отговори, но докосването на пръстите му до ръката ѝ и разбирането, което прочете в очите му, казваха много. Ала дори невиджданото великолепие на каньона не я опияняваше така, както присъствието на спътника ѝ.

И точно в този миг тя се зарече: каквото и да се случи, никога няма да се върне към стария си начин на мислене! Ей Джей ѝ показва, че животът трябва да се изживее пълноценно. Вече бе пропуснала достатъчно!

— Хей, не плачи! — гласът му бе дрезгав, очевидно реакцията ѝ го бе изненадала повече отколкото бе очаквал. — Знаеш ли, каньонът е дълъг повече от триста километра. Не можем да разгледаме всичко,

защото ще свърши горивото. Така че избърши си очите и опитай да запечаташ в паметта си каквото успееш!

Лиса кимна, като търкаше очи с треперещи ръце. Картините и багрите, избликващи под тях, я упояваха и, когато Ей Джей избърса сълзите по бузите ѝ, тя изпита неописуема радост.

— Лиса, съжалявам, но трябва да се приземяваме! — промълви най-после Ей Джей. — Горивото привършва.

— Разбира се! Днес видях повече, отколкото през целия си живот! Благодаря, че ме доведе тук!

— Летището е на юг от селцето. Ще заредим и ще похапнем.

Лиса погълна отново с поглед великолепието на Големия каньон. Ще се върна, обеща си тя. Може би ще се върнем двамата заедно.

Зареждането беше бързо и експедитивно. Летището обслужваше главно туристически полети и персоналът бе свикнал с пилоти, които не обичаха да си губят времето.

— Бил си съвсем на ръба, приятел — учуди се момчето, като погледна квитанцията и пусна кредитната карта на Ей Джей в терминала. — Изцедил си го до капка!

— Госпожицата искаше да разгледа околността! — Ей Джей подписа разписката и мушна кредитната карта в портфейла си.

— Личи си, че ѝ е за първи път! — погледна момчето Лиса. Тя кимна, а в съзнанието ѝ все още бушуваше буря. — Винаги познавам! — продължи младежът. — Ще трябва да дойдете и през другите сезони! Каньонът е винаги различен!

— Ще я доведе отново — обеща Ей Джей и Лиса усети как сърцето ѝ радостно затанцува. — Хайде, Лиса, да паркираме и да хапнем нещо! — той ѝ помогна да слезе, като леко я стисна за раменете. — Хей, кажи нещо! Да не си онемяла?

— Не съм си представяла такова нещо и в най-фантастичните си сънища! — едва успя да продума тя.

— Значи си сънувала доста обикновени неща! — подразни я Ей Джей, но в думите му нямаше жлъч.

— Може и така да е. Може би е време да променя всичко...

Ей Джей не отговори, а се взря внимателно в очите ѝ, обвиняващо ѝ с ръка и я поведе към кокетен ресторант, където Лиса почти не докосна обяда си.

— Така постепенно ще се стопиш! — предупреди я той.

— О, не и с кулинарните способности на баба! — Лиса се загледа в близкия магазин за сувенири.

— Искаш ли да надникнем вътре? — попита Ей Джей, отгатнал мислите ѝ.

Лиса погледна часовника си.

— Иска ми се да купя изгледи и диапозитиви на Каньона. Но скоро ще се стъмни и може би няма да има време за покупки. Не искам заради мен да променяш плановете си.

Ей Джей направи знак на келнера да донесе сметката.

— Плановете се правят, за да се нарушават. Можем да се приберем и по-късно.

— Тогава много бих се радвала да поразгледаме наоколо! — Лиса бе очарована, че той постави желанията ѝ над плановете си. Обикаляха дълго от магазин на магазин и Лиса бе възхитена от спокойното му и непринудено държание. В един миг ръката ѝ се озова в неговата. Със сплетени пръсти те продължиха да обикалят из магазините в търсене на картичка, която най-точно да отразява впечатленията ѝ. Най-после Ей Джей избра няколко диплянки. Беше доста късно.

— Готова ли си да тръгваме?

Лиса го погледна загрижено. Изглеждаше уморен. Беше пилотирал цял ден, а последвалата разходка бе доста изтощителна.

— Може би ще трябва да ангажираме две стаи в мотела — предложи тя. — Струва ми се, че си изморен.

— Да, малко, но искам да те отведа у вас. Не бих искал семейството ти да се тревожи!

— Няма проблеми! Просто ще им се обадя по телефона.

— Не бих искал баба ти да остане с погрешно впечатление — погледна я Ей Джей изпитателно. — Или приятелят ти.

— Баба ми има доверие, а Тери не ми е приятел! — той повдигна вежда недоверчиво. — Освен това какво погрешно впечатление могат да оставят две хотелски стаи? — продължи възмутено тя. — Аз ще си платя моята, ти — твоята, а утре сутрин ще си тръгнем!

— Съгласен съм — рече той, след кратък размисъл. — И без това снощи си легнах късно — бях зает с един от състезателните самолети. Но стаите ще платя аз!

— Не е често! И без това правиш прекалено много за мен! Всичко днес бе толкова приятно, особено компанията ти! — тя се вгледа в лицето му и внезапно игривото настроение се изпари. Във въздуха надвисна напрежение, копнеж за нещо повече. — Ей Джей? — промълви колебливо тя, с ръка все още в неговата.

Той внимателно се отдръпна.

— Да отидем да резервираме стаи — гласът му прозвуча решително.

След петнайсет минута бяха вече регистрирани. На Лиса ѝ се бе сторило, че двамата са на ръба на изключително важно взаимно откритие. Но при първия признак за някаква промяна в отношенията им Ей Джей се бе скрил зад професионалната си маска. Лиса огледа празната стая. Разделяше ги само един хол — всъщност равностоен на цял щат. Едва ли щеше да му коства някакви усилия, ако беше влязъл да си поговорят малко?

Тя се съблече и влезе под душа. Не бе подготвена за нощувка, затова се налагаше да спи гола. Поне нямаше опасност да шокира баба си! Нито пък Ей Джей, помисли тя с горчивина. При мисълта, че той би могъл да бъде тук, я заля гореща вълна, която нямаше нищо общо с температурата на водата. Смутена, Лиса спря душа и се уви в две големи кърпи. По-добре да се обади къщи, преди въображението ѝ да извика още по-смели картини.

Телефонът в дома ѝ бе вдигнат при второто иззвъняване.

— Ало?

— Тери? Ти ли си? — попита Лиса. По това време обикновено се обаждаха баба ѝ или дядо и.

— Лиса, къде си? Винаги се прибираш по-рано! Толкова се притесних! Навън е тъмно! — Тери ѝ се караше като на безотговорна ученичка.

— Моля те, дай ми баба! — Лиса едва сдържаше раздражението си. Попи струйка вода, плъзнала се надолу по ръката ѝ и пристегна краищата на горната кърпа.

— Излязоха. Баба ти помоли Уил да я закара до Гънисън. А Лео вече си легна.

— Добре. Щом се приберат, предай им, че ще се върна утре. Намирам се в Аризона.

— Аризона?!

— Да, в Големия каньон. Ще прекараме нощта в мотел.

— Ние? Кои ние?

— Аз и Ей Джей, разбира се.

— А какво по-точно правите с Корбет в Аризона? — гласът на Тери бе леденостуден.

— Той искаше да ми покаже Големия каньон. Тери, няма да ми повярваш! Това е най-зашеметяващата, най-фантастична гледка, която съм виждала през живота си!

— А какво общо има Големия каньон с уроците по пилотаж?

— Днес нямах урок. Ей Джей просто искаше да ми покаже Каньона. Той каза...

— Откога служебните ви отношения се превърнаха в лични? — прекъсна я грубо Тери. — И каква е следващата стъпка? Окончателен изпит в леглото на инструктора ли?

Лиса подскочи от възмущение, а кърпите се плъзнаха надолу. Току-що бе прекарала най-прекрасния ден в живота си, а Тери се опитваше да го развали!

— Всичко зависи от това дали ще ми бъде предложено, Тери! — студено отвърна тя, без да изпитва никакво угризение от шокираното му изхълцване. — А сега, ако ме извиниш, трябва да тръгна. Предай, моля те, думите ми на баба! Лека нощ!

И затвори телефона.

— И така, той ще ти предложи ли, Лиса? — беше Ей Джей, с ръка върху дръжката на отворената зад него врата.

Очите на Лиса се разшириха от изненада и тя сграбчи двете кърпи.

— Моля те, затвори вратата!

Той я послуша, но за неин ужас остана в стаята.

— Какво искаше Тери? — лицето му бе като издялано от гранит, но Лиса бе прекалено смаяна, за да забележи.

— Какво правиш тук? — едва успя да попита тя.

Ей Джей се втренчи в нея, после прочисти гърлото си.

— Просто минах да ти донеса това — и ѝ подаде една найлонова торбичка, но едва след няколко, мига осъзна, че ръцете ѝ са заети и тя не може да я вземе. — Виж! — той извади дълга розова тениска с щампован надпис „Големия каньон“ на гърдите. — Мислех, че ще ти трябва нещо чисто, с което да спиш! Вратата ти беше отключена. Не

помислих, че може да си... — последва неопределен жест с ръка, а дългата тениска, метната върху ръката му, се разлюля. — Какво се надяваше, че ще ти предложи Тери? — гласът му звучеше някак странно.

— Хвърли фланелката на леглото и се обърни! — изстена Лиса.
— Не мога да водя разговор в този вид!

Ей Джей не откъсваше поглед от нея и най-сетне, в пристъп на отчаяние, тя сграбчи фланелката и се втурна в банята, където я навлече и obu джинсите. Когато отново се появи в стаята, Ей Джей не бе помръднал.

— Е? — подхвана отново той. — Ще се омъжиш ли за него?

ШЕСТА ГЛАВА

— Да се омъжа за него ли? Какво говориш?

Ей Джей сви на топка найлоновата торбичка и я запрати към кошчето за боклук с неочаквано ожесточение.

— Чух те да говориш с Тери. Каза, че всичко зависи от това дали ще ти бъде предложено.

— Значи си подслушвал! И си правиш изводи! — възкликна тя, разбрала внезапно всичко. Отпусна се на леглото с облекчение. Не тя, а Тери бе причина за гнева му!

— Той не ти ли направи предложение?

— Не — лицето му видимо се разведри, но скептичният израз остана. — Направи ми преди известно време, но аз му отказах. Тери ми е приятел от години. Доста трудно му бе да приеме отказа ми. Защо, това притеснява ли те? — попита тя смело.

— Не съм казал подобно нещо! А и не съм дошъл тук, за да обсъждаме Тери! — отвърна той и безгрижно седна на единствения стол. После бръкна в джоба на ризата си и извади един плик. — Заповядай! Мислех да ти го дам по-късно. Но можеш да го получиш и сега.

Лиса протегна ръка с любопитство.

— Разрешителното ми! — вътре имаше диплома, издадена от Авиационната комисия, която удостоверяваше, че Лиса Хенъли е правоспособен любител — пилот. Тя я прочете веднъж, втори път и още веднъж, за да се увери, че очите ѝ не я лъжат. Ей Джей се усмихна.

— Тъй като аз трябваше да те изпитам като официален представител на Авиационната комисия, писмото бе адресирано до мен на Джеф-Ко. Когато се върнем в цивилизования свят, трябва да отпразнуваме специално. А засега — поздравления!

— Не мога да повярвам — нямаше никакво понятие, че е издържала изпита. Наистина, всеки път, когато се издигаха във въздуха, Ей Джей я изправяше на нокти, но никога не бе споменал, че я изпитва. — Кога го издържах?

— Трябва да проверя за датата, но беше скоро след като се справи с блокировката на самолета.

— А защо не ми каза?

— Не исках да те изнервям. Знаех, че можеш много неща, и исках да те подложа на изпитния тест при нормални условия.

— И цялото това пътуване до Големия каньон не беше урок?

— Не. По-добре погледни на него като на... награда.

Тя бе трогната от жеста му. Не й се вярваше, че денят би могъл да бъде по-прекрасен, а ето че...

— Не зная как да ти благодаря! — гърлото й се сви от щастие. — Не бих могла да се справя без помощта ти!

— Ти постигна всичко сама. Аз само те насочвах.

— Той се изправи. — По-добре да те оставя да си лягаш!

— Благодаря ти и за фланелката!

— Едва ли е уникален екземпляр, но нямаха нищо друго!

— За мен тя означава много, а също и това... — тя внимателно върна безценната си диплома обратно в плика. И като видя, че Ей Джей тръгва към вратата, извика: — Почакай, не си отивай! Искам да поговорим!

— Мисля, че не си подходящо облечена за компания — очите му недвусмислено се плъзнаха по тялото й.

— Важно е! Става дума за моите полети.

— Не искам да говорим за летене! — Ей Джей направи отегчена гримаса. — Честно казано, и аз съм щастлив, че приключихме.

— Нима?

— Определено! — очите му закачливо проблеснаха. — Казах ти, че не определям срещи на курсистките си, помниш ли? Но след като вече не те обучавам, имам един въпрос към теб.

— Какъв?

— Мога ли да те целуна?

— Аз...

Но не успя да довърши, защото той решително преодоля разстоянието помежду им и я взе в обятията си. Целувката му бе дълга и нежна. Лиса с наслада се отдаде на милувката на устните му, докато най-после той неохотно се отдръпна и се вгледа в очите й.

— Доста дълго чаках, за да го направя отново — прошепна.

— Аз също! — очите на Лиса горяха като неговите.

Ръцете му страстно притискаха тялото ѝ и тя ликуваше от близостта му. Едва когато студеният въздух облъхна голия ѝ кръст, тя неохотно се отдръпна, за да му попречи да свали фланелката ѝ.

— Недей, Ей Джей!

— Защо? Лиса, ние си принадлежим! Нима не си разбрала? — чертите му неочаквано се изопнаха. — Освен ако не мислиш, че Тери е мъжът, който...

— Тери няма нищо общо! Просто искам да зная какво започвам! — отвърна тя искрено.

— Още при първата ни среща ти казах, че ми харесваш. Искам да те опозная, не само физически. Мислех, че и ти изпитваш същото.

— Да — отвърна бързо Лиса. Ей Джей привличаше и тялото, и душата ѝ. — Но...

— Но какво?

— Мисля, че не приличам на жените, с които обикновено се сближаваш. Трябва да зная точно какво ми предлагаш!

— Искаш подробности ли? — присви очи той.

— Да — повдигна брадичка Лиса.

— И двамата признахме, че се интересуваме един от друг. И двамата искаме да бъдем по-дълго време заедно. Ако все още е рано да се любим — добре! Няма да те насилвам! Достатъчно ли е или искаш още?

— Искаше ми се между нас да има някакво разбирателство — унило рече Лиса.

В стаята настъпи тишина.

— Нещо като обвързване ли? — проговори най-после Ей Джей. — Лиса, не мога да ти предложа годежен пръстен! В живота ми няма място за женитба и семейни задължения! Това ли искаше да знаеш?

— Да, това! — гласът ѝ едва се чуваше. Той искаше просто една любовна авантюра, нищо повече...

Ей Джей изруга тихо и здраво я стисна за раменете.

— Не опипвам само почвата, Лиса! Нито пък скачам от легло на легло. Когато съм увлечен по някоя жена, в света няма нищо друго, освен нас — дотогава, докато и двамата го желаем! Ще бъдем само ти и аз! Никой друг!

Лиса усещаше, че Ей Джей казва истината. Тялото ѝ отново потръпна от възбуда. От самото начало бе искала да останат насаме.

Затова, въпреки напрегнатата работа и страховете, толкова много държеше на уроците. Нали в кабината бяха само двамата! Чувствата ѝ към Ей Джей — любовта ѝ — от ден на ден ставаха все по-силни. Нима сега щеше да лиши и двамата от тази възможност?

Лиса бе уверена, че би могла да накара Ей Джей да я пожелае така, както тя го желаше. Трябваше да опита! Ако той разбере колко много държи на него... Не, не можеше да отстъпи! Старата Лиса не би се възползвала от този случай. Новата Лиса бе решена да се бори за мъжа, когото обича!

— Съгласна съм — тя се отпусна в обятията му и обви ръце около врата му.

— Напълно ли си сигурна? — гласът му бе тих. — Не искам да мразиш — себе си или мен — на сутринта. Може би трябва да преспиш и да премислиш. Аз мога да почакам!

— Не, вече реших! — бе отговорът и този път тя започна целувката, в която вложи цялата си любов, целия си копнеж. Искаше да му обясни колко много го желае и обича. Затова, когато Ей Джей се отдръпна, тя остана невероятно шокирана.

— Лиса, с кой инструктор си се уговорила за професионалното разрешително?

— Нима искаш да говорим за уроци? Точно сега? — Лиса не можеше да повярва на ушите си.

— Трябва да знаеш! Семейството ти притежава транспортна компания. Според закона, за да имаш право да работиш в нея, трябва да имаш още две разрешителни: професионално — за превоз на пътници и товари и универсално — за произволен клас самолети. Нима си забравила? А ти трябва и правоспособност за автопилот! — Ей Джей имаше предвид уменията да се управлява самолет по уреди, на тъмно и без ориентири. — Особено ако мислиш да летиш през зимата. Знаеш колко коварни са вихрушките над планините!

— Все още... не съм правила планове — заекна тя. — Та нали не бях сигурна дали изобщо ще взема разрешително, дори за любител-пилот!

— По дяволите, Лиса! — побутна я той не много нежно. — Казах ти, че не се сближавам с курсистките си! Трябваше да се досетя, че не си... Та кой друг би могъл да те обучава? Много добре знаеш, че семейството ти не може да си позволи да наеме инструктор от моята

класа. А да се измъкнеш с някакво глупаво извинение, че не можеш да намериш инструктор и всичките ми усилия да отидат по дяволите... Не, няма да допусна подобно нещо!

— За нищо на света не бих се отказала! — възкликна Лиса, като видя как гневът постепенно изтласква страстта. — Остави на мен! Ще намеря друг инструктор, за да можем да бъдем заедно!

— Ще бъдем заедно, но в кабината на самолета, а не в леглото!

— Но нали ти го искаше! — сграбчи го Лиса за ръката. — А също и аз! — до такава степен го чувстваше част от сърцето и душата си, че копнееше да си принадлежат изцяло. — Моля те, остани!

— Лиса, не разбираш ли? — рязко издърпа ръката си той. — Без всички тези разрешителни нямаш никакво бъдеще! Просто си момиче за всичко! Ако „Въздушен транспорт Хенъли“ се провали, и ти потъваш с него! Нима мога да го допусна?

— Аз...

— Ако издържиш и другите изпити — прекъсна я той, — можеш да си намериш работа винаги и навсякъде. Искам да се справиш и няма да те изпускам от поглед!

— И дотогава ще бъда просто твоя ученичка? — едва промълви тя.

— Да, докато не издържиш всички тестове! — пред очите ѝ се проточиха всички онези безкрайни часове, дни и седмици, през които отново щеше да учи и Ей Джей нямаше да бъде за нея нищо друго, освен строг инструктор. Въздъхна тежко. — Престани да се оплакваш! — сопна се той. — Трябва дори да ми благодариш!

— Много съжалявам, но точно сега не изпитвам особена благодарност! — гласът ѝ се прекърши от копнеж и разочарование, но въпреки това Ей Джей ѝ обърна гръб. Дланите ѝ безсилно се свиха в юмруци.

Той изчезна толкова бързо, че дори не затвори вратата.

На следващата сутрин я събуди телефонът.

— Хайде, Лиса, ставай! — беше Ей Джей. — Трябва да тръгваме! Минава седем.

Минава седем?! Значи се бе успала! Обикновено се събуждаше около изгрев-слънце. Опита да седне в леглото, без да пуска

слушалката.

— Ще те чакам долу в кафенето. Предстои ни дълъг полет — добави Ей Джей и затвори.

Утрото бе ясно и Лиса още веднъж се полюбува на прекрасната гледка, преди Ей Джей да се насочи на североизток към Голдън. Тя се опитваше да поведе разговор, но Ей Джей не откликваше на забележките ѝ за пейзажа.

— Ще летим срещу вятъра — по уредите разбра, че вятърът духа от север. — Ще ни забави ли много?

— Да, но ще започнем с обучението ти на автопилот — отвърна рязко той. — Какво си спомняш от тригонометрията в училище?

Лиса въздъхна и опита да се съсредоточи. Но колкото и да се напрягаше, част от съзнанието ѝ не можеше да се откъсне от Ей Джей.

Дните се нижеха един след друг и Ей Джей изпълваше все повече мислите ѝ. Виждаха се всеки ден, тъй като подготовката ѝ за предстоящите изпити не спираше. Той бе инструкторът от пилотската кабина и нищо повече. Но когато бяха на земята, тя с удоволствие забелязваше, че отношението му бе започнало да се променя. Всеки следващ път той като че ли умишлено удължаваше времето между края на урока и прибирането ѝ у дома и това ѝ доставяше огромно удоволствие. Обикновено я вземаше и връщаше в имението. Често обядваха и вечеряха заедно, но той никога не забравяше, че му е ученичка. Винаги се хранеха в закусвалнята на Джеф-Ко.

— Какво става с тренировките ти? — попита тя веднъж. Беше издържала теста за автопилот и ѝ оставаха още два документа. Вече бе средата на август и септемврийските състезания на „Рено“ приближаваха. — Тежи ми на съвестта, че ти отнемам толкова много време. Искам да се подготвиш добре.

— Имам достатъчно опит — увери я той. — Защо? Да не би да се страхуваш, че ще загубя?

— Тревожа се за безопасността ти! — Лиса забеляза, че той е по-скоро поласкан, отколкото ядосан. — Не можеш да отречеш, че състезанията са опасни. Защо го правиш?

— Заради силните усещания, най-вече!

— Но откакто те познавам ми се струва, че не тренираш както преди? — отбеляза тя, като се надяваше на нещо като любовно обяснение. Но остана разочарована.

— Е, тогава заради безопасността ми, ще трябва да се справиш и с останалите изпити така бързо, както с автопилота!

Неведнъж Лиса проклинаше ситуацията, която бе създавала. Радостното нетърпение, с което очакваше началото на сериозната си връзка с Ей Джей, скоро се превърна в мъчителна агония. Той не допусна дори една случайна целувка. Беше безупречен джентълмен, въпреки подозренията ѝ, че поведението му се дължи най-вече на силната му воля.

Тя не можеше да реши да му се възхищава ли или да го ненавижда. Някои нощи, докато се въртеше будна в леглото, си мислеше, че не може повече да издържа на напрежението. Любовта ѝ към Ей Джей ставаше все по-силна. Привличаха я не само външният вид и мъжествената му чувственост. Възхищаваха я честността и кристалночистите му морални принципи. Отговорността, която пое за професионалното ѝ бъдеще, при това напълно безплатно, бе изключително благороден жест. А непоколебимото му решение за техните взаимоотношения, докато са ученичка и учител, показваше завидно умение да контролира чувствата си.

Не след дълго, под ръководството на Ей Джей, тя издържа теста за професионално разрешително. Остана ѝ само универсалното. Чакаше изпита с огромно нетърпение.

Бе невъзможно, Ей Джей да не забележи нейната разсеяност.

— Лиса, но ти не внимаваш! — скара се той по време на един урок. — За трети път те моля да изчислиш новия курс!

— Съжалявам! — сепна се Лиса и се изчерви. — Зная, че трябва да се съсредоточа.

— Вярно, би трябвало! — и с по-мек глас добави: — Аз ще поема управлението. За какво се тревожиш?

За нас, искаше да отвърне тя. Вместо това повдигна рамене и отклони въпроса.

— Все един и същ проблем. Мисля за стария самолет и не мога да реша как да се изпробва, без да се вдигне във въздуха. Но уроците запълват цялото ми време.

— Казах ти да стоиш по-далече от този самолет! — заплашително проблеснаха очите му.

— Просто нямам друг избор! — бе горчивият отговор. — И двата ни самолета са обречени на непрекъсната експлоатация, докато не „закърпим положението“, както казва дядо. Баба ме подкрепя, Тери поддържа дядо, а Лео е като съдия. Всеки път, когато видя някой от тях, започваме да спорим!

— Тогава ги напусни — предложи Ей Джей.

— Мислила съм и за това — въздъхна Лиса. — Не е приятно да се живее така. Но първо трябва да съм сигурна за самолета!

— Защо не ми разрешиш да го изпробвам? Аз съм опитен пилот и мога да се справя с всякакви проблеми.

— Това е семеен въпрос, Ей Джей. Искам сама да реша дали самолетът е безопасен!

— Щом не ми разрешаваш, тогава дай възможност на Авиационната комисия.

— Авиационната комисия ли?

— А защо не? Мисля, че това е най-добрият вариант за всички ни! Изпрати доклад и ги остави да проверят надеждността на самолета. Нали това им е работата! А и дядо ти ще се вслуша повече в експертите, отколкото в теб.

— Все още не съм готова на тази стъпка — отвърна Лиса. — За теб е по-лесно, защото си извън играта.

— Извън играта ли съм? — попита Ей Джей тихо.

— Нали самият ти каза, че в живота ти няма място за обвързване! — припомни му тя. — Така че не мога да очаквам моите проблеми да се превърнат в твои.

— Грещиш, Лиса! Те вече са. Защо мислиш, че всеки ден те вземам и връщам в Хенъли? Заради разходката ли?

Лиса примига, неспособна да прикрие изненадата си.

— Не искаш да рискувам със стария самолет ли?

— Не те смятам за непозната, чиито проблеми са ми чужди, и ти добре го знаеш! — стрелна я той с поглед.

— Може и да не съм била напълно убедена, поне досега!

Той замълча и Лиса разбра, че думите ѝ неволно са го засегнали. Беше трогната от загрижеността му. Летището на Хенъли се мярна в

далечината и тя си помисли, че в бъдеще би могла да се надява на някакво обвързване от негова страна.

— Имам нужда от бензин. Позволи ми да си платя! — каза Ей Джей. — Зная колко е сериозно положението в Хенъли.

— Не ме интересува! Няма да ти взема парите! Не съм ти платила нито стотинка за уроците — нещо, което не всички тук оценяват по достойнство!

— Техните мнения не ме интересуват!

— Но мен направо ме влудяват! Тери винаги казва, че трябва да...

— Все още ли настоява да се омъжиш за него? — прекъсна я Ей Джей.

— Не, но историята със стария самолет доста го дразни. Вярва на всичко, което му каже дядо.

— Тери е глупак!

— Ще се справя с него! Защо не поискаш инструкции за кацане? — предложи тя, като се надяваше да отклони разговора от опасната тема за Тери. За нещастие по радиото се разнесе неговият глас. Чакаше ги до бензиновите помпи.

— Защо се забави толкова? — изкрещя той, преди още Лиса да стъпи на земята.

Тя опита да го успокои. Рядко го бе виждала толкова изнервен.

— Имах проблеми с урока. Съжалявам, че те притесних!

— Това не е извинение.

— Госпожицата не е длъжна да ви дава отчет за времето си! — сръза го Ей Джей.

Лиса усети, че надвисва буря.

— Трябва ни бензин, Тери. Ей Джей не може да се върне до Джеф-Ко. Ще включиш ли помпите?

— Няма бензин! Цистерната трябваше да пристигне сутринта, но все още я няма. Имало голяма катастрофа в прохода Кеблер и трафикът е блокиран.

— Боже мой! — възкликна Лиса. Проходът Кеблер пресичаше Скалистите планини и свързваше Денвър с Гънисън. — Ей Джей, би могъл да останеш у дома, докато дойде горивото. Има къде да преспиш и...

— Престани да играеш ролята на домакиня и ме изслушай! — прогърмя Тери.

— Какво има? — Едва сега Лиса забеляза колко бе възбуден.

— В базата има нещастен случай. Екипировката за катерене на един от рейнджърите се скъсала по време на изкачване и той е тежко ранен! Трябва да се откара в болницата в Денвър!

Лиса погледна в хангара. Вътре бе само старият самолет.

— Къде е дядо?

— Отлетя за Гънисън за провизии. Но доставката закъсняла заради спирането на движението в прохода. Каза, че няма да се прибере, докато не натовари поръчката. След като получих съобщението, опитах да се свържа с него, но не успях. Лиса, трябва ни пилот!

— Тери, не съм си взела универсалното разрешително, а освен това минава пет часа! Не мога да управлявам този самолет в тъмното! — обърна се рязко към Ей Джей и въпросителният ѝ поглед срещна утвърдителното му кимване. — Ей Джей ще ни помогне! — добави тя облекчено.

— О, не, не може! — повиши глас Тери. — Не е застрахован, за да лети на нашите самолети!

— Но поне знае как! А самолетът му няма гориво! Освен това е двуместен! Раненият не би могъл да легне. Трябва да вземе нашия самолет!

— Лиса — тръсна глава Тери с почервено от гняв лице, — до гуша ми дойде от опитите му да управлява нашата компания! Ще отида сам!

— С вашето кръвно налягане? Струва ми се, че всеки миг ще експлодирате! — намеси се спокойно Ей Джей. — Помогни ми да приготвя самолета, Лиса! Само губим време! Тръгвам!

— Няма да стане, по дяволите! — изкрещя Тери и юмрукът му полетя дивашки във въздуха.

Ей Джей ловко се наведе и след миг стовари юмрука си в стомаха му. Тери се строполи, безуспешно опитвайки да си поеме дъх. Лиса зяпна от изумление, а очите ѝ шареха от единия към другия.

— Но ти го удари!

— Той започна пръв! Ще ми помогнеш ли най-после да излетя? — гласът му бе съвсем тих.

— Но... Не можем да го оставим така!

— Не го ударих много силно. Ще се оправи по-бързо от войника, паднал от скалата.

— Разбира се — преглътна Лиса. — Ела! — и тя затича към хангара, следвана от Ей Джей. — Искаш ли да дойда с теб? — тя се страхуваше да се качи в самолета, но още повече я притесняваше мисълта, че Ей Джей ще пътува сам. — Пилотираше си през целия ден.

— Сигурно си уморен! Ще ти помагам поне за радиото! — той изгледа самолета и поклати глава.

— Не искам да се качваш на тази развалина. Освен това някой трябва да каже на дядо ти какво се е случило, а също така да вдигне Тери и да го поизтупа.

— Лео и баба са тук някъде, а нали каза, че Тери ще се оправи! Искам да дойда! — настоя тя. Мисълта, че Ей Джей ще бъде сам в стария самолет бе ужасяваща! Предпочиташе да тръгне с него, отколкото да трепери тук и да се чуди дали тази бричка ще издържи още един полет.

— Тревожиш ли се за мен, Лиса? — прекъсна той предстартовата проверка.

— Естествено! Каза ми, че самолетът не е безопасен. А сега сам ще летиш! Как да съм спокойна? Нали ме накара да обещаая да стоя подалеч от него?

— Накарах те да обещаеш, защото ти не можеш да го управляваш, Лиса — поне ако е така зле както си мисля!

— А ти можеш, така ли? — едва сдържа сълзите си тя.

— Да! — в гласа му звучеше решимост. — Имам знания и опит как да действам в екстрени ситуации. А ти нямаш.

— Може и да не успееш! — извика тя.

— Затова, скъпа, ти оставах тук! — той обгърна лицето ѝ с длани, целуна я страстно и се отдръпна. — А сега се отдръпни. Трябва да тръгвам!

— Ще ми се обадиш по радиото веднага, нали? — изплака тя.

— Обещавам!

Ей Джей потегли и Лиса изтича след самолета.

— Внимавай! — извика тя, а струята въздух, запокитена от перката я шибаше в лицето. Самолетът се отдели от пистата и се насочи на запад.

Когато Лиса се върна до помпите, Тери вече бе успял да седне. Тя опита да му помогне, но той я отблъсна.

— Не се нуждая от помощта ти! Вече помогна достатъчно!

— Ти започна пръв, Тери! — припомни му тя. — Всеки съд би решил, че нападателят си ти, а Ей Джей се отбранява!

— Май го защитаваш! — Тери изплю някакъв боклук и се изправи на треперещите си крака. — На чия страна си всъщност, Лиса? На страната на компанията или на негова?

— Искам да разбера истината за самолета! Ей Джей ми помага.

— Почакай само дядо ти да научи за това! — закани се той и се заклатушка към къщата. Изглеждаше способен на убийство.

Лиса видя, че баба ѝ излезе да го посрещне и реши да го остави на нейните успокояващи грижи.

Следващият час се проточи безкрайно бавно. Цистерната пристигна и си тръгна. Лиса се въртеше около помпите, после напълни резервоара на Ей Джей. Щом дядо ѝ се прибра, Тери му разказа цялата история. Тя знаеше, че версията му е доста изкривена и затова избягваше да се мярка пред погледа на Уил. Всъщност очите ѝ непрестанно обхождаха небето, а ушите ѝ напрегнато се вслушваха в радиото в хангара. Рано или късно Ей Джей щеше да се обади!

Най-после тя чу гласа му и нетърпеливо грабна микрофона. Отдъхна си, като разбра, че е натоварил ранения войник и е потеглил. Ала облекчението ѝ бе краткотрайно.

— Лиса, трябва да се приземя! Дядо ти върна ли се? Край.

— Тук е, но няма ли да отидеш направо до Денвър? Край — пристигането на ранения в болницата не трябваше да се отлага поради маловажни причини.

— Имам технически проблеми, Лиса — сърцето ѝ замря, но преди да успее да каже нещо, той продължи: — Нека дядо ти и другият самолет ни чакат на пистата. Лео и Тери да са готови за пренасянето на пациента. На носилка е. Край.

Трябваше ѝ цяла вечност, за да остави микрофона. „Проблеми“ можеше да означава абсолютно всичко! Най-после се опомни и затича към къщата. Когато самолетът се появи над пистата, всички чакаха в пълна готовност.

— Нищо му няма на самолета! — отсече Уил, като изгледа скептично Лиса. — Лети си като по мед и масло. Не знам кой хленчи

повече, ти или инструкторът ти!

Лиса не отвърна на дядо си, тъй като вниманието ѝ бе изцяло погълнато от самолета. Стиснала юмруци, тя се молеше да се приземи цял и невредим. Ако нещо се случеше на Ей Джей, не би могла да го преживее. Устните ѝ шепнеха поредната отчаяна молитва. Самолетът докосна пистата и тя с трепет зачака отварянето на вратата. Ето го! Най-после! Цялото ѝ същество ликуваше, но тя изчака отстрани да пренесат пациента. Уил, съпроводен от Лео, отлетя за Денвър.

Едва тогава Лиса изтича на пистата. По лицето ѝ се четеше неопишуема радост, но суровият поглед на Ей Джей бързо я угаси.

— Ей Джей? Какво се е случило? — смутено попита тя.

— Погледни тук! — той сграбчи ръката ѝ и я дръпна към самолета.

— Какво? — Лиса видя само присветващото в здрача метално крило.

— Сега не можеш да видиш — нетърпеливо я пусна той. Много е тъмно. Но тук има умора на метала! Усецаш я, когато летиш. Ако се вгледаш, ще я забележиш. На колко години точно е този самолет?

— Не зная. На около трийсет и пет, а може би и повече.

— О, небеса! — на лицето му се изписа ужас. — Та той е по-стар отколкото предполагам! Лиса, дядо ти го използва всеки ден! Свикнал е с него и не може да усети опасността, но повярвай ми, убеден съм, че има умора на метала! Самолетът трепери и скърца като изгнила стълба. Щях да го оставя в базата и да го нарежа с кислород, ако раненият не бе толкова зле!

— Не е възможно да е в толкова лошо състояние! — присмя се Тери. Беше се приближил и явно бе чул последните думи. — Поразглезил си се, Корбет! Свикнал си да купуваш нови самолети, когато ти се прииска. Е, обикновените хора се задоволяват и с по-стари модели!

— Казвам ви, че този самолет е лелящ ковчег! — обърна се Ей Джей към Лиса. — Искам да го бракувате, и то веднага!

Лиса се замисли за дядо си и за бизнеса, за който той се береше със зъби и нокти.

— Опитам, Ей Джей, наистина опитам! Но дядо не иска да го спре окончателно. Казва, че не може да си го позволи!

Ей Джей я изгледа изпитателно.

— Ако той не желае да го направи, тогава ще се заема аз!

СЕДМА ГЛАВА

— Ще ни оставиш без работа! Договорът ни с базата на рейнджърите изисква два самолета! — възрази Тери.

— Ей Джей, моля те, не съобщавай още на Комисията! Ако дядо се съгласи да лети само с новия самолет, не можем ли да оставим стария в хангара, докато му намерим заместник? — примоли се Лиса — Всъщност напоследък постъпваме точно така. Ако официално го спрял от полети, в базата неминуемо ще разберат и договорът ще бъде прекратен.

— Не — поклати глава Ей Джей. — И двамата знаем, че дядо ти ще продължи да го използва! Ще ти отстъпи новия, а той ще лети на стария!

— А какво очакваш да направи? — лицето на Тери бе моравочервено от гняв и Лиса реши, че кръвното му рязко се е покачило. — Не можем да си позволим да купим нов самолет точно сега!

— Ако „Въздушен транспорт Хенъли“ не може да си позволи подходящо оборудване, трябва да се откаже от този бизнес! — отсече Ей Джей. — Ами ако самолетът се разбие, когато превозвате хора? Не рискувате само собствения си живот!

Лиса замислено кимна, а Тери измуча от възмущение. Ей Джей, разбира се, бе прав. Трябваше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да придума дядо си.

— Ще изчакам връщането на Уил, Лиса! Искам да се уверя лично, че ще спре този самолет! — добави Ей Джей.

— Нищо подобно! — намеси се Тери. — Може да си чакаш до второ пришествие, но Уил няма да промени мнението си. Мисля, че трябва да си тръгнеш още сега!

— Е, в такъв случай нямам избор, Лиса! Налага се да използвам телефона.

— Не му позволявай, Лиса! — изсъска Тери.

— Не можеш ли да изчакаш дядо? — помоли Лиса. — Съгласна съм с всичко, което каза, но не е честно дядо — шефът на компанията — да не присъства!

— Може би Уил има право на мнение — присви устни Ей Джей, — но няма да го чакам! Ще го потърся по радиото. И без това отлагах този въпрос прекалено дълго!

И се отправи към хангара, следван плътно от Лиса и Тери.

— Сигурна съм... че дядо ще се вразуми — промълви тя колебливо.

— Да се надяваме! — Ей Джей взе микрофона и се свърза с Уил. Лиса и Тери напрегнато се вслушваха във всяка дума.

— Забрави за това, Корбет! — бе мигновената реакция на Уил. — Не ти давам никакви обещания — особено на теб! Старият самолет ще продължи да се използва и това е окончателното ми решение!

Лиса взе микрофона.

— Моля те, дядо, бъди разумен! Ако не спреш самолета, Ей Джей ще докладва на Авиационната комисия!

— Да го направи! — въпреки смущенията във връзката, презрението на Уил се долавяше съвсем отчетливо. — Ще се представим отлично! Край.

Лиса нервно впи пръсти в микрофона. И направо подскочи, когато Ей Джей протегна ръка, за да го остави на място.

— Той току-що сложи край на нашия бизнес! — гласът ѝ бе дрезгав. — Наистина е убеден, че всичко е наред!

— Надявах се, че няма да се стигне дотам! — въздъхна със съжаление Ей Джей и вдигна телефона. — Съжалявам, Лиса!

— Ти му даде шанс — призна тя и се отпусна на стола. — Въпреки че дядо беше твърде заслепен, за да се възползва, ти опита — тя забеляза неохотата, с която Ей Джей държеше слушалката. — Хайде, обади им се! — Тери се спусна към телефона, но Лиса поклати глава. — Недей, Тери! Остави го — той се отдръпна и Ей Джей набра номера.

— Ало? Тук е Ей Джей Корбет. Може ли да говоря с Уейн Стивънс? — Лиса смутено вдигна глава. Защо се обаждаше в базата на рейнджърите, а не в авиотранспортната комисия? — Не е там ли? Свържете ме тогава с Алана Стивънс — докато чакаше, той не откъсваше поглед от Лиса. Като че ли искаше да ѝ каже нещо, но

телефонът прикова вниманието му. — Алана? Ей Джей се обажда. Не, не съм в Денвър. Трябваше да спра и да прехвърля ранения в другия самолет на Хенъли. Искам да предадеш едно съобщение на баща си — при следващите му думи Лиса затвори очи. — Кажу на Уейн, че има проблем с един от самолетите на Хенъли. Да, точно така! Опасявам се, че ще трябва да провери дали самолетите отговарят на изискванията за безопасност — Тери изруга, а Лиса трепна. — Най-важна е безопасността на пътниците. Кажу на баща ти, че никой не трябва да се качва на по-стария самолет. Не, аз не бих позволил да пренася и провизии. Е, колкото до това дали е зле... — изпълнените с ужас очи на Лиса като че ли го разколебаха за миг, но той продължи: — Зле е. Много. Виж какво, Алана, не искам да навлизам в подробности. Ще оставя баща ти и Комисията да решат. Само му предай думите ми. Да, аз също съжалявам — вбесен, Тери изхвъркна навън, но Лиса почти не го забеляза. В съзнанието ѝ се оформяше ужасно подозрение. — Ще ти се обадя по-късно, Алана! Не, Лиса няма нищо общо с това! Не е по нейна вина. Трябва да тръгвам! Дочуване — той остави слушалката.

— Каза ми, че бащата на Алана ти е стар приятел от армията — рязко започна тя, а в главата ѝ се пръскаха рояци искри.

— Да, така е. Той бе първият ми инструктор.

— При първата ни среща ти каза, че не можеш да ми даваш уроци заради претоварения си състезателен график. А после промени мнението си.

— Не разбирам какво целиш, Лиса?

— Каза, че ще направиш изключение за мен, защото „Въздушен транспорт Хенъли“ има разрешение за кацане в базата. И подчерта, че ти нямаш! Каза, че искаш да виждаш по-често Алана.

— Точно така.

— Но не е вярно! Алана каза, че Уейн винаги ти е разрешавал достъп до базата. Изведнъж историята се промени, без да разбере защо! — Ей Джей мълчеше. — Така че каква бе испанската причина за съгласието ти? — тя прехапа устни и тихо рече. — Не е било заради Алана, а заради баща ѝ! Съгласи се да ме обучава само за да шпионираш „Въздушен транспорт Хенъли“! Искаше да видиш отблизо как работи нашата компания, за да направиш услуга на стария си приятел, нали? — не звучеше като въпрос, а като категорично

заклучение. Сега разбирам защо се скарахте с Алана в базата. Казал си й, че ни дебнеш! — нещо в гърдите я притискаше и щеше да я задуши.

— Е, добре — примирено рече Ей Джей. — Уейн сподели загрижеността си за самолетите на Хенъли много преди да се запозная с теб! Тревожеше се за сигурността на оборудването ви и искаше да прекрати договора. Но нямаше доказателства. И когато ти ме помоли за уроци, стори ми се, че се предоставя прекрасна възможност да помогна на Уейн.

— Като ни шпионираш ли? Нищо чудно, че не ми разреши да си плащам уроците! О, да не би да се е обадила съвестта ти?!

— Лиса, трябва да разбереш! Той ми е приятел!

— А ти си винаги верен на приятелите си! — Лиса не можа да сдържи сълзите си и те рукнаха по бузите й. — Но явно аз не съм в това число?

Ей Джей понечи да я докосне, но тя рязко се дръпна. Ръцете му се отпуснаха безпомощно и се свиха в юмруци.

— Загрижеността на Уейн беше основателна. Ти също се съгласи, че старият самолет е постоянна заплаха. На всяка цена трябваше да бъде спрян!

— И преструвките, че се интересуваш от мен — и това ли бе част от плана?

— Не е вярно, Лиса! — той подскочи, сякаш го бяха ударили. — Аз държа много на теб!

— Казваш, че държиш на мен? — тя едва си поемаше дъх. Цялата трепереше. — След всичко това? И очакваш да ти повярвам?

— Да, по дяволите! Държа дотолкова, че да не те оставя да загинеш заради скапаната ви техника! Радвам се, че съобщих за дядо ти! Чу ли ме? Радвам се!

— Наистина ли? — попита тя хладно. — Никога не съм смятала, че съм кандидат за преждевременна смърт! Но след като си го мислил, учудвам се, че почти рискува да започнеш връзка с мен!

— Виждал съм достатъчно безсмислена смърт в армията! Стремях се да я предотвратя, доколкото беше по силите ми и мисля да продължа да го правя!

— Колко благородно! — подметна горчиво тя. — Щом си знаел, че Уейн е загрижен, защо просто не дойде да ми кажеш?

— Нямахте да ми обърнеш внимание. Мисълта да не нараниш семейството си те е обсебила до такава степен, че забравяш за всички останали, изложени на риск! Не виждаш по далече от носа си!

— Но ти не ми се довери! — тежестта в гърдите ѝ се замени от остра болка — Дори не ми даде шанс! Ето това боли, Ей Джей! Но се радвам, че успях да видя истинската ти същност!

— И каква е тя?

— Човек без капчица съвест!

Съчувствието изчезна от очите му и изражението му стана студено и непроницаемо. Когато проговори, гласът му я изплаши.

— Такъв ли съм, Лиса? А как наричаш другите мъже в живота си? Ако някой от тях бе проговорил преди седем години, родителите ти може би щяха да са живи!

Ръката ѝ политна към лицето му и звукът от плесницата отекна в хангара. Ей Джей разтри ударената си буза и се запъти към вратата. Спря само за миг, за да отбележи своя последен удар:

— Не забелязваш нищо от реалния свят, Лиса!

Няколко минути по-късно се разнесе шума от двигателя на самолета. Беше си отишъл! Тя потръпна — от шока или от хладния нощен въздух. Едва когато баба ѝ дойде да я потърси, Лиса се отправи към къщата.

Уил се прибра късно и изпрати Маргарет да я повика. Когато влезе в дневната, Лиса забеляза, че Тери и Лео са си легнали и вяло се запита какво ли иска Уил.

— Тери ми съобщи какво се е случило, след като заминах. Имаш вече разрешително за летец-професионалист, а също и за автопилот. Моля те, уреди си да получиш последния документ при друг инструктор! Не ме интересува колко ще струва! До гуша ми дойде от намесата на този Корбет! А последното му обаждане преля чашата! Ясно ли е?

— Да, дядо.

Беше ѝ лесно да се съгласи. За нищо на света не би изтърпяла унижението от една нова среща с Е. Дж. Корбет. Усети ръката на Маргарет на рамото си. Дали баба ѝ се досещаше за чувствата ѝ към Ей Джей?

— След като издържиш и последния изпит, ще ми помагаш при полетите както планирахме.

Не, с това нямаше да се съгласи толкова лесно.

— Няма да летя на стария самолет, дядо! А няма да летя и на другия, ако установя, че със стария пренасяш нещо друго, освен стоки. Ако искаш да се самоубиеш, то си е твоя работа! Но няма да позволя да возиш пътници!

Уил се вцепени от гняв. Решителният ѝ поглед обаче бе достатъчен, за да го накара да размисли.

— Не обичам да ме изнудват, Лиса!

— Наречи го както искаш! Това са условията ми! — тя се отправи към вратата. Трябваше да избяга! Далече от всички, иначе щеше да откачи.

— Дадено! — Уил бе принуден да се съгласи.

Лиса излезе. На лицето ѝ бе изписана мрачна решителност.

Следващите седмици бяха същински ад. След няколко дни на безсъние и депресия Лиса трябваше да се примири с факта, че между нея и Ей Джей всичко е свършено. Не че всъщност е имало никакви отношения, призна тя унило. Никога не бе казал, че я обича. Бе споменал единствено, че държи на нея. Е, можеш да държиш също на хубава книга или на домашното си животно.

И тя реши, че големият им роман не е бил нищо друго, освен плод на въображението ѝ. Ей Джей не се обади, което само засили подозренията ѝ. Това бе последното унижение! Започна да се готви за изпита с нов инструктор от Джеф-Ко. И всеки път, когато видеше познатата „Чесна“ и притежателя ѝ, частица от сърцето ѝ умираше.

Един ден Ей Джей приближи към нея. Тя усети присъствието му дори преди да чуе колебливото: „Лиса?“ А това само по себе си бе странно. Не си спомняше някога да се бе колебал.

Познатият глас накара сърцето ѝ да забие лудо, но тя успя да потисне радостта си. Пое дълбоко дъх и го поздрави с хладно кимване:

— Здравей, Ей Джей!

— Как вървят уроците?

— Това ли е всичко, което те интересува? — очите ѝ пламнаха от гняв и отчаяние.

Той протегна ръце към раменете ѝ, но тя не можеше да му позволи да я докосне. Иначе щеше да се отпусне в прегръдките му и да

загуби и малкото останала ѝ гордост.

Затова се отдръпна. Ей Джей замръзна, после пъхна ръце в джобовете си.

— Съжалявам, че те нараних!

— Наистина ли? — гласът ѝ прозвуча недоверчиво. — Да не би да съжаляваш и за шпионирането?

— Не! — брадичката му се вирна предизвикателно. — След като те опазих жива, не съжалявам!

— Трябваше да се досетя! — изстреля тя. — За твоє сведение, намерих си нов инструктор! Справям се чудесно и без теб! — и понечи да си тръгне, но Ей Джей я сграбчи за китката и я придърпа към себе си. Хората в закусвалнята ги изгледаха любопитно, но той не им обърна внимание.

— Когато нещо не върви, веднага се скриваш зад розовите очила! Това винаги ти е било проблем, нали, Лиса? Защо веднъж, поне веднъж не се опиташ да разбереш другия?

Още миг и тя щеше да отстъпи пред изкушението, да се поддаде на чувствата си, затова рязко издърпа ръка. Та нали той я предаде, а не тя — него!

— Съжалявам, но не съм толкова подла, за да те разбера! — той пое дъх на пресекулки като при задушаване, но Лиса му обърна гръб и се отдалечи.

След този случай Ей Джей не направи повече опити за контакт, въпреки че тя неведнъж усещаше погледа му в закусвалнята на летището, докато чакаше за уроците си. Не ѝ беше ясно защо не се занимава с тренировките си, но не се и опита да разбере. За нещастие колкото повече се мъчеше да заличи образа му от създанието си, толкова по-трудно ѝ се удаваше. Беше влудяващо.

Всички в Хенъли очакваха пристигането на инспекторите по безопасността. Както при повечето държавни процедури трябваше да се изпишат купища хартия, това изискваше време. Уил се надяваше Лиса да издържи изпита преди идването на комисията. По цял ден Лео и Тери се суетяха около стария самолет и бяха сигурни, че ще издържи изпитанията. Бизнесът щеше да продължи както досега!

Лиса не бе толкова убедена. Ако базата прекратеше договора, „Въздушен транспорт Хенъли“ оставаше без работа. И Лиса полагаше изключително старание на уроците, за да може в скоро време сама да

си изкарва прехраната. Дядо ѝ и баба ѝ щяха да живеят с много ограничени средства и тя не можеше да им бъде допълнителен товар.

Лео вече бе решил да замине на изток при семейството си, ако старият самолет не бъде одобрен. Тери обаче нямаше къде да отиде. Лиса остана шокирана, когато той отново ѝ направи предложение за женитба.

Бе седнала на дървената пейка под дърветата и опитваше да изтласка мисълта за Ей Джей и да се съсредоточи върху уроците си, когато приближи Тери.

— Знаех, че ще се вразумиш, Лиса! Радвам се, че тази глупост между теб и Корбет приключи! Като се оженим, ще си намериш работа и ще ни издържаш, докато аз се захвана с нещо ново. Сигурен съм, че ще си уредя нещо в администрацията на летището.

— Тери, вече ти казах, че няма да се омъжа за теб!

— Е, ако не сега, то по-късно — рече уверено той. — Сега си прекалено заета с уроците, за да мислиш за сватба.

— Тери, моля те, разбери! Никога няма да се омъжа за теб!

— Разбира се, че ще го направиш! Ние сме родени един за друг. Веднъж да ми спадне кръвното и да си взема обратно разрешителното, всичко ще тръгне като по мед и масло. Може да започнем и собствен бизнес!

— Тери, откакто дойде да работиш при нас, ти ми стана добър приятел! — погледна го тя в очите. — Никога няма да забравя колко беше мил, особено след смъртта на родителите ми! Но не съм влюбена в теб! И никога няма да се влюбя!

Най-после като че ли думите ѝ проникнаха в съзнанието му.

— Заради този скапаняк Корбет, нали? Все още си влюбена в него! — думите му бяха изпълнени с горчивина.

— Може и така да е. И ако ще ти бъде по-леко, знай, че не съм по-щастлива от теб! — тя вдигна поглед към небето и си припомни времето, когато беше там заедно с Ей Джей.

— Дай ми възможност и ще те направя щастлива, Лиса! — Тери се изправи, а сериозният му глас звучеше непривично на фона на пухкавото му детско лице. — Корбет може и да не те иска, но аз не съм се отказал! Ако решиш, само ми кажи!

Лиса го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше към къщата. Думите му прозвучаха убедително, но все пак не бе Ей. Дж.

Корбет и дълбоко в себе си тя усещаше разликата.

Уроците ѝ продължаваха и най-после тя издържа изпита при новия инструктор. Сега вече можеше да лети спокойно и започна да отменя дядо си, но винаги вземаше новия самолет. Веднъж, като закара провизии в базата, видя, че Алана я чака.

— Виждала ли си Ей Джей напоследък? — попита тя.

— Не — отвърна Лиса, като внимателно отмяташе стоките в списъка.

— Той наистина държи на теб, Лиса! — заяви Алана.

— Държи на мен ли? — повтори Лиса с презрение. — Според кого? — и внезапно от устата ѝ избликна порой от думи: — Той ли ти каза, че държи на мен? Че му липсвам? Или, не дай си Боже, че ме обича? Чула ли си го да казва нещо подобно?

— Е, всъщност не, но...

— Не съм изненадана! — Лиса злобно драсна едва отметка, докато рейнджърите разтоварваха кашоните. — Защото обича самолетите си повече от мен! Аз бях само удобен източник на информация!

— Не е вярно! — възкликна Алана. — Ей Джей е толкова разстроен заради теб, че дори се отказа от състезанията!

— Научих, че не се състезава, но се съмнявам отказът му да има нещо общо с мен!

— Грешеш! Не е тренирал, откак се разделихте!

— Никога не сме били заедно! — отбеляза горчиво Лиса.

— Може би той така си е мислел! Много е нещастен откакто...

— Откакто ме използваше, за да шпионира ли? — довърши вместо нея Лиса. — А след като не се и опита да се извини, съмнявам се, че изпитва някакви угризения! — тя продължи да отмята стоките в списъка и счупи върха на молива.

— Още в началото го посъветвах да ти каже истината! — въздъхна Алана — Но не ме послуша!

— Не се учудвам! Нов удар на Непокорника Корбет!

Алана смръщи вежди, усетила болката в гласа ѝ.

— Ей Джей не е искал да те засегне! Трябва да го разбереш! Самолетът ви наистина не е безопасен!

— Винаги съм била на същото мнение! Но не одобрявам методите, които използваше! Трябваше да бъде откровен с мен от

самото начало! Щях да му помогна, но той не ми даде възможност! Аз също не искам да поставям живота на хората в опасност!

— Може би тогава не е бил убеден в това! — промълви Алана.

— Благодаря! — изгледа я разярено Лиса — Виждам, че мнението ти за мен не е по-добро от това на Ей Джей!

— Лиса, съжалявам! Нямах предвид това!

— Запази съжаленията си! — рече хладно тя. — Но да не се отклоняваме от въпроса — не се опитвай да го извиняваш! Ако Ей Джей бе наистина разстроен, сам щеше да направи опит да ми обясни!

Алана гневно присви очи.

— Но той е опитал веднъж на Джеф-Ко, а ти си му обърнала гръб! — Лиса се изчерви от чувство за вина и смущение. — Може и да си права! Може би наистина не трябва да се бъркам! Очевидно не го обичаш така силно както той теб!

Алана рязко се обърна и си тръгна, а Лиса я проследи с поглед. Едва се сдържаше да не запокити папката след нея. Как се осмеляваше да я упреква, че Ей Джей бе нещастен единствено по нейна вина? А няма само той страдеше? Откак починаха родителите ѝ не се бе чувствала така опустошена.

Тя си тръгна веднага щом рейнджърите разтовариха самолета. През целия път си мислеше какво ли прави Ей Джей в момента. Дали бе нещастен колкото нея? Вероятно не, заключи тя горчиво. Сигурно летеше с някоя друга жена към красивия залез и ѝ шепнеше нежни думи. Но въпреки всичко, тя знаеше, че му дължи нещо много важно. Ако не беше той, Лиса все още щеше да бъде глупавото момиченце с розовите очила. Никога нямаше да стане пилот! Никога не би се изправила срещу дядо си. И вероятно би се подлъгала да се омъжи за Тери. Беше абсолютно сигурна, че той никога не би я направил щастлива! Но сега не искаше да мисли как точно би могъл да го стори!

Няколко дни по-късно, на закуска, дядо ѝ съобщи:

— Инспекторите по безопасността пристигат следващата седмица. Вече сме готови за посещението им, но не би било зле да направим още една проверка! — Всички кимваха послушно, макар че дядо ѝ бе прегледал всичко под лупа от документацията до последния брой на самолетите. — Трябва да пренесем и последните поръчки до базата! Ако все пак по някаква случайност договорът ни бъде прекратен, искам да си получим парите за доставките. Имаме най-

малко четири готови товара в Гънисън и искам да ги превозим още днес!

— Дядо, графикът не става ли твърде тежък? — попита Лиса. — Един курс заедно с товаренето и разтоварването отнема половин ден!

— Ще използваме два самолета и ще направим по два курса!

Маргарет пребледня. Лиса усети как кръвта ѝ закипя.

— Един пълен товар провизии е прекалено много за този стар самолет! Няма да летя на него, а мисля, че и ти не трябва да го правиш!

— Можеш да вземеш новия самолет, Лиса — както обикновено! Аз ще се справя с другия.

— Недей, Уил! Моля те — обади се Маргарет. — Спомни си за Нейтън и Роуз!

— Прекалено много се тревожиш, мила! — отвърна неуприлично Уил. — Винаги е било така! Би ли ми подала още една филийка? — Но Маргарет внимателно сгъна салфетката си, остави я на масата и напусна стаята. — Тръгваме веднага след закуска! — Уил не спомена нищо по повод излизането на Маргарет. — Лео, ще отидеш ли да провериш самолетите?

Лео се измъкна тежко от стаята и на масата останаха Уил, Лиса и Тери. Лиса си спомни мрачното лице на Ей Джей, когато слезе от стария самолет след спасителната операция за ранения рейнджър. Не бе възможно да е симулирал този страх, а и не бе от тия, които се плашат лесно.

— Няма да летя изобщо! — реши Лиса. Ако това бе единственият начин да спре дядо си, щеше да го използва! И за пръв път ѝ се прииска инспекторите по без опасността да са вече тук. Изобщо не си бе представяла такова развитие на събитията! Досега двамата с Уил се редуваха на новия самолет.

— Ще летиш, млада госпожице, и това е заповед!

— Няма да ти стана съучастник! — изправи се сковано Лиса. — Оставам! Можеш да вземеш новия самолет! Не искам да изчезнеш като родителите ми!

— Тук аз съм шефът, Лиса! — удари Уил по масата — Ще правиш каквото ти наредя!

— Не! Няма да ти разреша да се самоубиеш! Една катастрофа ми стига! Зная, че бе нещастен случай, но случилото се би трябвало да те

направи по-предпазлив! Не искам да загубя и теб! Дядо, този самолет е прекалено стар за пълен товар! Моля те, не тръгвай!

— Аз ще дойда! — намеси се Тери. — Компанията е направила много за мен, а аз все още зная да летя — със или без медицинско! Разбира се, ако си съгласен, Уил!

— Недей, Тери! — извика Лиса. Планът ѝ да попречи на дядо си щеше да пропадне, ако се появеше и друг пилот. Не си бе и помислила, че Тери ще реши да пътува нелегално.

— Как мислиш да постъпиш, Лиса? Да информираш за мен, както Корбет информира за компанията ли? — подигра се Тери. — Нуждаем се от парите за тези курсове.

— Е, поне един на тази маса е верен на компанията! — заключи Уил и стана — Хайде, Тери, да тръгваме!

С ръце, вкопчени в облегалката на стола, Лиса ги проследи с поглед. В този момент влезе баба ѝ и младата жена видя, че очите ѝ са почервенели от плач.

— Радвам се, че не отиде, Лиса — рече Маргарет с натезал от мъка глас. — Ако Нейтън му бе възразил преди седем години... Всички знаехме, че самолетът е стар, но...

— Не плачи, бабо! — Лиса прегърна силно старата жена. — Може би... Може би всичко ще свърши добре!

— Не, Лиса! Трябва да направя нещо! Ти не можа да спреш дядо си, но аз ще успея!

— Бабо, много е късно да съобщим за Тери! Всичко ще е свършило много преди властите да успеят да реагират.

— Ако нещо се случи с Тери или Уил, аз ще бъда виновна! Можех да се намеся, но не исках да те разстройвам!

Лиса издърпа един стол и помогна на баба си да седне.

— Как мислеше да ги спреш? — попита тя нежно.

— Ако можех да докажа на дядо ти, че родителите ти са катастрофирали заради техническа повреда, той щеше да се откаже от този самолет! Уил обичаше нашия син, Лиса, но никога не можа да се примири с мисълта, че би могъл да е виновен за нещастиято. От седем години се убеждава, че причината е пилотска грешка.

— Бабо, може и да е прав! Никога няма да го разберем със сигурност, тъй като не знаем къде е самолетът!

— Аз зная къде е самолетът!

За миг на Лиса ѝ се стори, че ще загуби разсъдъка си.

— Не, не е възможно, бабо! Спомни си — всички го търсиха! — гласът ѝ заглъхна, като си припомни онези мъчителни седмици след катастрофата. — Никой не знае къде са мама и татко!

— Аз зная, Лиса. Твоят приятел, господин Корбет, ги е намерил.

ОСМА ГЛАВА

— Как? — едва успя да прошепне Лиса — Как е успял, след като всички останали не можаха? — Ето още една тайна, която Ей Джей бе запазил за себе си.

— Не зная как, но ги е открил.

— Първия път, когато дойде да ме вземе за урок, ти беше толкова натъжена... Тогава ли ти каза?

— Да. Научих точно преди да вземеш първия си изпит.

— Но защо не ми е казал? Имам право да зная!

— Така е, мила — въздъхна Маргарет, — но Ей Джей каза, че и без това уроците са сериозно изпитание за теб. А тази новина щеше да те извади от равновесие. Затова уведоми мен и остави аз да преценя кога да ти съобщя.

— И очаквате да съм ви благодарна за това, което сте ми спестили? Те бяха мои родители, не негови!

— Лиса, той прекрасно го знаеше! Господин Корбет намери самолета, защото ти го искаше! И аз му благодарих. Сега поне зная къде е моят Нейтън! — сълзите на Маргарет захапаха по масата и тя покри лицето си с длани. Но след няколко мига ги отдръпна. — Искам разследване на катастрофата! На всяка цена трябва да разбере какво се е случило! Може би тогава ще спрат да ми се присънват онези ужасни кошмари, в които ти и Уил загивате също като тях!

— Бабо... — Лиса безпомощно проследи с поглед старата жена, които забързано излезе. Какво бе сторил Ей Джей с всички?

Тя започна машинално да разчиства масата. Искеше да изтича след баба си, но знаеше, че не може да ѝ предложи никаква утеха. Откриването на катастрофирания самолет все още ѝ се струваше нереално. Както и цялата каша, забъркана от Ей Джей.

И най-лошото бе, че бяха объркани личните ѝ чувства. Вярно, искаше самолетът да бъде открит, но не при тези обстоятелства! Лиса бе убедена, че старият самолет е опасен, но се надяваше, че Уил ще се вразуми, вместо да бъде отстранен от бизнеса от един шпиониращ

непознат. И още по-лошо — тя отчаяно бе желана Ей Джей да стане част от живота ѝ, да му отдаде сърцето си! Искаше да го обича свободно, без преградата, издигната от железните му принципи. Но колкото и да се мъчеше да го очерни в собствените си очи, все не успяваше. Уважението му към живота бе прекалено голямо. Заради това Е. Дж. Корбет бе готов да се откаже от всичко!

Прекалено разстроена, за да остане сама, Лиса реши да потърси баба си. Маргарет не бе в къщата, затова младата жена се отправи към хангара, където бе и офисът.

Маргарет бе там, но не работеше. Лицето ѝ бе бяло като тебешир, а на застиналото ѝ в ужасна гримаса лице се открояваше всяка бръчка, всеки неумолим белег на старостта.

— Бабо, какво се е случило? — попита Лиса и се спусна към нея.

Маргарет се бе втренчила невиждащо в празното пространство.

— Един от нашите самолети е паднал. Чух по радиото. Тъкмо идвах да ти кажа.

— О, Господи! Кой се качи на стария самолет? Не ги видях като излитаха!

Маргарет повдигна свитата си в юмрук ръка към устата.

— Не... Не зная. И аз не видях.

Лиса изтича да ѝ налее чаша вода.

— Изпий това, бабо, и седни! — старицата като че ли всеки момент щеше да припадне и в това нямаше нищо чудно. Коленете на Лиса също трепереха. — Ето така. Сега се отпусни. Ще се обадя по телефона! Мажа да науча нещо.

Доставчиците все още не бяха чули за катастрофата.

— Тръгнаха преда около час. Всичко изглеждаше наред.

Лиса с мъка прекара език по пресъхналите си устни.

— Можете ли да ми кажете кой се качи на по-стария самолет?

Като чу въпроса, Маргарет тежко повдигна глава.

— Не беше Уил — отвърна доставчикът.

— Значи е бил Тери — едва успя да изрече Лиса.

Маргарет въздъхна облекчено само за миг, след което лицето и отново се набразди от плетеница тревожни бръчки.

— Нещо не е наред ли? — попита човекът.

— Старият самолет като че ли е изчезнал! — обясни Лиса, затвори и се обърна към Маргарет. — Къде точно чу съобщението,

бабо? — струваше й се, че ще полудее.

— В предаване на цивилния въздушен патрул. Повтаряха регистрационния номер на нашия самолет. Вероятно Уил им е съобщил по радиото. Тери е толкова млад. Лиса, прекалено млад, за да... Не трябваше да тръгва!

— Ще опитам да се свържа с дядо. Може би ще ни обясни нещо!
— Лиса включи микрофона на радиото, но въпреки неколкочкратните й опити, не получи никакъв отговор. — Вероятно е извън допустимия диапазон! — въздъхна тя разочаровано.

— Трябва да намерим Тери! — изплака Маргарет.

— Ще се обадя на Ей Джей. Може би ще ме вземе със себе си! Ще го търсим двамата! — тя решително натисна копчето, но в този миг лампите в хангара угаснаха — Токът спря! — Искаше й се да изкрещи от яд и безсилие. Аварииите с тока бяха чест проблем в планините. Кабелите не можеха да се прекарат под земята и силният вятър или паднало дърво прекъсваха захранването. Тя прекоси стаята към шалтера, който включваше резервния генератор.

— Не работи, Лиса. Лео трябваше да поръча нови части — обади се Маргарет. — Но телефоните би трябвало да работят.

— Вярно! Може би ще успея да се свържа с Ей Джей! Ще се обадя на Джей-Ко! — Тя набра номера, но разговорът приключи доста бързо.

— Няма ли го? — попита Маргарет.

— От централата казаха, че е излетял преди малко. Оставих му съобщение — опитваше се да запази самообладание. — Хайде да се върнем в къщата, бабо! Поне е светло! Ще чакаме там.

Маргарет кимна и двете излязоха.

— Ще поседя малко отвън — рече баба й. Лиса разбра, че иска да наблюдава пистата. — Ще ми направиш ли чаша чай?

— Разбира се!

Лиса се втурна в кухнята да стопли вода на газовата печка. Усещаше непреодолимо желание да върши нещо. Трескаво започна да мие чиниите от закуска, като си налагаше да мисли оптимистично. Ала когато към недоброто здраве на Тери се прибавеше незадоволителното състояние на самолета, причините за безпокойство ставаха твърде сериозни. Тя потръпна. Въпреки разногласията им, Тери все пак й беше добър приятел. Дано Ей Джей се обади по-скоро!

Нервно вдигна телефона, за да провери дали дава сигнал. Чайникът засвири, тя пусна торбичката чай в чайника и изсипа горещата вода. Докато го оставяше, ѝ се стори, че чу шум от самолет. Може би дядо ѝ се връщаше с добри новини!

Изтича навън при баба си и двете се вгледаха в приближаващия самолет.

— Не е дядо! — отсече Лиса. — Кой ли може да бъде? — тя се спусна към самолета и стигна пистата точно когато вратата се отваряше.

Ей Джей скочи на земята. Лицето му бе мъртвешки бледо — точно както на баба ѝ, след като бе чула съобщението за изчезналия самолет. Той дори не се сети да изключи мотора или да затвори вратата. Скочи като луд и затича към къщата. Щом я забеляза, замръзна на място.

— Ей Джей? — гласът ѝ бе пресипнал. Това не беше неговата „Чесна“. И не бе възможно да е получил телефонното ѝ съобщение толкова скоро. — Какво правиш тук?

Устните му беззвучно се раздвижиха в безуспешен опит да произнесат името ѝ. В следващия миг Лиса се озова в прегръдките му и той я притискаше до гърдите си като обезумял.

— Слава Богу! Слава Богу! Помислих, че си в онзи самолет!

— О, Ей Джей! — прошепна тя и го прегърна силно, като се опитваше да успокои разтърсващите тялото му нервни конвулсии. — Добре съм, нали виждаш? Спомняш ли си, че ти обещах да не се качвам в него?

— Зная, че обеща, но когато чух... — той я погали по косата с треперещи пръсти. — Съобщиха по радиото. Толкова се изплаших за теб! Опитах да се свържа, но никой не отговори.

— Защото токът спря — пое дъх Лиса.

— Нямате ли резервен генератор за радиото?

— Счупен е.

— Естествено! — въздъхна той вбесен. — Трябваше да се досетя!

— Опитах да ти се обадя по телефона, но от Джеф-Ко ми казаха, че току-що си излетял! Ей Джей, старият самолет изчезна!

— Тръгнах насам веднага щом научих — кимна той. — Откога го няма дядо ти?

Лиса знаеше, че отговорът ѝ няма да му се хареса.

— Дядо не е изчезнал. След като аз отказах, Тери се качи на стария самолет.

— Но Тери няма разрешително! Някой от вас случайно има ли ум в главата? — Ей Джей беше вбесен.

— Не можах да спра нито единия, нито другия! — рече Лиса, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Опитах, Ей Джей, наистина опитах! Дори да бях съобщила за Тери, не бих могла да го спра навреме! Мислиш ли, че се е спасил?

— Отивам да го търся! — безпокойството ѝ като че ли стопи гнева му. — Дойдох с другата „Чесна“. Има по-голям резервоар и можем да обикаляме, докато се стъмни. Ще дойдеш ли?

— Да — кимна Лиса, — само да се обадя на баба. Идвам веднага! — Маргарет не бе помръднала от пейката. — Отивам с Ей Джей бабо! Ще търсим Тери. Искаш ли да дойдеш с нас? — възрастната жена мълчаливо поклати глава и притвори очи. — Ще можеш ли да останеш сама? — Лиса не бе виждала баба си толкова състарена.

— Вървете! И внимавайте!

Лиса я прегърна успокоително и затича към боботещия самолет. Излитането бе бързо, изключително стръмно и майсторски изпълнено. Лиса разучаваше картите. Радиото бе включено и нямаше нужда да задават въпроси. Последните известни координати на изчезналия самолет бяха съобщавани многократно, а също и претърсения район.

— Изминал е около половината път до базата — заключи тя, като отбеляза всичко на картата. — Но там изобщо няма подходящо място за кацане! — Докато говореше, гласът ѝ затрепери.

— Ти държиш на него, наля?

— Да. Беше ми добър приятел, особено след като родителите ми изчезнаха — и внезапно си припомни: — Разбрах, че си открил самолета им! — Ей Джей не отговори, но не изглеждаше изненадан. — Защо не ми каза, че ги търсиш?

— А защо бе необходимо? — намръщи се той. — Имаше ли някакво значение дали ги търся, или не?

— Да, след като си ги намерил! — заяви тя.

— Значи твоята баба ти е казала! — въздъхна той.

— А защо ти не ми каза?

— Не исках да бъда обвинен, че използвам трагедията на родителите ти, за да докажа твърдението си за ненадеждното оборудване на „Въздушен транспорт Хенъли“.

— Но това е ужасно! Никога не бих си го помислила! — избухна Лиса, обидена от мнителността му.

— Е, това вече е нещо ново! — думите му прозвучаха грубо. — След като бях наречен шпионин, лъжец и човек без съвест, не бих се учудил ако чуя, че използвам мъртвите за постигане на личните си цели. И моето търпение има граници, Лиса!

— Зная! — тя усети, че лицето ѝ гори от срам. — Съжалявам, че казах всичко това! Но все още искам да науча къде са родителите ми.

— Зная, но мисля, че моментът сега не е подходящ! — припомни и той. — Точно сега живите заслужават вниманието ни.

— Господи, дано го намерим жив! — помоли се Лиса и пое бинокъла от ръката му.

— Дано!

Ей Джей съобщи координатите си и усили радиото, за да не изпуснат някое съобщение. Летеше, като описваше гъста решетка, а Лиса оглеждаше старателно всеки квадрант, преди да го отметне на картата. Взираше се напрегнато във всяко местенце, където би могъл да се скрие самолет, но нищо не забеляза. Ей Джей също обхождаше с поглед нагънатите под тях планини, но без успех. Цялата област бе най-щателно претърсена.

— Но къде би могъл да бъде? — промълви отчаяно тя. — Летял е до базата стотици пъти! Не е възможно да се е заблудил!

— При нормални условия — да, но ако кръвното му се е повишило, би могъл да загуби ориентация.

— Не, не ми се вярва! Тери се чувстваше добре с диетата си. Беше сигурен, че ще издържи медицинския тест — тя захвърли картата на задната седалка. Нервите ѝ бяха обтегнати до скъсване, стомахът я болеше. — Почти съм сигурна, че не е имал проблеми със здравето.

— Правим всичко възможно — отвърна Ей Джей, като провери уредите. — Имаме гориво за около два часа. И без това дотогава ще се стъмни. Изглежда и другите не са намерили нищо — той изключи радиото. — Знаеш ли, чудя се дали Тери има любими места, които посещава?

— Има, разбира се! Но не са близо до задължителното трасе!

— Тери не е бил във въздуха доста дълго, Лиса — рече замислено Ей Джей. — Може би е решил да избере по-живописен път. За удоволствие!

— Може и да си прав — отвърна тя бавно. — Винаги е харесвал каньона Анимас — любимото му място. Често ме водеше там. В някои от долините дори може да се кацне в случай на нужда.

— Мисля, че трябва да се отправим натам. Защо не съобщиш по радиото новото ни направление?

Тя взе микрофона с нарастващо вълнение и изпълни нареждането.

— Искаш ли да си починеш? — предложи тя. — Летял си през целия ден!

— Благодаря. Ще се възползвам от предложението.

Лиса пое управлението, като се съсредоточи максимално, за да усети новата машина. Зави към каньона Анимас. Ей Джей се облегна назад и затвори очи. След петнайсетина минути Лиса бе сигурна, че е заспал, но той неочаквано проговори: — Научих, че си взела универсалното разрешително. Поздравления!

Мрачната ѝ загриженост бе пронизана от лъч надежда. Значи не я бе изпускал от поглед!

— Благодаря! Положих големи усилия. Попаднах на добър инструктор, но изобщо не можеше да се сравнява с теб. Ти... ти ми липсваше! — и смутено добави: — Съжалявам, че бях толкова груба на Джеф-Ко!

— Аз също! — отвори очи Ей Джей. — Искях само: да разбера как вървят уроците ти. Знаех, че инструкторът ти е много взискателен и няма да ти даде да си отдъхнеш.

— Така беше!

— Е, ти реши да работиш с друг инструктор, не аз! — изправи се и посегна за бинокъла.

През тези няколко седмици той я бе наблюдавал по-отблизо, отколкото бе предполагала. Ала това не променяше факта, че бе шпионирал. Всъщност трябваше се тревожи повече за Тери, отколкото за безвъзвратно отминали събития. А дали наистина бяха отминали?

— Ще търсим ли отново по решетка? — попита тя.

— Не — той се съсредоточи върху картата и след миг посочи. — Първо ще проверим тук. При авария се е насочил натам. Искаш ли аз

да следя?

— Не, ти управлявай, аз ще гледам. Щом стигнем, намали скоростта. Вероятността да открием нещо е по-голяма.

Тя хвърли поглед към назъбените гранитни очертания на Скалистите планини и потръпна. Ако самолетът не се разбиеше в скалите, високите островърхи борове нямаше да му простят.

— Виж там, Лиса! — възкликна Ей Джей. Тя се обърна и примига. Стори и се, че нещо проблесна. Ей Джей вече фокусираше бинокъла. — Е, добре! Погледни сега. Ще поема управлението — Лиса грабна бинокъла и го доближи до очите си. Насочи го към искрящия обект и възкликна. Блясък на метал и нос на самолет! Машината бе разчленена на три парчета. А до крилото, съвсем невредим наглед, Тери подскачаше като луд и махаше с ръце. — Ето го блудният син! — гласът му прозвуча сухо. — Само че още малко ще постои тук! — той прелетя точно над купчината отломки, поклати крилата, за да сигнализира, че го е видял и се насочи обратно.

— Връщаме ли се?

— Да. Хеликоптерът ще го прибере. Кацането е много рисковано. Няма да можем да излетим отново. Съобщи местоположението му, Лиса! Лиса? — но заровила лице в ръцете си, Лиса цялата се тресеше от напрежението на този кошмарен ден. Дядо ѝ бе жив, Тери — също! Онзи ужасен самолет вече не съществуваше! Разследването на катастрофата щеше да създаде неприятности на „Въздушен транспорт Хенъли“, но никога вече нямаше да се тревожи, че застрашават нечий живот. Докато правеше отчаяни опити да се овладее, тя не забеляза вбесения поглед, с който Ей Джей стрелна дребната фигурка под тях. — Всичко е наред, Лиса! Ето че ти го намерих!

— Благодаря! — очите ѝ преливаха от признателност. — Никога не ще мога да ти се отплатя!

— Не, вероятно няма да можеш! — отсече неочаквано той. — Съобщи, че сме го открили! Уморен съм. Искам да се прибирам.

Лиса предаде съобщението и всички започнаха да им се обаждат, включително и ликуващият ѝ дядо. Тя едва успяваше да се справи с претоварената радиовръзка. Последваха обяснения и поздравления, и дори разговор с баба ѝ, тъй като в Хенъли вече имаше ток. Най-накрая Ей Джей изключи радиото. Лиса го изгледа учудена, но не каза нищо и закачи микрофона.

— Добре ли си? — попита тя. Освен умора на лицето му бе изписано и нещо друго, което я тревожеше.

— Не се безпокой, ще го преживея! Искаш ли да видиш къде са родителите ти? — попита той внезапно. — Не сме далеч от мястото. — Лиса кимна с широко разтворени очи. Посегна за бинокъла, но Ей Джей спря ръката ѝ. Дълго бе чакала това докосване. — Няма да имаш нужда от бинокъл — ръката му здраво стискаше нейната, докато предпазливо намаляваше височината. Наоколо се издигаха най-високите върхове, където снегът не се топеше през цялата година. — Точно по това време на деня за първи път забелязах нещо необичайно. Слънцето залязваше и всички сенки падаха на изток — отпусна ръката ѝ, само за да ѝ покаже. — Блъснали са се в западен склон — Лиса потрепери. — Искам да погледнеш през прозореца си към онзи среден връх точно под нас — тя леко се отпусна.

— Ей Джей, обикаляла съм този район хиляди пъти. Няма абсолютно нищо!

— Погледни към онази групичка борове, която наподобява триъгълник. Виждаш ли я?

Лиса кимна — само няколко проскубани дървета, доста над границите на зеления пояс. Изглеждаха съвсем безобидни.

— Не виждам нищо необикновено.

— Ще се снижа още малко. Искам да се вгледаш в най-западната точка на триъгълника. Виждаш ли бялата пелена сняг наоколо? Разгледай внимателно контура под нея.

— Ей Джей, но това са само скали и сняг! Не виждам... — Гласът ѝ премина в дрезгав писък. Едва забележимо под седемгодишния сняг и лед се мярна неясно очертание на част от опашката на самолет.

Настъпи тишина. Лиса не би могла да проговори дори да искаше. Едва си поемаше дъх. В гърлото ѝ бе заседнала огромна тежка буца. Ей Джей взе ръката ѝ и силно я стисна.

— Трябва да са те, Лиса! Не е съобщено за други изчезнали в този район. Тя продължаваше да се взира в неясното очертание, но мястото бе скрито под дебелите сенки на борове на отсрещните скали и нищо не се отбелязваше. Само по това време на деня повърхността на снега се виждаше ясно. Трябва да бе загубил седмици наред, за да открие самолета.

— Лиса, добре ли си? — попита той загрижено.

— Благодаря! — само прошепна тя. После се обърна с гръб към прозореца и издърпа ръката си от неговата. Сгъна грижливо картите, постави внимателно бинокъла в калъфа. Изпитателният му поглед не я изпускаше нито за миг. По бузата ѝ се плъзна сълза. Последваха я и други.

— Лиса, не плачи... — Той нежно докосва мокрите ѝ страни.

— Тери успя да се спаси. А защо те не можаха?

Ей Джей улови погледа ѝ. Искаше да поеме цялата ѝ мъка върху себе си, да я изживее той.

— Не мога да ти отговоря — отвърна глухо. — Ако бях в състояние да променя нещо, веднага бих го сторил.

Незнайно защо, но това като че ли я накара да се почувства малко по-добре. Той бе разстроен не по-малко от нея и Лиса опита да му се усмихне.

— Чувствам се по-добре като знам къде са. За мен беше много важно да ги намерим! Бих искала... Ей Джей, ако някога бих могла да направя нещо за теб, моля те, кажи ми!

— Искам само да бъдеш щастлива, Лиса! Сама да управляваш живота си. Винаги съм го искал.

— А какво искаш за себе си?

Той замълча и остави отговора на този въпрос на въображението ѝ.

Баба ѝ, дядо ѝ и Лео ги чакаха в тъмното на пистата. Всички искаха да ги поздравят. Маргарет ги прегърна силно, Лео радостно стисна ръката на Корбет, а дядо ѝ бе изпаднал в екстаз. Радостта му заля дори Ей Джей.

— Зная, че Лиса е напълнила резервоара ти, млади момко, но няма да позволя да платиш! Напълни го отново, ако имаш нужда. Тери се прибира утре!

Лиса бе смутена от оптимизма на дядо си. Тери бе катастрофирал, при това, без да има право да пилотира. Нямаше никаква надежда застрахователната компания да замени самолета с нов. А Авиационната комисия щеше да сложи край на бизнеса им. Маргарет забеляза смущението ѝ и обясни:

— Тери се явил на медицинския тест миналата седмица и тъй като толкова пъти са го връщали, изобщо не се поинтересувал за

резултата! Но този път го издържал! Разрешителното му пристигна по пощата малко след като тръгнахте.

— Сигурна ли си? — Лиса не можеше да повярва.

— И това не е всичко! — продължи Уил весело. — Вече говорих със застрахователната компания. След като Тери е правоспособен пилот, а Лео е проверил самолета, ние сме чисти! Ще получим съвсем нов самолет, Лиса! Ще имаме два самолета и трима правоспособни пилоти за комисията по безопасността следващата седмица! — и като скръсти победоносно ръце, се обърна към Ей Джей: — Съжалявам, млади човече, няма да напуснем бойното поле!

— Сигурен съм, че ще се справите много добре! — Джей погледна Лиса в очите. — Особено ти, Лиса! Всъщност излиза, че с тези розови очила, през които гледате света, ужасно ви върви! — гласът му бе леденостуден. — Дори няма да ви бъде потърсена отговорност, че сте използвали ненадежден самолет!

— Няма закон, според който старите самолети да не могат да се употребяват! Дори големите транспортни компании използват оборудването си колкото може по-дълго. Докато спазваме техническите и държавни стандарти, не може да ни се търси отговорност при случаи.

— Дядо, моля те! — изстена Лиса — Само защото нещо не влиза в противоречие със закона не означава, е редно! Старият самолет трябваше да бъде спрян.

— Лиса е права, господин Хенъли!

— Не се опитвай да промениш мнението ми, млади човече! — закани се Уил.

— Ще оставя това на Лиса. Благодаря за бензина!

— Ей Джей, нима вече си тръгваш? — умолителният ѝ поглед настояваше да остане. — Не успяхме да благодарим както трябва за помощта!

— Моля ви, останете да преспите тук! — добави Маргарет.

— Благодаря за поканата, но няма да мога. Лека нощ! — Всички, освен Лиса се отправиха към къщата.

— Какво имаше предвид, като каза, че трябва да накарам дядо да промени мнението си? — попита тя, докато вървяха към самолета. — Той никога няма да се промени, Ей Джей, никога!

— Грещиш, Лиса! Единствено ти можеш да го вразумиш!

— Защо? Сега всичко е наред! Старият самолет изчезна.

Ей Джей се обърна рязко, а лицето му бе изкривено от ярост, която я изплаши.

— Старата бричка може да я няма, но лошият пилот остава! Уил мисли, че е неуязвим! И представлява не по-малка опасност от самолета! Трябва да се оттегли!

— И защо тъкмо аз трябва да му повлияя? Направих каквото можах!

— Защо ли? — тя не бе виждала Ей Джей по-вбесен. — Защото не можеш да вървиш през живота като разхвърляш насам-натам непотребния баласт на миналото! Защото не искам да загинеш заради Уил! Не искам да лежа буден цели нощи и да се чудя дали ще преживееш следващия ден! Достатъчно съм го правил заради приятели в армията! Не искам да се повтаря и с теб!

— Няма да бъде необходимо!

— Така ли? Можеш ли просто да напуснеш Уил и да загърбиш проблемите на семейството си?

— Не, не мога! — затвори очи тя.

— Тогава трябва да направиш нещо! — мускулите на челюстта му се стегнаха — Отказвам да бъда спасителния ти изход, ако решиш да избягаш. Искам една силна жена, която идва при мен по своя собствена воля! Не бих приел нищо по-малко! — той се качи в самолета — Довиждане, Лиса! — И потегли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тери се върна в Хенъли само с няколко драскотини. Уил му организира посрещане на герой, което вбеси Лиса.

— Ти се качи на самолет, който не беше безопасен, Тери! При това, без да знаеш, че си издържал медицинския тест! — обвини го тя веднага щом останаха сами.

— Но разрешителното ми пристигна по пощата! Така че всичко беше легално! — отвърна Тери самодоволно. — И тъкмо заради това компанията получава нов самолет!

— Не е там въпросът, Тери! Можеше да загинеш! Ами ако дядо беше на твое място? Ако той беше катастрофирал? Опитах се да го отклоня от този полет, а ти умишлено провали плана ми!

— Всичко свърши добре, нали? Защо се тревожиш? Знаеш ли, дядо ти като че ли е прав. Струва ми се, че не си много лоялна към компанията! — и като я погледна странно, промърмори: — Мислех, че те познавам, Лиса, но май съм се заблуждавал! Може би направихме добре, че не се оженихме! Трябва да тръгвам. Уил ме чака.

Лиса се ядоса, че Тери не изпитва никакви угризения заради „малкото“ си приключение. Гневът ѝ нарасна още повече, когато разбра, че Уил е прехвърлил всички нейни полети на Тери. Изведнъж Тери и Уил се оказаха единствените летци — точно както преди уроците ѝ с Ей Джей — и Лиса бе нарочно елиминирана. Но нищо не я измъчваше така, както пренебрежението им към усилията ѝ да поддържа високо ниво на безопасност в бизнеса.

Откриването на лобното място на родителите ѝ не промени с нищо ситуацията. Не каза на никого, дори на баба си, че Ей Джей ѝ го е показал. Ако разследването установеше, че причината е била техническа повреда, това само щеше да опечали всички. Засега Лиса предпочиташе да не се докосва до миналото.

И тогава се случи нещо твърде неприятно. Докато търсеше една папка в офиса, тя откри, че баба ѝ е ходила при адвокат.

— Не мога да повярвам, че си подала молба за развод! — С документите в ръце Лиса веднага отиде при Маргарет.

— Хайде, Лиса, ела да се поразходим! — баба ѝ взе папката и я напъха в чантата си.

— Но, бабо...

— Вземи си якето, мила! Ще те изчакам навън! — Лиса я послуша и двете поеха по познатата пътека. — Какъв хубав ден, нали, скъпа? — говореше забързано, докато с лекота изкачваше скалистия склон.

— Как можеш да говориш за това! — възкликна Лиса. Чувстваше се много потисната. Ей Джей я бе напуснал, Тери и Уил се бяха отдръпнали, а сега и баба ѝ я изоставяше.

— Когато остарееш, ще се научиш да цениш красотата, независимо от обстоятелствата! — усмихна се баба ѝ. — Хайде, ела да седнем! — Маргарет се отпусна на любимия си дънер.

— Наистина ли напускаш дядо? — попита Лиса с изпълнено с мъка сърце.

Маргарет вдигна едно клонче и нежно го завъртя във въздуха, като наблюдаваше танца на единственото му листо под слънчевите лъчи.

— Напускам това място, Лиса! Ако дядо ти пожелае да дойде с мен, е добре дошъл. Но във всички случаи взех решение да замина. Подавам молба за развод, за да му покажа сериозните си намерения и за да съм обезпечена финансово.

— Но вие сте женени толкова отдавна! Как можа да го направиш? — изстена Лиса. Целият свят около нея се сгромолясваше.

— Трябва да ме разбереш! Тук съм прекарала целия си съпругески живот. Била съм сам-сама в тази пустош, заобиколена само от няколко близки същества. Когато Нейтън бе дете и докато ти растеше, не обръщах внимание. Но все повече остарявам, а не съм видяла нищо от този свят. Мъжът ми има два самолета и въпреки това не съм ходила никъде! — тя поклати глава — Толкова ти завиждах, когато разгледа Големия каньон! Дядо ти е бил винаги прекалено зает, за да ме заведе някъде. Време е да разгледам света сама. Бих се радвала Уил да ме придружи, но не мога да си позволя да го чакам. Не ми остава много време!

— Не говори така! — промълви Лиса, но дълбоко в себе си знаеше, че старата жена е права. — Може би ще тръгне с теб!

— С тези два отлични самолета и Тери, който го следва като вярно куче? Не ми се вярва! — устните ѝ се извиха в горчива усмивка — Толкова се радвам, че никога не си се отнасяла сериозно към Тери! Той е работлив, но ти заслужаваш много повече, Лиса! — и като замълча, попита: — Господин Корбет обаждал ли се е напоследък?

— Не. Сигурна съм, че се интересува повече от състезанията, отколкото от... старите си ученици.

— Не ставай смешна, мила! Господин Корбет иска да се увери, че можеш да стоиш на собствените си крака. Не е от мъжете, които се впечатляват само от хубави личица.

— Бабо, струва ми се, че ти ставаш смешна! — отвърна Лиса раздражено. Беше очаквала Маргарет да прояви разбиране, а не да я поучава.

— Зная какво говоря! Ти не искаш Тери за съпруг, нали? Е, господин Корбет не желае една женска версия на Тери за съпруга!

— Искаш да кажеш, че проявявам слабост, така ли?

— Понякога — да! — отвърна без заобикалки Маргарет. — Е, от време на време си показваш ноктите, но не за дълго. А като стоиш у дома и се самосъжالياваш, няма да направиш впечатление на господин Корбет. Но вероятно мнението му не е особено важно за теб!

— Не е вярно! Как можа да го кажеш! — избухна Лиса, после замълча смутено.

— Така си и мислех — изпитателно присви очи баба и. — Обичаш ли го?

Лиса си спомни за времето, което бяха прекарвали заедно, за всички онези мигове, когато се нуждаеше от подкрепа и той бе до нея. И най-после изрече признанието, което отдавна терзаеше душата ѝ:

— Обичам го повече от всичко на света, бабо! Искам да изживея живота си с него. Но как да му го докажа?

— Като убедиш дядо си да спре да лети!

— Аз... Не разбирам.

— Господин Корбет държи повече на истината, отколкото на мнението на хората. Може би очаква същото и от теб.

— Права си — бавно кимна Лиса — Ей Джей винаги защитава принципите си.

— Така трябва да постъпваш и ти, Лиса! Дядо ти е прекалено стар, за да ръководи компанията. Дори с новия самолет рефлексите и преценките му не са това, което бяха. Искам да ми помогнеш да го убедим, че трябва да се оттегли!

— Но как?

— Искам разследване на катастрофата, отнела живота на родителите ти и се надявам, че ще ме подкрепиш!

— Мисля, че имат право да почиват в мир — за миг пред очите ѝ изплува самотния белоснежен връх.

— Не, Лиса! Те загинаха, защото дядо ти не искаше да приеме истината за сигурността на своето оборудване. Остави баща ти да се качи на онзи съсипан, стар самолет, а после повтори същата грешка с Тери. Обичам го, но когато стане въпрос за бизнес, Уил е непоносимо твърдоглав. Не мога да наблюдавам отстрани как допуска едни и същи грешки. Веднъж го направих и това костваше живота на Нейтън и Роуз. Вторият път за малко да заплатим с живота на Тери. Не мога повече да живея в постоянен страх! — мъката в гласа на старата жена подсказваше, че е платила прескъпо за пасивността си. — Не бъди като мен, Лиса!

— Но сега дядо разполага с два чудесни самолета, при това получени от застраховка. Би трябвало да си вземе поука!

— Нищо подобно, скъпа! Познавам Уил. Винаги поема прекалено големи рискове.

Мисълта за родителите ѝ отново я прониза и тя потръпна.

— Не искам да зная как са загинали! Не и след толкова много време! Ако разследването установи, че повредата е била техническа, дядо ще бъде съсипан. Това ли искаш, бабо? Отмъщение?

Маргарет притвори очи и отметна глава, сякаш да се наслади на ранното есенно слънце.

— Не, Лиса. Искам истината! През последните седем години живеях в лъжа, като се преструвах, че всичко е наред. А сега ти продължаваш по същия начин. Не искам да причинявам мъка на дядо ти. Аз го обичам. Искам да го запазя жив. Защо според теб, той продължаваше да лети на онзи стар самолет?

— Ами... — Лиса погледна баба си в очите и не можа да продължи. Отчаяно ѝ се прииска да е сгрещила.

— Би предпочел да се разбие със самолета, отколкото да се изправи срещу истината. Уил обичаше много Нейтън, но по-скоро би умрял, отколкото да признае справедливостта на някое обвинение срещу себе си. И ти не си по-различна, мила. Откак престана да се виждаш с господин Корбет, душата ти сякаш бавно умира. Ала ти предпочиташ да се откажеш от любовта му, отколкото да приемеш, че дядо ти е виновен за смъртта на твоите родители!

— Но той не е виновен! — възкликна Лиса с ужас, като скочи от пъна и отстъпи назад. — Било е нещастен случай!

— Да, така беше. Но нещастен случай, който би могъл да се избегне! И който почти се повтори с Тери! Трябва да ми помогнеш да го докажа пред дядо ти — заради него, заради мен и най-вече заради себе си, Лиса! Защото ако сега избягаш от отговорност, чувствата на господин Корбет към теб вероятно ще се променят!

— Ако Ей Джей наистина държи на мен, би ме приел такава, каквата съм! Нима съм длъжна да се подчинявам на неговите етични норми? — възпротиви се Лиса, здраво стиснала юмруци.

— Той с нищо не те принуждава! Остава те сама да направиш своя избор. А после той ще направи своя.

— Искам родителите ми да почиват в мир! — тя затвори очи и силно ги стисна, за да не вижда очертанието на самолетната опашка в снега.

— Но какво ще струва това на всички нас? — попита Маргарет. Изправи се и протегна ръка към внучка си, но младата жена се отдръпна. — Лиса, ти забравяш, че аз също ги обичам! Нейтън бе единственият ми син, а Роуз бе дъщерята, която не можах да имам. Мислиш ли, че биха желали да пожертваш щастието си? А моето щастие? Или на Уил? Ами господин Корбет? Той те обича. И също страда! — от очите на Лиса бликнаха сълзи. — Те са мъртви, Лиса! И последните останки от любов в семейството също умират. Все още има надежда да си помогнем. И твоят господин Корбет го знае!

— Не е мой и не знае нищо! — отвърна яростно тя. — Нищо!

— Грещиш! Знае, че си приклещена и ти дава възможност за избор. Не ми е съобщил къде е лобното им място. Само ми каза, че ги е намерил. Но предполагам, ти знаеш къде са, нали?

— Да, показва ми — призна тя и си припомни потискащата самота на покрития със сняг гранит.

— А защо мислиш, че те е завел, Лиса? При това само теб?

— Защото... — знаеше отговора. — Защото иска решението за разкритието да бъде мое.

— Да, твое и само твое! Дава ти възможност най-послед да се разделиш с миналото и ужасния му отпечатък. — Маргарет обви раменете си с ръце. Изглеждаше много стара и крехка. — От теб зависи, Лиса! Каквото и да решиш, ще трябва да го приемем и да живеем с него до последните си дни — тя си тръгна и Лиса остана сама в гората.

Този ден тя пропусна обеду. Вместо това си набеляза маршрут и ангажира току-що пристигналия нов самолет за следобеду. Каза на Уил, че иска да свикне с машината, но всъщност изпитваше остра нужда да остане сама.

Самолетът летеше фантастично. Опънатите ѝ нерви и претовареното ѝ съзнание бяха полуспокоени от равномерния шум на двигателя и необикновената маневреност на самолета. Лиса обиколи всичките си любими кътчета, като вдъхваше обаянието на неподправената им красота и покоряващото им величие. Най-послед се отправи към каньона Анимас и установи, че отново преживява полета с Ей Джей до Големия каньон.

Позволи си да мисли за него и честно си призна какво всъщност представлява той за нея. Беше мъж, достоен за възхищение, мъж, когото всяка жена би се гордяла да обича! А какво се бе случило с нея? Все още ли бе онова безгрижно момиченце с розовите очила? Надяваше се, че не! Ей Джей не би се оженил за такава жена! Баба ѝ бе казала, че той търси съпруга, която да споделя възгледите му и Лиса инстинктивно усети, че Маргарет е права.

Видя, че се отклонява на запад и реши да се отдаде на интуицията си. Насочи се към лобното място на родителите си.

Снегът по околните върхове не се бе стопил. Тук лятото никога не идваше. Дори слънцето, толкова оскъдно за тази височина, рядко стопяваше целогодишната ледена покривка. Лиса се втренчи в самотните борове, извисили се над гранита. Колко ли дълго бе обикалял Ей Джей, за да открие самолета! Тя виждаше единствено неясни сенки!

Постепенно, както правеше кръгове из въздуха, започна да я изпълва някаква убеденост, че родителите ѝ наистина са там. Ей Джей,

а също и Маргарет, се надяваха, че тя ще принуди дядо си да се пенсионира. И внезапно Лиса разбра, че е длъжна да опита. Въпреки че родителите ѝ бяха лежали скрити цели седем години, истината за смъртта им трябваше да излезе наяве! Налагаше се да внесе смут в усамотеното им кътче за вечен покой.

— Надявам се, че нямате нищо против! — помоли тя изпъстреният със сенки сняг. — Баба смята, че е така. Дано е права! — тя обиколи мястото още няколко пъти, а в съзнанието ѝ бушуваха спомени за детството и родителите ѝ. После неохотно насочи самолета на изток. Погледна за последен път надолу, притисна длан към прозореца и прошепна: — Липсват ми!

И се отправи към дома.

Скоро след самотната си разходка Лиса реши да съобщи на Федералната авиационна комисия координатите на катастрофата. Първо каза на баба си, за да не остане шокирана, когато получат съобщение за резултатите от разследването. Маргарет прие новината спокойно, качи се в своята стая и започна да опакова багажа си.

— Не искам да съм тук, когато дядо ти научи — обясни тя на Лиса.

— Наистина ли трябва да заминеш, бабо? Къде ще отидеш?

— При сестра ми във Флорида. Не сме се виждали от години. Винаги е искала да ми покаже океана.

Лиса знаеше, че не би могла да разубеди баба са, затова попита тихо:

— Искаш ли да те изпратят със самолета?

— Благодаря, но планирах пътуването от доста време и помолих Лео да ме закара до Денвър. Оттам ще хвана полета до Маями. Не искам да участваш в това. Оставила съм на дядо ти бележка, в която му обяснявам причините за решението си. Написала съм също адреса и телефона на сестра ми.

— Не би ли искала да останеш за панихидата?

— Не, Лиса! Казах своето „сбогом“ преди седем години. Но ти постъпи както смяташ за добре, мила!

Маргарет продължаваше трескаво да събира багажа си, въпреки издайническата влага в очите ѝ.

— Ще ми се обадиш ли? — Лиса не можа да сдържи трепета на гласа си.

— Не. Ще трябва да наваксам твърде много неизживени мигове със сестра ми. Може би ще си пишем след известно време!

Лиса не можеше да повярва на ушите си. Като че ли баба ѝ искаше да пререже изведнъж всички връзки! Вероятно Маргарет прочете мъката, изписана на лицето ѝ, защото продължи нежно:

— Имам нужда от време за размисъл, Лиса! Липсвало ми е през последните седем години. Ще остана във Флорида, докато дядо ти дойде да ме вземе. Ако изобщо го стори! — добави тя. После взе старата си кутия за бижута и я подаде на Лиса: — Тук има някои мои неща, както и всичко, което принадлежеше на майка ти. Те са за теб!

— Лиса постави кутията внимателно в скута си, без да откъсва очи от Маргарет, която вече обличаше палтото си. — Как изглеждам?

Но Лиса не чу въпроса.

— Ще се видим ли отново? — попита отчаяно младата жена.

Маргарет я прегърна силно и вдигна двата куфара, като не позволи на Лиса да ѝ помогне.

— Надявам се, но ако все пак не успеем, смятам, че това няма да ни попречи да се обичаме! — всеки миг щеше да се разплаче, но все пак намери сили да се усмихне широко. — Ако решиш да се ожениш, непременно ще дойда за сватбата ти!

На вратата се почука и двете чуха гласа на Лео:

— Готова ли си, Маргарет? Време е да тръгваме!

— Бабо... — прошепна Лиса.

— Грижи се за себе си, Лиса! Сега вече си напълно самостоятелна! — Маргарет огледа за последен път внучката си, сякаш искаше да запечата образа ѝ в сърцето си, и излезе.

Лиса не разбра как успя да изживее дните след отпътуването на баба си. Обади се на Авиационната комисия и в резултат на новите данни, случаят бе изваден от архива. Следователите пристигнаха с хеликоптер, за да разровят слоевете лед и сняг. Когато приключиха със задълженията си, останките на родителите ѝ бяха пренесени в Гънисън и присъдата — произнесена.

Катастрофата бе резултат на техническа повреда, а не на пилотска грешка!

Историята изпълни местните вестници. Последваха я съобщения за погребението и траурната церемония. Лиса трябваше да се справи с всичко сама, тъй като дядо ѝ рухна. Той остаря пред очите ѝ за броени дни — първият удар бе заминаването на Маргарет, последва намирането на телата на Нейтън и Роуз, а след това на съобщението за заключението на Авиационната комисия.

Внезапно транспортният бизнес се стоваря на плещите на Лиса и Тери. По цели дни Уил седеше безмълвно в дневната. Дори в деня на погребението се наложи Лео да го качи в стаята му и да го облече.

На този ден Лиса бе готова отрано. Двамата с Тери не бяха предвидили никакви курсове до базата, затова шумът на самолетен мотор я изненада. След няколко минути Тери троснато ѝ съобщи, че Е. Дж. Корбет е поискал разрешение за кацане.

— Ще му кажа да си върви, Лиса! Не мисля, че присъствието му тук е желано, и то точно днес! — Тери като че ли бе настроен за бой, въпреки мрачната тържественост на деня.

— Остави го да се приземи, Тери! И се опитай да бъдеш любезен! — помоли го тя. — Нали той откри родителите ми! А не забравяй, че спаси и теб!

Тери не се постара да прикрие гнева си, въпреки че изпълни молбата ѝ.

Лиса не излезе да посрещне Ей Джей, а го изчака вътре. Нищо не бе в състояние да пробие леденото вцепенение, обхванало тялото и душата ѝ. Нищо! Дори присъствието на Ей Джей! Чу затихващия шум на мотора и след малко на вратата се почука. Не намери сили да стане от дивана. Само приглади гънките на черната си рокля и тихо каза:

— Влез!

— Здравей, Лиса! — той бе облечен също в тъмни дрехи. Затвори вратата зад гърба си и я погледна. В очите му се четеше дълбоко съчувствие. — Научих за церемонията от вестника. Мога ли да помогна с нещо?

— Не, вече всичко е готово! — тя леко сви рамене. — Знаехме, че са мърт... — не можа да произнесе думата и започна отново. — Минаха седем години. Нямаше надежда да са оцелели.

Ей Джей огледа бледото лице, зачервените очи, умората — все признаци на безсънни нощи.

— Церемонията ще бъде тежко изпитание за теб, Лиса. Искам да дойда на погребението, ако нямаш нищо против. Нека ви откарам до Гънисън! Прекалено е тъмно, а мисля, че и никой от вас не е в състояние да пилотира.

— Благодаря ти, но Тери ще ни закара. Не съм убедена, че той или дядо ще... оценят твоята компания.

— А ти, Лиса? Би ли искала да дойдеш с мен? — по лицето му се четеше нещо повече от съчувствие.

— Как можеш да задаваш такъв въпрос? — нетактичното му предложение я измъкна от летаргията. — Някой трябва да бъде до дядо!

— Но нали баба ти ще бъде там? — зачуди се искрено Ей Джей на непонятната ѝ реакция. — Лиса, какво ти става?

Мъжът се наведе напред и тя усети, че ако му даде и най-малкия знак, веднага ще се озове до нея. Но не помръдна.

— Баба замина — бе неочакваният отговор.

— Замина?! — Ей Джей се вцепени.

— Да, замина! Подаде молба за официален развод и отиде да живее при сестра си във Флорида.

— Значи е напуснала Уил?

— А ти какво очакваше, Ей Джей? Синът ѝ е станал жертва на нехайството на съпруга ѝ и вече целият свят го знае!

— Аз... Не предполагах, че ще реагира така. Кой би си го помислил? — лицето му се изопна — Изглеждаха толкова привързани един към друг!

— Вината е моя — унило рече Лиса, като се взираше през прозореца в далечните планински върхове. — Аз съобщих за мястото на катастрофата. Съсипах живота на баба, а също и на дядо. Сега Уил е само старец, бъдещ съжаление. Никога няма да възстанови предишната си енергичност!

Ей Джей седна до нея, хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Всичко това е резултат от тяхното поведение, Лиса! Дядо ти не е сторил нищо, за да предотврати гибелта на родителите ти, а баба ти се е уплашила, че прави прекалено много. Не можеш да допуснеш това да засегне твоя живот!

— Да не допусна да ме засегне ли? — Лиса мигновено издърпа ръцете си. — Как ти дава сърце да го кажеш? Бизнесът ни е направо

съсипан, въпреки че имаме два хубави самолета. Дори комисията да ни даде добра оценка, договорът ще бъде прекратен заради разгласяването на историята. Баба си отиде, а ние няма да можем да си изкарваме прехраната. Загубих приятелството на Тери и уважението на дядо — тя здраво стискаше ръце в скута си, за да спре треперенето им. — А сега трябва да се сбогувам с родителите си! Отново! Кажете ми, Ей Джей, защо бе необходимо всичко това?

— Ти постъпи правилно, Лиса! Каквото и да се случи, ще можеш да живееш с чиста съвест!

— Твърде незначително утешение, Ей Джей! — изплака тя. — Загубих всичко! Цената бе прекалено висока!

Той потръпна от агонията в гласа ѝ.

— Не всичко, Лиса! Можеш да разчиташ на мен! — ръцете му се протегнаха към нея и Лиса разбра, че той ѝ предлага всичко, което притежава.

Гледаше го, а през съзнанието ѝ прелитаха миговете, които бяха преживели заедно. Нима би могла да прекара живота си с човек, който непрестанно щеше да ѝ напомня за семейството, което бе разрушила?

— Струва ми се — започна тя бавно, — че и твоята цена е прекалено висока.

Тялото му се разтърси, сякаш в агония. Лиса се изправи и приближи до прозореца с непроницаем, зареян в далечината, поглед. Когато се обърна отново, в стаята нямаше никой.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Траурната церемония, състояла се късно следобед в деня след погребението, бе кратка, както и молитвите, прочетени пред гроба. Въпреки обявата във вестника, групата опечалени бе съвсем малка.

По време на целия ритуал Уил трябваше да бъде подкрепян от Лео и Тери. Прихванали го от двете страни за безжизнено отпуснатите ръце, те бяха изцяло заети с него и Лиса остана сама. Ей Джей присъстваше и в църквата, и на гробището и тя се почуди, защо изглежда толкова разстроена. Не бе познавал родителите ѝ. Може би се тревожеше за Уил, защото всички виждаха, че е на прага на силите си и всеки миг може да припадне. Но каквато и да бе причината за мъката му, Лиса не се опита да я открие.

Най-после всичко свърши. Последните думи бяха казани и неколцината опечалени бързо се разпръснаха. С изключение на Ей Джей, който приближи към нея, преди тя да успее да се качи в погребалната кола. Уил, Тери и Лео вече бяха вътре и я чакаха.

— Лиса, ако мога да ти помогна с нещо, моля те, обади ми се!

Ръката му нежно обгърна лакътя ѝ.

— Всичко ще се оправи — отвърна тя машинално.

— Наистина ли? — едва чуто промълви той. — Ще престанеш ли да се самообвиняваш? — отговор не последва. — Или ще обвиняваш мен? — тя излезе от вцепенението си.

— Имаше и такива моменти, но разбрах, че не съм била права! Не си виновен за смъртта на родителите ми. Нито за мъката на дядо или пък за болката, която изживях.

— Никога не съм искал да страдаш, Лиса! — сините му очи проблеснаха и той пламенно стисна ръцете ѝ. — Ще ми се обаждаш ли поне?

Тери нетърпеливо махна с ръка през прозореца.

— Трябва да тръгвам — каза тя, като не знаеше как да му отговори. — Всички ме чакат.

Ей Джей неохотно пусна ръцете ѝ. И внезапно, тъкмо когато Лиса понечи да тръгне, той я придърпа в прегръдките си и я притисна с всичка сила. Околните биха могли да го възприемат като утешителен жест на близък приятел, но само Лиса чу думите му:

— Ако се нуждаеш от нещо, само ми се обади! Винаги можеш да разчиташ на мен! — ръката му потъна в косите ѝ, а устните му се притиснаха към бузата ѝ. — Пази се! — прошепна той дрезгаво, миг преди да я пусне.

Погледът му изгаряше гърба ѝ, докато тя влизаше в колата. Когато потеглиха, Лиса се обърна и го погледна — неподвижна бързо смаляваща се фигура.

Полетът към дома премина в потискаща тишина. Погребението бе вече зад гърба ѝ, но неприятностите не бяха свършили. Не можеше да се каже, че очаква с удоволствие предстоящата си задача, но старата Лиса принадлежеше на миналото. Вече не можеше да се върне назад!

Щом се прибраха, Лео и Уил веднага отидоха в стаите си. Лиса остана в дневната.

— Няма ли да се качиш горе и да пожелаеш лека нощ на дядо си? — попита Тери.

— Да, разбира се, но преди това бих искала да поговорим.

— За какво?

— За „Въздушен транспорт Хенъли“.

— Аз също исках да обсъдим въпроса, но мислех, че е прекалено скоро след погребението. Двамата с теб наистина трябва да направим някои планове.

— Няма да правим никакви планове, Тери! — рязко го прекъсна Лиса. — Мисля да прекратя договора ти!

— Ти... Какво каза? — пухкавото му лице помръкна.

— Освобождавам те от работа, Тери! Имам това право! Сега аз ръководя бизнеса. Дядо не е в състояние да се справя — тя спокойно приглади гънките на роклята си. Достатъчно дълго бе обмисляла думите си по време на обратния полет.

— Но как ще поддържаш бизнеса без втори пилот? Сама казваш, че Уил не е в състояние да работи!

— Точно така! — Лиса зарея невиждащ поглед през прозореца. — Време е да се оттегля, а с него и цялата компания! Всъщност отдавна се налагаше. Мисля, че и за теб е време да се преместиш.

Получи си обратно разрешителното, а освен това не се съмнявам, че дядо ще ти даде прекрасна препоръка. Ще можеш да си намериш работа навсякъде!

— Не искам да работя навсякъде, а само тук! — отвърна Тери толкова настойчиво, че Лиса за миг онемя.

— Но тази компания не е твоя, Тери! И никога няма да бъде! — започна тя твърдо. — Предлагам ти веднага да започнеш да си търсиш работа. Още утре ще се обадя в базата и ще им съобщя да ни търсят заместник. От мига, в който го намерят, ти си свободен!

— Но защо, Лиса? — гласът му прозвуча умолително.

— Ти за малко не загина, Тери! И дядо можеше да бъде в този самолет. С него много си приличате! И двамата поемате прекалено големи рискове! Това, което се случи с родителите ми, не трябва да се повтаря!

— Виждам, че онзи Корбет отново се е намесвал! — той произнесе името с отвращение и стана от стола. — Превърнал те е в заклет циник, нали?

— Искаш да кажеш, в реалист. На това дължа живота си! — отвърна разпалено тя. — Слава Богу, че взех съветите му присърце! Дано предпазливостта му повлияе малко и на теб!

— Лесно му е да бъде толкова специален! Не му се налага да си изкарва прехраната както на повечето от нас!

— Дори да беше последният бедняк Ей Джей щеше да реагира по същия начин! — заплашително проблеснаха очите и. Тя приближи до него и протегна ръка: — Желая ти всичко най-хубаво, Тери! Никога няма да те забравя! Ти ми беше добър приятел!

— И затова сега ме изхвърляш? — той не пое ръката ѝ.

— Не бих го нарекла така! — тя тъжно отпусна длан. — Но понякога на човек му се налага да вземе решение — и то правилно! Може би някой ден и ти ще го разбереш!

Тя излезе от стаята и се качи при Уил. Дядо ѝ си беше легнал, но все още не беше заспал.

Лиса седна на леглото и нежно докосна рамото му.

— Беше тежък ден, нали? — рече тя.

Уил не можеше да я погледне в очите.

— Знаеш ли, не си длъжна да бъдеш любезна с мен.

Тя схвана безмълвния му въпрос.

— Аз все още те обичам, дядо!

Уил изненадано я погледна.

— Как можеш? — гласът му бе прегракнал от мъка — Убих баща ти и майка ти. Нищо чудно, че Маргарет ме напусна! Сигурно ме мрази също като теб!

— Аз не те мразя, дядо! А също и баба! Ти наистина си вярвал, че самолетът е в добро състояние! И татко носи вина за катастрофата. Той е бил пилотът! Отговорността за самолета е негова! Трябвало е да откаже да лети!

— Никога не съм мислил за това! — погледна я изумен Уил.

— Това е истината! Баба и аз искаме само да не рискуваш толкова много! Знаеш ли, тя чака да отидеш да я вземеш!

— Не вярвам!

— Така е! Тя иска да види света, дядо, и те чака да я разведеш! Заклучи офиса, сложи край на бизнеса и тръгвай! По-млади няма да станете!

— Ами какво ще правят останалите? — попита Уил, свъсил тревожно вежди. — Всички зависят от мен!

— Тери ще си намери друга работа. Нали си получи разрешителното! А Лео е на твоята възраст. През целия си живот не е спирал да работи. И продължава само заради теб! Ако се оттеглиш, той мигновено ще те последва! — обясни Лиса убедително.

Уил се замисли за миг.

— А ти какво ще правиш, Лиса? На теб дължа най-много. Не съм ти оставил стабилно наследство, нали?

— Имам диплома за професионален пилот. Благодарение на теб и на Ей Джей! Мога да започна работа навсякъде! — опита се да го успокои тя. С дядо си не бяха особено близки, но между тях съществуваше здрава връзка, макар че рядко го признаваха. — Разреш ми да продам компанията дядо! Тогава двамата с баба ще можете да пътешествате, където пожелаете!

— Може би ще го направя! — той седна в леглото. — Но преди това ще ти дам новия самолет.

— Не мога да го взема! — Лиса не бе очаквала подобна щедрост.

— Ако се пенсионирам, един самолет ще ми е достатъчен! Ти ще вземеш другия. Не бих могъл да живея спокойно, ако не съм сигурен, че можеш да се справяш сама. Моля те, Лиса!

— Щом е толкова важно за теб... — започна тя. Уил кимна — Добре! Благодаря, ще го взема! Ще отидеш при баба, нали?

— Винаги си била честно момиче, Лиса! Щом е казала, че ще ми прости, значи имам шанс! Ще направя опит, а ако Маргарет ме изхвърли позорно, значи си го заслужавам!

— Няма! — прегърна го силно Лиса.

— И аз се надявам — целуна я той по бузата. После бавно стана и отвори гардероба.

— Защо не отложиш приготовленията за сутринта? — предложи Лиса. — Нуждаеш се от почивка. Днес всички се измъчихме.

— Не съм толкова млад, за да си позволя да загубя още един ден! Баба ти е упоритата жена и ще ми е необходимо доста време, за да я омилостивя. Съжалявам... за всичко! Ще можеш ли някога да ми простиш?

Лиса се спусна и го грабна в прегръдките си, като че ли тя бе възрастният човек, а той — детето.

— Вече съм го сторила!

Уил потри очи със загрубялата си ръка, а после се престори, че е погълнат от опаковането на багажа.

— Ще ти прехвърля самолета, преди да отпътувам. Мисля, че Нейтън и Роуз щяха да се гордеят с теб. Също като мен!

— Аз също се гордея с теб, дядо! — тя знаеше, че на Уил никак не му е лесно да признае, че е бил на толкова погрешен път. — Лека нощ!

Лиса се прибра в стаята си. Бавно съблече черната рокля и понечи да я сложи на закачалката. Но внезапно я смачка и я запокити в кошчето за боклук. Край на миналото! Искаше да погледне напред, към бъдещето! И щеше да го стори, само да приключеше с проблемите на настоящето!

Уил удържа думата си. Следващата сутрин потегли за Флорида. По молба на Лиса базата намери временен заместник на „Въздушен транспорт Хенъли“. Лео замина за Сейнт Луис при семейството си. Тери, разбрал най-последно, че не може да притежава нито Лиса, нито компанията, също напусна.

— В живота ми никога няма да има друга жена! — бяха прощалните му думи, но Лиса подозираше, че не след дълго ще я забрави напълно.

Докато за последен път прелистваше документацията на „Въздушен транспорт Хенъли“, мислите ѝ постоянно се връщаха към Ей Джей. Привърши с последната папка и отдели документите, необходими за продажбата на това, което бе останало. Надяваше се, че посредничката по сделките с недвижими имоти в Гънисън — стара семейна приятелка — наистина е заслужила добрата си репутация. Домът щеше да ѝ липсва, но ако Памела успееше да го продаде, би почувствала огромно облекчение, защото баба ѝ и дядо ѝ щяха да бъдат финансово осигурени.

Седмица след отпътуването на дядо си, Лиса се обади на Маргарет във Флорида и много се зарадва, когато самата тя вдигна слушалката. Новините бяха добри.

— Уил е тук, Лиса, и всичко е наред! Толкова сме щастливи!

— Веднага след като се узаконя продажбата на компанията, заминаваме с баба ти за Европа! — намеси се в разговора Уил. — Ще ѝ покажа Рим, Атина, Лондон...

— Не и преди да намерим купувач, скъпи! — засмя се безгрижно Маргарет. — Лиса, къде ще живееш после? — попита сериозно тя.

— О, сигурна съм, че все някъде ще се устроя! Веднага щом приключа със задачите тук, ще си потърся работа. Ще ви се обадя отново. Довиждане!

Лиса затвори телефона със сълзи на очи. Бяха толкова щастливи, за разлика от нея! Само Ей Джей да беше тук... Спомни си думите му на погребението. „Ще ми се обаждаш ли поне?“ Щеше да го направи, само ако ѝ бе казал: „Обичам те, Лиса Хенъли!“

Това би променило всичко! Но думите не бяха изречени. А от погребението досега Ей Джей не ѝ се бе обаждал нито веднъж!

Затова тя непрекъснато си намираше работа. Опакова вещите на баба си и дядо си, като една част изпрати във Флорида, а друга — на склад. Събра и личните си вещи, тъй като се готвеше да напусне имението и всяка сутрин се обаждаше на посредничката за новини.

Една сутрин телефонът в Хенъли иззвъня.

— Имаме купувач, Лиса — съобщи и Памела. — При това цената е невероятно висока. Имаш голям късмет! Ще дойдеш ли днес следобед да приключим със сделката?

Лиса пристигна точно в определеното време.

— Кой е купувачът? — попита тя веднага щом Памела ѝ подаде документите за подпис. — Някой местен ли е?

— Пожела да остане анонимен, Лиса Имаш ли нещо против?

— Не е ли малко необичайно? — химикалката на Лиса застина във въздуха.

— Аз лично го проверих! Няма да разоре имението или да построи бункери — увери я Памела с усмивка.

— Въпреки това искам да зная! — настояваше Лиса.

— Но аз обещах! Такива бяха изискванията за сделката!

— Баба и дядо имат право да знаят кой ще притежава дома им! Може да е... някой престъпник!

— Но не е!

— А защо е тогава тази потайност? Как се казва?

— Професионалната етика ми забранява да ти кажа! — отсече Памела.

— Но ти можеш да ми се довериш, Пам! Семействата ни се познават отдавна и ти обещавам, че купувачът няма да разбере! Ако не ми кажеш, няма да подпиша! — заплаши я Лиса.

— А откъде си сигурна, че ще намерим друг купувач, който да е склонен да плати такава висока цена? — но Лиса непреклонно скръсти ръце. — Е, добре! — Пам отвори бюрото си, измъкна някакви документи и ги побутна към Лиса — Ето, доволна ли си? Виж името и само да си казала някъде, че съм пропяла! А сега подпиши и последния документ! Ще подготвя чека за баба ти и дядо ти за около двайсетина минути, ако можеш да изчакаш. Съгласна ли си? Лиса, слушаш ли ме?

Но Лиса изобщо не я чуваше. Сърцето ѝ радостно запърха, щом прочете името на евентуалния нов собственик на „Въздушен транспорт Хенъли“. Тя скочи и грабна чантата си.

— Ами чекът? — извика Пам. — Лиса, нуждая се от последния ти подпис!

— Ще подпиша по-късно!

— Но... Добре ли си?

— Чудесно! Чувствам се великолепно!

— Тогава защо си тръгваш? Какво се случи, та не можем да приключим с продажбата?

— Мисля, че току-що един човек ми каза, че ме обича! — усмихна се щастливо Лиса. — Преди да продам компанията, трябва да зная със сигурност!

И изтича навън, като остави Пам объркана и смутена.

Под лъчите на следобедното слънце новият самолет блестеше като огледало. Лиса летеше към дома на Ей Джей, разположен близо до границата с Канзас. Беше се обадила в Джеф-Ко и научи, че за момента няма курсисти. Сигурно тренираше за следващото състезание.

Блясъкът на оранжевите пилони ѝ подсказа, че е достигнала целта си. Насочи самолета към пистата и кацна, а после паркира до „Чесна“-та на Ей Джей. Видя го, че приближава още преди да е изключила мотора. Спусна стълбата и слезе.

— Малко е далече от Хенъли. Бензинът ти ли е на привършване или просто си се изгубила? — попита бързо той, но за нейно щастие не успя да прикрие радостните искрици в очите си.

Лиса се наслаждаваше на срещата. Поведението му я накара да се усмихне — както обикновено Ей Джей не се предаваше лесно.

— Не позна! — отвърна тя. — Просто реших да се отбия и да ти съобща последните новини.

— И какви са те?

— Няма ли да ме поканиш?

— Разбира се! — Ей Джей я поведе към дома си — просторна, несиметрична постройка, първична и непосредствена като него самия. Посочи ѝ едно кожено канапе, разположено пред огромен прозорец от цветно стъкло и седна до нея. — Е, какви са новините?

— Баба и дядо са отново заедно. Намерих купувач за „Въздушен транспорт Хенъли“. С парите възнамеряват да посетят Европа. Ще им стигнат за пенсия и дори ще им останат.

— Много се радвам! — отвърна Ей Джей. Лиса забеляза, че той не прояви дори престорен интерес към купувача. „Само попита“: — А Лео?

— Той също се пенсионира. Живее със сина си в Сейнт Луис и е много щастлив! — Ей Джей кимна доволно. — Няма ли да попиташ за Тери?

Ей Джей вдигна очи към тавана.

— Моля те, кажи ми, че се е преместил! Поне извън този щат!

— Не, но последното, което чух, е, че работи на летището в Денвър. В администрацията.

— Тери — чиновник?!

— Да. Знаеш ли, винаги е бил старателен с документацията.

— Не, не знаех! Да се надяваме, че е по-добър като чиновник, отколкото като пилот! Слава Богу, че вече не се разхожда из небето!

— Има и още! — продължи весело Лиса — Тери се обади и ме покани на сватбата си! Влюбил се до уши в една инспекторка по полетите и ще се женят следващия месец. Да му кажа ли да ти изпрати покана?

— Ще намина — бе сухият отговор. — Е, стига толкова за Тери! Каж ми нещо за теб! Всъщност, ти си единственият човек, от когото наистина се интересувам. Зная, че ти се струпаха доста промени — от погребението на родителите ти до продажбата на компанията — той изпитателно се взря в очите ѝ. — Защо дойде, Лиса?

— Исках да ти благодаря. Ти ме научи на толкова много неща! Не само за пилотирането. Показа ми как да стоя на собствените си крака. Благодарение на теб превъзмогнах най-ужасните си стракове. Трябваше да ти го кажа отдавна.

— Това ли е всичко? — той не бе отместил поглед от лицето ѝ.

— Не, не е всичко! — Лиса докосна ръката му и усети стегнатите от напрежение мускули. — Аз... зная за желанието ти да купиш компанията!

— Дявол да я вземе тази жена! — скочи като ужилен Ей Джей. — Обеща ми пълна анонимност!

— По принцип би я получил! Но Памела ми е стара приятелка. Измъкнах сведенията ужасно трудно, като отказах да подпиша документите! И все още не съм подписала — обясни тя.

— Не си ли? — гневът му бе заменен от объркване. — Но защо, Лиса? Аз съм законен клиент. Наистина искам да купя компанията, а Бог е свидетел, че баба ти и дядо ти са заслужили своята пенсия!

— Може би не съм напълно убедена, че наистина я искаш! Трудно ми е да повярвам, че един въздушен акробат е привлечен от второразредна транспортна компания. А дядо не би се съгласил на благотворителност!

— Не е благотворителност!

— Тогава се настани удобно и ме убеди! Мога да бъда упорита като теб! Няма да подпиша, докато не разбере какво точно чувстваш!

Ей Джей потъна в канапето и като прокара ръка през косата си, внимателно я изгледа.

— Искаш да знаеш какво чувствам ли? Първо се опасявах, че няма да съобщиш за мястото на катастрофата — а после, че ще го направиш! Знаех, че и в двата случая „Въздушен транспорт Хенъли“ ще приключи с дейността си.

— Толкова се развълнувах, когато ме заведе там! — призна Лиса. — Вече бях осъзнала проблемите на компанията, свързани с безопасността! Опитах да се убедя, че ненавиждам твоята намеса!

— Само моята намеса ли? — прекъсна я той. Неизречени останаха думите „а не мен?“

Лиса хвана ръката му.

— Постепенно разбрах, че само те използвам като оправдание, за да не погледна в очите истината за смъртта на родителите ми. Бях ужасена, че така ще сложа край на единственото семейство, което ми е останало!

— Съвсем основателно — заключи мрачно той. — С моя помощ страховете ти почти се оправдаха. Когато баба ти замина, а дядо ти сякаш се отрече от теб, сериозно се обезпокоих!

— Въпреки това беше прав, Ей Джей! — поклати глава Лиса. — Безопасността на рейнджърите трябваше да бъде на първо място. Помисли как щях да се чувствам, ако някой от приятелите ти Уейн или Алана бяха загинали с наш самолет! Или пък ти! — потръпна тя. — Никога не бих си го простила! Но независимо от създалата се ситуация, сигурно бих реагирала по същия начин!

— Но защо, Лиса?

Последва продължително мълчание. Най-после тя прошепна:

— Не исках да призная, че родителите ми са загинали така ненужно! — той я притегли към себе си и силно я притисна в обятията си. Болката все още я измъчваше, но истината и близостта на Ей Джей я правеха поносима. — Смъртта им е била толкова безсмислена, Ей Джей! Баща ми, дядо, дори майка ми е трябвало да разберат колко остарял и негоден е бил този самолет! Татко е толкова виновен, колкото и останалите. Пилотът трябва да поема отговорност за

действията си. Ако не беше ти, никога нямаше да го проумея! Можех да загина със самолета, който Тери разби!

— Ти си по-силна от всички, Лиса! Знаех го от самото начало, но се опасявах, че ти няма да го разбереш!

— Затова ли, вместо да съобщиш сам, ми показва мястото на катастрофата?

— Да, но не бих изчакал и секунда, ако знаех, че тази стара бричка ще се отдели от земята! Не успях да преценя добре! Никога не съм мислил, че именно Тери ще ни принуди да действаме. Когато онзи самолет изчезна, помислих, че ти си вътре и... — той млъкна, а в очите му заблестяха искри от преживяния страх.

— Но нали не бях! Бях променила цялостно отношението си! Нали това искаше?

— Лиса, премяната на летателните ти навици бе едно. Но да опиташ да промениш човешко същество е съвсем друго нещо! Никой няма право да упражнява натиск върху другия. Освен това от мига, в който разбрах, че си идеалната жена за мен, не исках вече да се променяш!

— Наистина ли? — лицето ѝ светна от щастие. Беше очаквала тези думи толкова дълго. Беше дошла чак дотук, за да ги чуе!

— О, да, от самото начало! — увери я той. — Когато срещнах тази упорита жена, пропаднала четири пъти на изпит, но незагубила желание да опита още веднъж, разбрах, че съм се натъкнал на нещо специално. По време на уроците те поставях на какви ли не изпитания, но ти ги приемаше без сълзи и извинения, тласкана от желязна решимост. Влюбих се в теб още преди да разбере какво става! — на лицето му грейна нежна усмивка. — Когато посетихме Големия каньон, вече знаех, че ти си жената за мен. Миговете, което прекарахме в Аризона, са ми толкова скъпи, Лиса! Ти изглеждаше толкова щастлива! Но скоро след това всичко се промени! — той замълча и Лиса се изчерви от срам.

— Когато те обвиних, че ме шпионираш и използваш! Но Ей Джей, никога не ми бе казал, че ме обичаш! Дори не подозирах! Знаех само, че те обичам и това още повече влоши нещата! Затова реагирах така бурно, когато открих, че съм само удобно средство към целта ти. Мислех, че изобщо не държиш на мен!

— Съжалявам, че започнах запознанството ни с лъжа! Но ако трябва да се върна назад, не бих променил абсолютно нищо! Лиса, колкото повече те обиквах, толкова повече се ужасявах от мисълта, че мога да те загубя! Да прекратя дейността на компанията ви не беше вече просто услуга за приятел. Превърна се в личен въпрос!

— Заради мен ли?

— Да.

— Толкова личен, че купи компанията за себе си?

— За нас — поправи я той. — Мисля, че можем да започнем страхотен бизнес! Аз ще давам уроци, а с помощта на Уейн и още няколко пилоти можем да подновим договора.

— Ако реша да подпиша документите!

— Моля?! — не можа да повярва на ушите си той. — Разбира се, че ще ми я продадеш! Уил ще се пенсионира, а ти ще получаващ половината от печалбите.

— Не съм убедена, че ме интересува обикновено делово сътрудничество. Все още не съм чула нито едно любовно обяснение!

— Не е вярно! — възмути се той.

— Вярно е! Ти ме измъчи, Ей Джей!

— Разбира се, че те обичам! Защо иначе бих се отказал от въздушната акробатика? Дори съм обявил тази къща за продан при безпринципната ти приятелка — посредничката по недвижими имоти! Какво още искаш от мен? Не ме бива за красиви фрази, Лиса!

— Значи не ги заслужавам? — престори се тя на силно засегната.

— Предпочитам да покажа, а не да говоря! — той я притисна силно до гърдите си, а страстната му целувка разпали в тялото ѝ мощен пожар. — Сега убедих ли те? — прошепна той, докато Лиса едва си поемаше дъх в прегръдките му.

— Покажи ми отново! — въздъхна тя. — Искам компенсация за всички онези самотни нощи, в които лежах и копнеех за теб!

— И какво точно правех през тези нощи?

Лиса се отпусна в обятията му, а ръцете ѝ нежно се плъзнаха по тялото на мъжа, когото боготвореше.

— Правеше това... и това, и ето това!

Самообладанието му скоро достигна критичната си точка.

— Лиса, мисля, че е по-добре да спрем! — изхриптя той.

— Защо? И без това ще се оженим, и то възможно най-скоро, ако зависи от мен! — заяви тя.

— Вече съм мислил по този въпрос — щастливо се усмихна той. — Ще повикаме баба ти и дядо ти и ще съобщиш за сватбата веднага щом пристигнат! Но междувременно, моля те, остави ме да спазвам принципите си!

— Нима съм длъжна? — тя обвини ръце около врата му. — Някога преди не си ги спазвал! — Ей Джей повдигна скептично вежда. — Точно така е! Хитруваше, изнудваше ме и ме плашеше, докато ми беше учител. Освен това отдавна копнеем един за друг!

— Не искаш ли да изчакаме медения месец?

— Не! Не искам да чакам нито минута повече! Отиваме в спалнята!

Ей Джей се престори, че е шокиран, но топлите му и мамещи длани изследваха неспирно тялото ѝ.

— А какво ще каже баба ти? Мислех, че си консервативно момиче!

— Не е необходимо да научава! — притисна се Лиса още по-силно към него. — А ти откога си спрял да нарушаваш нормите? Нима се отказваш от прозвището си? — гласът ѝ бе изпълнен с толкова надежда, че Ей Джей избухна в смях.

— И това го казва човек, който обръща с краката нагоре живота на всички около себе си? Любов моя, аз не съм единственият непокорник тук.

— Това притеснява ли те? — Лиса бе сигурна в отговора, но все пак искаше да го чуе.

— Съвсем не, скъпа Лиса! — устните му жадно се впиха в нейните. — Не бих искал да бъде другояче!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.